

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

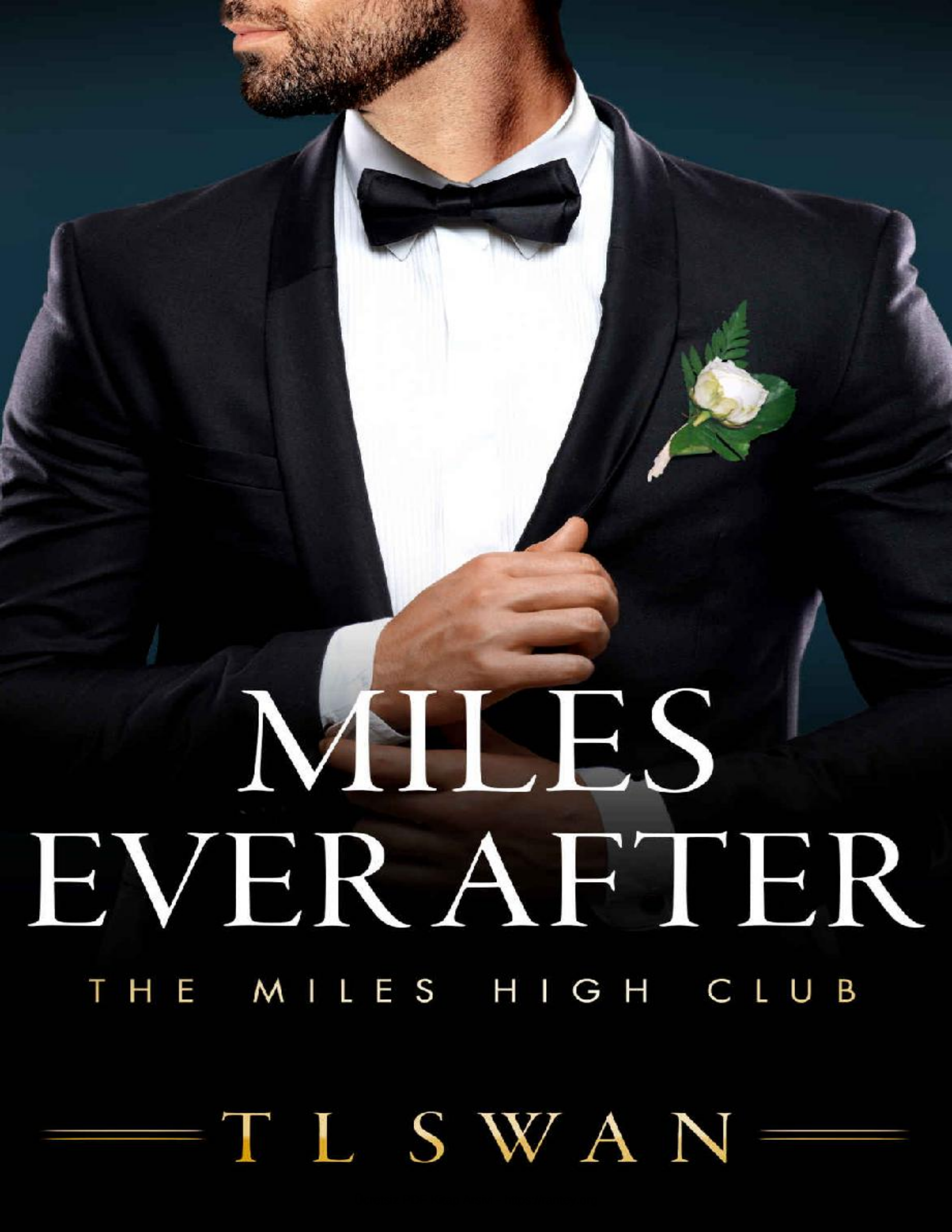
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MILES EVER AFTER

THE MILES HIGH CLUB

— T L S W A N —

SONSUZA DEK MILLER

MILES HIGH KULÜBÜ

T L SWAN

Telif Hakkı 2023 T L Swan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar

Yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kişilerle herhangi bir benzerliği yoktur, yaşayan veya ölü, gerçek olaylar, kuruluşlar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır SADECE. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri

Bu kitapta yer alan şarkılar, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

AYRICA TL SWAN TARAFINDAN

Stanton Adore
Stanton Koşulsuz Stanton
Tamamen
Stanton Bliss
Stanton Kutu Seti (4 kitabın
tamamı) Marx Girl
Gym Junkie
Dr Stanton
Dr Stantons Sonsöz Bay
Masters
Bay
Spencer
Bay Garcia
İtalyan
Ferrara Our
Way
Birlikte Oynayın
Beni Bul Alastar
The Stopover
The Takeover
The Cassanova
The Do-Over

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Minnettarlık
Adanmışlık

Mola Epilogu
Mola Epilogu

Devralma Epilogu
Devralma Epilogu

Kazanova Epilogu
Tetikleyici uyarı
Casanova Sonsözü

Yeniden Yapma Epilogu
Yeniden Yapma Epilogu

TEŞEKKÜRLER

Yaşadığım bu hayat için duyduğum minnettarlığı ifade
etmeye kelimeler yetmez.

Yaşamak için kitap yazabilmek bir rüyanın gerçekleşmesi
demek. Ama herhangi bir kitap değil, tam olarak istediğim
şeyi, sevdiğim hikayeleri yazabiliyorum.

Harika ekibime,

Kellie, Alina ve Lauren. Benim için yaptığınız her şey için
teşekkür ederim,

Çok yeteneklisiniz ve çok takdir ediliyorsunuz.

Aklımı başımda tutuyorsun.

Muhteşem beta okuyucularıma, beni çok daha iyi
yapıyorsunuz. Yazdığım her şeyi okuyan ve bana hiç
bitmeyen bir destek veren güzel anneme.

Kocam ve üç güzel çocuğum, işkolik hallerime katlandığınız
için teşekkürler.

Ve size, tüm dünyadaki en iyi ve en destekleyici
okuyuculara.

Miles High Serisi'ni benim kadar sevdiğiniz için teşekkür
ederim.

Bu serinin kapısını kapattığım için çok üzgünüm ama
bildiğimiz gibi, bir kapı kapandığında,

Bir tane daha açılıyor.

Dört gözle bekleyeceğimiz çok şey var.

Sevgilerimle,

Tee xoxo

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği;
takdir göstermeye ve nezakete karşılık vermeye hazır olma.

DEDİKASYON

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum. Çünkü bu
yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
Bu yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve
hayalimi yaşadım.
Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde onun gücünü
hatırlayın.
Her gün yapıyorum.

MOLA EPILOGU

MILES HIGH KULÜBÜ

MOLA EPILOGU

Emily

Asansörün kapıları açılıyor ve ben fuayeye çıkıyorum.
"Merhaba, Sammia." Resepsiyona doğru yürürken gülümsüyorum.

"Tanrıya şükür buradasın." Gözlerini açıyor.

Kıkırdıyorum, o bakışı biliyorum.

"O günlerden biri, değil mi?" diye sordum. "Öyle de denebilir."

"Kocam huysuzun tekidir."

"Sen iyi bir kadınsın." Sammia bilgisayarına geri dönerken sırtıyor. "Ofisinde."

"Teşekkürler." Koridorda ilerliyorum. Öğleden sonra işten izin aldım ve Jameson'ı kontrol etmeye geldim, bir şeyler ters gidiyor.

Şu anda ona neler olduğundan emin değilim ama stres seviyesini her zaman seks yapma şeklimizden anlayabiliyorum. Ne kadar stresliyse, seks o kadar sert oluyor.

Haftalardır sevişmiyoruz ama yine de her gün sert sikişiyoruz.

Sonra dün, biri sabah, biri eve vardığında ve diğeri de saat 10'da olmak üzere üç koşuya çıktı. yatmadan önce...yani kocamın stresli olduğunu söylemek oldukça güvenli.

Ama yeni olan başka ne var?

Jameson Miles, ne kadar hızlı giderse gitsin Central Park'ta bir koşuyla sakinleştirilemeyecek türden huzursuz bir enerji yumağıdır.

Kapısını çaldım. "Tak, tak." "Ne var?" diye sesleniyor.

Tanrım.

Sırtıyorum ve kapıyı açıyorum; onu bilgisayar ekranına bakarken buluyorum. "Ne istiyorsun?" diye soruyor başını kaldırmadan.

"İnsan kaynakları beni sizi görmem için gönderdi efendim, iş bilgisayarımda porno izlerken yakalandım."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve bir süre bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Evet, efendim."

Bakışları ayak parmaklarıma ve tekrar yüzüme inerken çenesi sıkılıyor ve dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

Adil davranmıyorum, sadece ve sadece tek bir sebep için buradayım.

Masa sikişi adamım.

Onun sevdiği en seksi sekreter kıyafetimi giyiyorum. Gri etek ve ipek bluz, askılı kemer ve kasıksız külotla tamamlandı.

"Peki ne izliyordunuz?" diye sorar. "CEO'nun sikini emiyordum, efendim."

Kaşları kalkıyor, bir kumanda alıyor ve düğmeye basıyor, kapının arkamdan kilitlendiğini duyuyorum.

"Peki neden CEO'nun Sikini Emmek'i izliyorsun?" diye soruyor, duygudan yoksun bir şekilde.

"Bu henüz keşfetmediğim bir fantezi."

"Öyle mi?"

"I...." Daha etkili olması için duraklıyorum. "Tadının nasıl olduğunu hep merak etmişimdir.... Evli olduğunu biliyorum ama...." Omuz silkiyorum.

Yaramazlık yapmak neden bu kadar eğlenceli?

"Ama ne?" diye tersliyor.

"Size sakso çekmemin bir yolu var mı diye merak ediyordum efendim?"

Keskin bir nefes alıyor ve sandalyesine geri oturuyor; birbirimize bakıyoruz. Hava aramızda dönüyor.

Bu oyuna bayılıyorum.

"Burası bir medya şirketi Emily. Genelev değil."

"Evet, efendim, biliyorum."

"Eğer karım öğrenirse."

"Yapmayacak." Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerim onun kasıklarına kayıyor. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Ayağa kalkıyor ve takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor. "Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor.

Şu anda bile gülümsememek için kendimi zor tutarken yere düşüyorum. Onunla bir yılı aşkın süredir evliyim, bu rolü oynamak en sevdiğim şey.

Sapık.

Yanıma gelip saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "İyi bir kız ol ve bana ne düşündüğünü göster."

Başımı sallıyorum ve ağzımı açıyorum; sikişinin ucunu dilimin üzerinde gezdiriyor ve tat alma tomurcuklarıma bulaşan ön boşalmanın tadını alıyorum.

Onaylayarak tıslıyor. "O pis küçük ağzını sikeceğim, Emily."

Heyecan içime işliyor.

"Ve bu kabahatinden dolayı pişman olacaksın." Saçlarımı agresif bir şekilde avuçlarının arasına aldı. "Pişman değil misin?"

"Hayır, efendim."

Kaşını kaldırıyor. "Bana hayır mı dedin?"

Başımı sallıyorum, midemde kelebekler dans ediyor, bu adamı ne kadar iyi tanırsam tanıyayım ya da beni ne kadar severse sevsin, ayıyı dürttüğümde her zaman bir tehlike sınırı var.

Başımı salladım.

"Büyük hata." Aletini boğazımdan o kadar aşağı kaydırıyor ki öğürüyorum ama bu onu durdurmuyor. Gözlerim sulanana kadar daha derine itiyor.

Bir öksürükle onu çekiyorum.

Kıkırdıyor. "Öksürmeye zahmet etme, pısrık." Kendini tekrar tekrar ağzıma sokuyor, ağzımı sikerken saçlarımı iki eliyle kavriyor.

Sert ve özür
dilemeyen. Tam
sevdiğim gibi.

Nasıl görüldüğümüzü hayal ediyorum, ben onun ofisinde dizlerimin üzerinde. O... ağzıma biniyor. Zor nefes alışının sesiyle beni tekrar tekrar pompalıyor.

Daha da sertleştğini hissediyorum ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum, bensiz boşalacak.

"Em beni," diye hırlıyor. "Daha sert." Saçlarımdaki tutuşu neredeyse acı verici ve bir sonraki bildiğim şey beni ayağa kaldırdığı ve masasının üzerine eğdiği, eteğimi kaldırdığı ve jartiyerimi ve kasıksız külotumu gördüğünde tısladığı. "İşte bu!"

Yüzümü masaya doğru iterken keskin bir hareketle bana çarpıyor ve beni sabit tutarken yanağımda açık bir el var.

"Oh..." İnliyorum, bu adamın egemenliği beni tamamen ele geçirdi.

Mükemmellik.

Bana sertçe biniyor ve ben yıldızları görüyorum. Kalın siki vücudumdan tam olarak ihtiyacı olanı alıyor. Islak etimin sesi onu içine çekiyor ve üzerimde bir zevk dalgası yuvarlanırken kontrolden çıkıyorum.

Bir kez, iki kez... üç kez çarpıyor ve sonra vücudu devralırken kendini derinlerde tutuyor. Bastırılmış duygularını serbest bırakıyor, vücudumun derinliklerine sertçe geliyor.

Nefes nefese dünyaya geri dönmeye çalışıyoruz ve o beni ayağa kaldırıp şefkatle öpüyor.

Beni almasından çok farklıydı. Ama bu biziz. Normal bir gün.

Mükemmel çelişki.

Beni tekrar öperken yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "İyi günler, Bayan Miles." Dudaklarıma karşı karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Sen lanet olası bir sapıksın," diye fısıldadım.

Eteğimi indiriyor ve gömleğimi yeniden düzenliyor. "Ve sen benimle dolusun, yani ben kazandım."

Ofis koltuğuna çöküyor ve beni kucağına çekiyor, başını göğsüme yaslıyor ve bir süre öylece oturuyor.

Anında doymuş ve yumuşamış olsam da, ondan gelen bir endişe hissediyorum. Üzerime bir tedirginlik çöküyor,

Gerçekten çok gergin. Bunu hala içinde hissedebiliyorum, ruhundan sızıyor.

Masasının üzerinde yarı sarhoş bir viski bardağı görüyorum ve sonra bilgisayarındaki saate bakıyorum: Öğleden sonra 1.

"Neden gündüz içiyorsun?" Ben soruyorum.

Abartılı bir şekilde iç geçiriyor. "Yapma."

"Jameson. Beni bırakma." Ayağa kalkıyorum. "Çok streslisin, buna bir son vermelisin."

"Ben iyiyim, devam edip her şeyi mahvetme."

"Bu stresi kontrol altına alana kadar bebek sahibi olmayı deneyemeyeceğimizi anlıyor musun?"

"Tatil için zamanım yok, Emily."

"Evet, öyle. Tristan'ı arıyorum, gelip senin yerini doldurabilir."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor. "Buraya beni yemeğe götürmeye mi geldin?"

"Konuyu değiştirme," diye çıkışıyorum, viski bardağını alıp lavaboya döküyorum. "Aslında buraya senin sikini yalamaya geldim, artık gündüz içmek yok." Ona söyledim.

"Evet, anne."

"Evet," dedim. "Kesinlikle doğru, anne olmak istiyorum. Sürekli bebek sahibi olmayı denemek istiyorsun ama o kadar streslisin ki günü atlatmak için viski içiyorsun. Bebeğimizin böyle bir ortamda doğmasını istemiyorum Jay."

Haklı olduğumu bildiği için derin bir nefes veriyor.

Mesele şu ki, ben zaten gizlice bir bebek için uğraşıyordum. Bana bebek istediğini söyler söylemez doğum kontrol hapını bıraktım. Ona söylemem gerektiğini biliyorum ama sevişmek Jameson'ın güvenli yeri, kendini tamamen kapattığı ve anın içinde kaybolduğu tek zaman.

Baskıdan kaçmaya ihtiyacı olduğunda, bana sahip ve buna sahibiz.

Birbirine aşık iki insan arasındaki güzel bir hareket.

Ve onu tanıyorum, ona aktif olarak denediğimizi söylediğim anda, bunu bir hedefe bağlayacak ve

takıntılı ve strese gireriz. Eğer kutsanırsak zamanı geldiğinde ona sürpriz yapmayı tercih ederim.

"Bizim için bir tatil rezervasyonu yapıyorum, uzaklaşmamız gerek." Gözlerini deviriyor.

"Ve şimdi benimle eve geliyorsun." "Şimdi eve gelmiyorum."

Üzerine eğildim ve bilgisayarını kapattım. "Bu konuda söz hakkın yok."

Sandalyesinde kıpırdamadan oturuyor ve ben de tekrar kucağına oturup onu kollarıma alıyorum. "Bebeğim... beni dinle. Seni seviyorum; birlikte uzun ve sağlıklı bir hayatımız olsun istiyorum. Sen de bunu istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"Bir süreliğine fişi çekmenin zamanı geldi. Gerçekten şu anda içinde neler olup bittiğini hissedemediğimi mi sanıyorsun?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Teslim tarihleri ve hesap tabloları, yöneticiler... Yaşam kaliteniz yoksa bunların hiçbir anlamı yok." Onu usulca öpüyorum ve saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum, "Son derece yüksek stresli bir işin var ve bu yüzden gergin olman çok doğal. Ama nasıl kapanacağını öğrenmen gerekiyor. Bu haldeyken ne bana, ne Miles Media'ya, ne kardeşlerine ne de anne babana karşı en iyi halini sergileyemezsin. En azından kendine karşı."

Dinlerken elleri etrafımda sıkılaşıyor.

"Her sabah işe tazelenmiş ve dinlenmiş olarak gelmek harika olmaz mıydı? Zihninizin açık olan milyonlarca sekme arasında koşturmaması."

Derin bir nefes veriyor ve haklı olduğumu bildiğini biliyorum.

"Eve gidiyoruz." Onu elinden tutup kaldırıyorum ve masayı düzeltiyorum. Eşyalarını topluyorum ve çantasını omzuma koyuyorum. Onu resepsiyondan dışarı çıkarıyorum ve kızlar bizi görünce başlarını kaldırıp bakıyorlar.

"Bugünlük gidiyorum," diyor Sammia'ya.

"Evet, tamam." Gülümsüyor. "İyi fikir."

"Ve biraz izin alıyor, sadece Tristan'ın ne zaman gelip onun yerine bakabileceğini ayarlamam gerekiyor," diye ekliyorum.

"Bunu göreceğiz." Jameson gözlerini devirir.

"Kaçırılıyorum Sammia, bunu görüyor musun?"

Sammia gülümsüyor ve asansöre giriyoruz, kapılar kapanıyor ve onlarla yüzleşmek için dönüyoruz.

"Resepsiyondaki kızların şu anda ne hakkında konuştuğunu biliyor musun?" diyor rahatça.

"Bu I Aşk sen ve o Ben alarak Bakım .

"Kocamın akıl sağlığı için mi?" Ona aptalca gülümsedim.

"Hayır." Kravatını düzeltiyor. "Yakınından bile geçmiyor." "O zaman ne diyorlar?"

"Boşalmış gibi kokuyorsun." Eliyle cinsel organımı kavırıyor.

"Dur." Kameralara bakarken onu uzaklaştırırken yüksek sesle gülüyorum. "Karı gibi kokmuyorum," diye bağıriyorum.

Aman Tanrım, öyle mi?

Bana seksi bir göz kırptıyor. "Güven bana, istiyorsun."

Sinirlerim midemde dans ederken araba geniş dairesel garaj yoluna giriyor.

Ben yaptım.

Jameson'ın izin alıp gelmesini sağladım; Tristan iş yerinde onun yerine bakıyor ve her şey tam olarak plana uygun gidiyor.

Sadece küçük bir sorun var.

Jay Tayland'a lüks bir tatil köyüne gitmek için geldiğimizi düşünüyor, ona aslında bir sağlıklı yaşam inzivasına gitmek için burada olduğumuzu söylemedim.

Alkol yok, sağlıklı yiyecekler, meditasyon, günlük Çin tıbbı şifa seansları, tai chi, Pilates ve masajlar.

Jameson Miles'ın en kötü kabusu.

Arabanın camından dışarı bakarken kaşlarını çatıyor.
"Bu da ne böyle?"

"Sürpriz." Umutla gülümsüyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne demek sürpriz?" "Şey." Ona doğru eğildim ve kapısını açtım. "Biz istedik ki ve burası da bunu yapmak için uygun bir yer." "Ne demek istiyorsun?"

Kahretsin, bunu söylemem gerekecek.

"Sağlıklı yaşam inzivası için yer ayırttık, bebeğim. Harika değil mi?"

"Ne?" Arabanın kapısını kapatır. "Hayatta olmaz, Emily."

"Jameson," dedim sertçe. "Arabadan çık."

"Hayır." Kapının kilidini aşağı doğru itiyor. "Rezervasyonunu yaptığın rahatlatıcı tatil bu muydu?" diye fısıldıyor öfkeyle. "Sana inanamıyorum."

Şoför ön koltuktan kıkırdar. "Bu hiç komik değil," diye tersliyor Jameson. "Sür."

Şoförün gözleri onay için dikiz aynasından benimkilere kayıyor.

"Araba kullanma," diye çıktım. "Koca bir bebek gibi davranmayı bırak. Arabadan in Jameson. Hemen şimdi."

"Kesinlikle hayır." Kollarını kavuşturuyor. "Bu lanet olası hippie yerinde kalmayacağım."

"Evet, öyleyim."

"Güzel. Ot yerken iyi eğlenceler."

Ciddi misin?

"Jameson, sakinleşmek istiyorum ve bunu yapmak istediğim yer burası. Benim için buraya gelemes misin?"

"Hayır."

Sinirlenmeye başladım.

"Ya bu ya da Tayland'da bir ay kamp yapmak, seçim senin," diye çıkışıyorum. "Yağışlı mevsim ve sivrisinekler Jurassic Park boyutlarında."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ve ben sözünü kestim.

"Şaka bile yapmıyorum Jameson. Beni kızdırma," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Lanet olası bir stres kafasıyla yaşamaktan bıktım usandım, eğer buraya gelip beni rahatlatmaya çalışmayacaksan, o zaman neden evlendik ki? Ne anlamı var ki?"

Gözlerini kısıyor ve bana dik dik bakıyor.

Öfkeyle arabadan iniyorum, içeri giriyorum ve eğer burada benimle kalmazsa Üçüncü Dünya Savaşı çıkacak.

Kendini hazırla, sikik.

Şoför bagajı açıyor ve çantaları taşımama yardım etmek için iniyor. "Sadece bir tane mi?" diye sordu.

"İki çanta da," diye çıkıştım.

Eğer kalmıyorsa, eşyalarını da alamayacak, canı cehenneme.

Neyse ki ben ondan daha akıllıyım.

Bunu yapacağını biliyordum, bu yüzden önceden planlanmış bir saldırıyla uçaktayken kredi kartlarını cüzdanından çıkardım. Hoşuna gitse de gitmese de kalmak zorunda.

Şimdi ayrılrsa bile, daha sonra geri gelmek zorunda.

İki büyük valizi garaj yolunda yuvarlamaya başlıyorum ve onun arabadan beni izlediğini hissedebiliyorum.

Geliyor mu?

Büyük ön merdivenlere geliyorum ve iki kapıcı beni karşılamak için dışarı koşuyor. "Merhaba, merhaba." Bavullarımı elimden alırken gülümsüyorlar. "Şunları alayım."

"Teşekkür ederim." Arabaya dönüp bakarken gülümsüyorum ve arabanın camından Jameson'ın çatık kaşlı yüzünü görüyorum.

Ona inanamıyorum.

Resepsiyona doğru yürüyorum. "Merhaba, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Resepsiyonist gülümsüyor.

"Evet." Kredi kartımı uzatırken garip bir şekilde gülümsedim. "Bugün giriş yapıyorum. Adım Emily Miles."

Omzumun üzerinden baktığımda geldiğim arabanın gittiğini görüyorum.

Gitti mi?

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duymaya başladım, o kadar zahmete girdim ve bize yer ayırmaları için yalvardım çünkü hepsi doluydu ve sonra bunu bir sır olarak saklamak zorunda kaldım ve tüm bu karmaşa ve o lanet olası yere bile bakmadan gitti. Tipik dik kafalı Jameson Miles.

Bu savaş demek.

Ben sessizce beklerken nazik resepsiyon görevlisi bilgisayarına bir şeyler yazıyor.

Nereye gidecek? Hiç parası yok. Sonra kim olduğunu hatırladım.

Kimi kandırıyorum ki? Beş yıldızlı herhangi bir tatil köyüne konuşarak girebilir, muhtemelen personel odalarında onun yüzünün bir posterı vardır.

Bum, bum, bum... Kızgın kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor.

"Kaldığınız süre boyunca sizi lüks çatı katında tutuyorum."

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim, kulağa harika geliyor."

"Size odanız gösterilecek ve sonra efendiniz gelip sizi alacak ve gezdirecek."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Tamam mı?"

"Efendim?" Jameson arkamdan düz bir şekilde söylüyor. "Neyin efendisi?"

Sesinden irkilerek sığıyorum ve ona doğru dönüyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Çok şanslısın.

"Benimle konuşma," diyor ve önümdeki masaya geçerek kontrolü ele almaya çalışıyor. "Rezervasyon ne kadar sürecek?"

"Yirmi bir gün."

"Yirmi bir...." Bana yan gözle bakarken parmaklarını masanın üzerinde yuvarlıyor. "Evet, böyle bir şey olmayacak. Yarın çıkış yapacağız, teşekkürler."

Sanki bu konuşmayı daha önce defalarca duymuş gibi önce ona sonra da bana gülümsüyor.

"Bjorn. Bay ve Bayan Miles'a sütlerini gösterebilir misin lütfen?"

"Elbette." İri yarı, sarışın, beyazlar giymiş bir adam geldi. "Bu taraftan lütfen." nmzden geçip gidiyor ve ben Jameson'ın elini tutmaya çalışıyorum ama o beni uzaklaştırıyor. "Dokunma bana."

Bjorn monoton bir sesle, "Odanız huzur bahçesinin içinden geçiyor," diyor. "Hayatının bir sonraki aşamasına geçerken şükretmeliyiz."

Jameson gözlerini devirir. "Sık beni," diyor ağızından. Gülümsememi gizlemek için dudağıımı ısırıyorum.

Onu ift kapıdan ve en güzel bahçeden geçerek takip ediyoruz, itiraf etmeliyim ki gerçekten çok sakın.

Mükemmel bakımlı yemyeşil çimler ve mükemmel bahçeler. Ortada devasa bir su ögesi var ve içinden çıkan şelale zambakların yzduğu alt kattaki bir bahçeye iniyor. Bjorn şelalenin önünde duruyor, gözlerini kapatıyor ve elleriyle dua eder gibi eğiliyor.

Jameson sikini tutuyor ve ben yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Aman Tanrım.

"Gelin, bana katılın, şükredin," diyor Bjorn.

"Tamam." Ellerimi onunki gibi dua eder gibi bir hareketle birleştirdim ve onun yaptığını taklit etmeye çalıştım.

Tanrım, bu gerçekten çok abartılı.

Belki de Jameson haklıdır ve bu büyük bir karmaşaya dönüşecektir.

"Odam nerede?" Jameson arkamızdan sabırsızca bağırıyor.

Bjorn, Jameson'ın gözlerinin içine bakar ve sakince gülümser, o kadar sakindir ki bu biraz ürkütücüdür. "Bu taraftan." nmzde yürüyor.

Jameson şakağına vuruyor. "O lanet olası bir dinleyici," diyor ağızından. "Muhtemelen bir seri katil."

Merak etmeye başladım.

Onu bahçelerin içinden, dolambaçlı yollardan ve bir köprünün üzerinden takip ediyoruz ve tanrım, bu mülk gerçekten büyüdü.

Sonunda denize bakan güzel bir kabine ulaştık. "Öngörülebilir gelecek için yeni eviniz burası."

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, Jameson'ın bile biraz etkilendiğini görmek için dönüyorum.

Bjorn ön kapıyı açıyor ve sade bir sadelik yüzümüze çarpıyor. Tamamen beyaz mobilyalar, duvarlar, tavanlar ve yerler.

İçeri girip etrafa bakıyoruz. "Bu... çok güzel." Gülümsüyorum. "Vay canına."

Bjorn iki büyük sepeti işaret ediyor. "Yapmanız gereken ilk şey dünyayı yıkamak."

"Neyi yıkayayım?" Jameson kaşlarını çatar.

"Tencerelerdeki tuz peelingini kullanarak duş alın, temizlemek için cildinize sürün. Birbirinizi yıkayın, bu deneyimin tadını çıkarın."

Jameson'ın taş gibi soğuk gözleri Bjorn'a bakar.

"Tüm eşyalarınızı bu sepetlere koyun." Sepete vuruyor ve sonra bize önlüğe benzeyen beyaz kıyafetler uzatıyor. "Bunlar buradayken giyeceğiniz kıyafetler. Dikkatinizi dağıtacak hiçbir kişisel eşya yok."

Jameson sanki beyni tekliyormuş gibi ona bakar.

"Bu sizi serbest bırakacak, Bay Miles."

"Ya da eşyalarımı çalman için seni serbest bırakırım."

"Tüm elektronik eşyalarınızı ve giysilerinizi sepetlere koyun ve bavullarınızı kapının yanına bırakın. Onları depoya koyacağız, isterseniz tuvalet çantanızı saklayabilirsiniz, ancak konaklamanız için organik ürünlerimizi kullanmanızı tercih ederiz."

"Telefon yok mu?" Kaşlarımı çattım.

"İnternet yok, telefon yok," diye yanıtlıyor Bjorn. "Saat yok, zaman yok. Dikkat dağıtıcı hiçbir şey yok."

"Oh, Tanrı aşkına." Jameson iç çeker. "Ben yokum."

Bjorn sakince gülümsüyor. "Duş alın, dünyayı birbirinizden temizleyin ve sonra efendiniz sizi almaya gelecek."

"Ne yapmak için?" Jameson tersler.

"Bu gece ikinize de iki saatlik bir masaj ve ardından sıcak yağ banyosu, güzel bir akşam yemeği ve ardından tropikal meyve ikramı var."

Jameson ağırlığını arka ayağına veriyor ve bunun onun bile hoşuna gittiğini söyleyebilirim.

Aptalca gülümsedim. "Teşekkür ederim, kulağa harika geliyor."

Başını eğiyor ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor.

"Aklından ne geçiyordu?" Jameson tersledi. Omuz silkiyorum. "Eğlenceli."

"Bununla ilgili hiçbir şey eğlenceli değil, Emily."

"Dünyayı b i r b i r i m i z d e n temizleyeceğiz."

Anlaşmayı tatlıya b a ğ l a m a y a çalışıyorum.

"Hiç bu kadar az tahrik olmamıştım."

Elimi ağzıma götürüp gülüyorum. "Sadece duşa gir."

"Sen gir şu lanet duşa," diye fısıldıyor öfkeyle.

"Telefonumu o aptal sepete koymayacağım."

"Üç gün." "Ne?"

"Üç gün boyunca istediklerini yaparsan gidebiliriz." Havluyu ona uzattım.

"Flaş haber kandırılmış olan. Ne zaman istersem o zaman giderim."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Seni içinde boğmadan önce duşa gir."

Elini yüzünde gezdiriyor ve bir kez daha kıkırdıyorum.

"Bunun oldukça komik olduğunu kabul etmelisin."

"Hiç de bile." Havluyu elimden kaptı. "Beni boğmana gerek yok, ben kendimi boğuyorum." Hışım ile banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapıyı açıp etrafına bakıyorum. "Birbirimizi yıkadığımızı sanıyordum."

"Bir cinayet-intihara neden olmadan önce defol," diye homurdanıyor, çileden çıkmış bir halde.

Yine kıkırdıyorum.

Duş alıyor ve belinde bir havluyla dışarı çıkıyor ve benim eşyalarımı çoktan sepete koyduğumu görüyor.

"Gerçekten telefonunu oraya mı koyuyorsun?" "Uh-huh,"

"Ya acil bir durum olursa?"

"Tristan bizi buradan arayacak."

"Bunu biliyor mu?" diye söyleniyor. "Burayı benim için o buldu."

"Onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

Parmak uçlarıma yükseliyorum ve onun büyük, güzel dudaklarını öpüyorum. "Lütfen Jay, eğer bunu kendin için yapamıyorsan. Benim için yap." Elini karnımın üzerine koydum. "Geleceğimiz için."

Gözleri gözlerimi tutarken derin bir nefes veriyor. "Tek istediğim üç gün."

Tereddüt ediyor ve gitmek istediğini biliyorum ama içten içe beni mutlu etmek için her şeyi yapacağını da biliyorum. "Peki."

Yerimde zıplıyorum. "Teşekkür ederim." Ona beyaz kıyafeti uzatıyorum ve o da istemeye istemeye giyiyor. Keten pantolon beyaz ve bol, gömleği de ona uygun.

"Ateşli bir dışçıye benziyorsun." Heyecanla gülümsedim.

"Bunu söylemen çok ironik." Kendine bakıyor, etkilenmemiş. "Şu anda dişlerini teker teker sökmeyi hayal ediyorum."

Kıkırdıyorum, keşke olaylara verdiği tepkileri kaydedebilseydim de daha sonra tekrar izleyebilseydim, bu komedi altını.

Duş alıp beyaz önlüklerimi giyiyorum ve Jameson'ı yatakta otururken bulmak için dışarı çıkıyorum. "Telefonunu sepete koydun mu?" diye sordum.

"Evet."

"Peki ya saatin?"

Kaşını kaldırıyor.

Gülümsüyorum. "İyi

çocuk."

Sanki ilahi bir rehberlik arıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Bana patronluk taslama, Emily, uçurumun kenarındayım."

Tak, tak, kapı çalıyor.

"Onu alsan iyi olur; Splinter Usta burada," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Kapıyı açtığımda yaşlı bir Taylandlı adam görüyorum, koyu kırmızı bir pelerin giymiş ve Tibetli bir keşiş gibi mistik görünüyor. "Merhaba."

Bana sakın bir gülümseme veriyor.

"Merhaba çocuğum." Kalbim küt küt atıyor.

Büyülü hissettiriyor.

"Benim adım Chakrii; burada kaldığınız süre boyunca sizin efendinizim."

"Merhaba, ben Emily ve bu da kocam Jameson." Bizi tanıştırdım.

Jameson ayağa kalkar ve onun elini sıkar. "Merhaba."

Chakrii gülümseyerek Jameson'ın elini tutuyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Zihnin çok meşgul."

Tam üstüne bastın.

Jameson ona ters ters bakıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden buradayız. Huzur bulmaya ihtiyacı var."

Chakrii gülümser. "Doğru yere geldin dostum."

Jameson sessiz kalıyor ve biliyorum ki o da benim gibi Chakrii'nin varlığını hissedebiliyor olmalı.

"Gel, turu yapalım."

Sonraki bir saat boyunca şimdiye kadar gördüğüm en güzel tatil köyünün her tarafını dolaşıyoruz; tapınakları ve şifa odalarını, bahçeleri ve spor salonlarını görüyoruz, mutfaklardan geçiyoruz ve şeflerle tanışıyoruz. Şelalelerin ve derelerin üzerinde dolaşıyoruz.

Vay canına, bu yer beni büyüledi.

Kendimizi okyanusa bakan bir uçurumun kenarında buluyoruz, güneş suyun üzerinde yeni batıyor ve Chakrii bağdaş kurmuş oturuyor

Büyük bir kaya rafı üzerinde ve denize bakıyor.

"Otur." Yanındaki kayaya vuruyor. "Doğayla bir ol."

Ben kayanın üzerine oturuyorum ve Jameson derin bir nefes veriyor. "Bu lanet kayanın üzerinde oturmak için ne kadar ödüyoruz?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Gözlerimi ona dikiyorum ve başını hafifçe sallayarak sonunda yanıma oturuyor.

"Gözlerinizi kapatın," diyor Chakrii bize. "Deniz havasını içinize çekin." Burnundan derin nefes alıyor ve sonra ağzından veriyor. "Deniz havasını içinize çekin ve endişelerinizden kurtulmak için nefesinizi verin. Dünyanın sorunlarının sanki elle tutulur bir güçmüş gibi bedeninizi terk ettiğini hayal edin." Gözleri kapalı bir şekilde nefes alıp vermeye devam ediyor. "Bir çiçek... hayata geri dönüyor. Kendinizin bu dünyada yeniden doğduğunu hissedin."

Jameson'ın yüzü düz ve ilgisiz ve gerçekten yüksek sesle gülmek istiyorum ama yapmayacağım. Bacağına vuruyorum. "Gözlerini kapat," diyorum.

"Siktir git," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi kapatıp Chakrii'nin nefes alışını takip etmeye çalışıyorum ve bir süre sonra Jameson'ın ne yaptığını görmek için bir gözümü açıyorum.

Bana donuk donuk bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Seni yargılıyorum."

Kıkırdıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uzun bir süre kayanın üzerinde oturuyoruz, güneş yavaş yavaş suyun üzerinden batıyor ve hava kararıyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Jameson soruyor.

"Burada işimiz asla bitmeyecek." Chakrii sanki bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor, burnundan derin nefes alıp ağzından vermeye devam ediyor.

"Burada işim bitti." Jameson ayağa kalkar. "Kıçım acıyor. Odada görüşürüz." Hışımınla uzaklaşıyor, tepenin ardında kayboluşunu izlerken kalbim sıkışıyor.

Chakrii sakince gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Bu zaman alır çocuğum, kocan için endişelenme. Kendi yolculuğuna odaklan."

Elimi tutuyor ve kayanın üzerine oturup denize bakıyoruz.

Kendimi biraz sönük, biraz dalgın hissediyorum ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum, umarım bu işe yarar.

Şimdiye kadar yaptığım en iyi masajla geçen iki harika saat, sıcak yağ banyosu ve şimdi de bu.

Sahilde özel bir yemek masasında oturuyoruz, masanın üzerinde mumlar var ve garsonlar yemeğimizi servis ediyor. Kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi dağın tepesinde yankılanıyor.

Tanrım, burası cennet gibi.

Jameson sessiz ama o bile bugünün ne kadar harika geçtiğini inkâr edemiyor.

Son yemeğimiz de masaya konuyor ve Jameson şüpheyle bakıyor. "Et nerede?" diye soruyor.

"Biz veganız."

Jameson'ın yüzü düşer. "Vegan mı?"

"Yemeğinizi beğeneceğinize inanıyorum, efendim." Garson gülümser. "Deneyin, hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız. Şeflerimiz dünya standartlarında."

"Bir kadeh şarap içme şansımız var mı?"

Jameson sorar. "Hayır, efendim."

"Organik vegan boktan türden bile değil mi?" "Hayır, efendim."

"Sorun değil, teşekkürler." Sözlerini kestim.

Garson bizi yalnız bırakıyor ve Jameson nefes veriyor. "Biliyor musun, seninle uçakta tanıştığımızda vegan bir yoga delisiyle evli olduğumu tahmin etmiştin ama ona dönüşmeyi planladığından bahsetmemiştin." Sandalyesine geri oturuyor. "Başından beri stratejik planın bu muydu?"

Yumuşakça gülümsüyorum ve masanın üzerinden elini tutuyorum. "Seni seviyorum." Elini kaldırıyorum ve arkasından öpüyorum. "Hem de çok."

Bana bastırılmış bir gülümseme veriyor. "İyi edersin." Kalbim kabarıyor, sonuçta benden nefret etmiyor. "Yoga yarın başlıyor," diye cevap veriyorum.

"Oh güzel, sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. Yemeğimizi yiyoruz ve söz verdiğimiz gibi çok güzel. Tatlı için taze meyve ilahi.

"Masajdan dolayı çok uykum var," diyorum gerinerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sümüklü."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"O yağ banyosu benim bölgelerimde; sümüksü kık yanaklarım var, bu sandalyeden kaymak üzereyim."

Bir kahkaha patlattım, o da öyle. Yarın yeni bir gün.

Yatakta tek başıma, irkilerek uyandım.

Pencerelerden süzülen ışık bana erken olduğunu söylüyor, ama Jameson nerede?

Yataktan kalkıp yatak odasından çıktım ve onu ön verandada gördüm.

Bir an onu izliyorum, beyazlar içinde, yukarı doğru yürüyor ve sonra geri dönüyor. Yukarı çıkıyor ve geri dönüyor.

Kafesteki bir hayvan gibi volta atıyor.

"Günaydın," diyorum kapıdan çıkarken.

"Merhaba." Elleri kalçalarında ve dikkati tamamen dağılmış durumda.

"Sorun nedir?"

"Eşyalarımı aldılar; koşucularım yanımda değil."

"Oh." Merdivenlere oturmak için düşünüyorum. "Koşuyu kaçırdın mı?" Yürüdü ve sonra geri döndü.

"Saatin kaç olduğunu tahmin ediyorsun?"

diye sorar. "Fark eder mi?"

"Evet, çok önemli. Bütün gün burada takılıp hiçbir şey yapmadan duracak vaktim yok."

"Bu cümlede çok fazla sikiş var." "Başlama yine."

Tanrım.

Yukarı çıkıyor ve sonra geri dönüyor, yukarı çıkıyor ve sonra geri dönüyor.

Ne oluyor be? Neden bu kadar sinirli?

"Günaydın," diye sesleniyor bir ses, başımızı kaldırdığımızda beyaz üniformalı iri yarı bir adam görüyoruz. "Ben Jarden, esneme dersiniz için geldim." Kolunun altında bir yoga matı var.

Jameson gözlerini kısar. "Neyi?"

"Güne nefes çalışması ve esneme hareketleriyle başlıyoruz." "Tanrı aşkına." Jameson iç çekiyor.

"Durdur şunu."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum. "Önce o gidebilir." Ayağa kalkıyorum, onların devralmasına izin vermeliyim, Jameson belli ki burada bir tür nöbet geçiriyor. İçeri geri dönüyorum ve gizlice izlemek için perdelerin arasından bakıyorum.

Jarden matı kumun üzerine seriyor. "Yüzüstü uzan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karnının üstüne."

Jameson yüzüstü uzanır ve Jarden sırtını ovmaya başlar, ellerini saçlarına koyar ve kafa derisine masaj yapmaya başlar, Jameson elini uzaklaştırır. "Kafa derimin gerilmeye ihtiyacı yok, seni aptal."

Yüksek sesle gülmemek için elimi ağzıma kapattım.

Gerçekten.

Jameson'ın vücudunun her iki yanında birer ayağı olacak şekilde üzerine çıkar ve iki kolunu tutup çeker. "Ahh," diye yakını Jameson.

Jarden ayağını Jameson'ın kürek kemiklerinin arasına koyuyor ve kollarını geriye doğru çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Jameson ağlıyor. "Kollar o şekilde bükülmez, ben akrobat değilim.

Hareketleri yaparken izliyorum ve sonra Jarden ona sırt üstü dönmesini söylüyor. Jameson'ın ayaklarını kaldırıyor ve ayak parmakları yere değene kadar omuzlarının üzerine getiriyor.

"Ahhh," diye ağlıyor Jameson. "Beni ikiye bölmeye mi çalışıyorsun?"

Bu sefer kahkahayı patlattım, keşke telefonum yanımda olsaydı da fotoğrafını çekebilseydim.

Hareketler boyunca Jameson her fırsatta Jarden'la savaşıyor.

Sonunda izlemek çok acı verici hale gelene kadar düş alıyorum.

Jameson

Cehennemde üçüncü gün.

Bir ileri bir geri yürüyorum, yerimde duramıyorum. Şifa seansları aldım, akupunktur yaptırdım, her gün masaj yaptırdım. Yogaya kalkıştım, her sabah şafak sökerken içim dışıma çıktı, meditasyon yaptım... meditasyon yapan aptalları yargıladım. Bir damla bile alkol almadım ve kafein ve protein yoksunluğundan dolayı başım çatlıyor.

Adını sen koy, ben yaptım. Peki nasıl hissediyorum?

Endişeli, sinirli, domuz gibi terliyor ve lanet olsun.

Burada, evde olduğumdan milyon kat daha gerginim.

Sadece gitmem gerekiyor.

"Jay, bir şifa seansın daha var," diye hatırlatıyor Emily.

"Ben gitmiyorum." Başımı sallıyorum, yenilmiş bir şekilde. "Bunu yapamam, Em."

"Bunun zor olduğunu biliyorum."

"Ben sadece... Gitmem gerek bebeğim. Kendimi hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim."

Yüzümü avuçlarının arasına alırken gözleri benimkileri arıyor. "Bundan gerçekten zevk alıyorum."

"Sen kal." Onu kucaklamak için çekiyorum.

"Yapamam.... Ben gidiyorum. Seni başka bir otelde bekleyeceğim."

"Detoks yapıyorsun." Arkamızdan bir ses geliyor.

Usta Chakrii'yi görmek için dönüyoruz.

"Zihnin ne yapacağını bilmiyor," diyor sakince.

Jameson kaşlarını çatıyor.

"Adrenalinı bırakmak eroini bırakmak gibidir. Vücudu stres bağımlısı olan bir uyuşturucu bağımlısısınızdır. Zihniniz düzene girdikçe, vücudunuz ne yapacağını bilemeyerek paniğe kapılır."

Ustaya bakarken çenem sıkıştı.

"Neredeyse en kötüsünü atlattın, şimdi pes etme, buraya kadar geldin."

"Bu işe yaramıyor," diye cevap veriyorum usulca. Kendimi hiç bu kadar yenilmiş hissetmemiştim.

"Öyle, sana söz veriyorum. Vücudunuz bastırılmış stresi boşaltıyor. Eğer bu süreci tamamlamadan ayrılırsanız, kaldığınız yerden devam edersiniz."

"Sence ne kadar sürer?" Emily soruyor. "Bir hafta daha."

"Bir hafta mı?" Nefes nefese kaldım. "Bir hafta sonra burada ölmüş olacağım."

Chakrii elini omzuma koydu. "Bana güven dostum. Sürece güven. Ona karşı savaşmayı bırakmalısın."

Beklenmedik duygular tüm hücrelerimi dolduruyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor; yaşama biçimimi kontrol altına almam gerektiğini biliyorum.

Emily işkolik, stresli bir kocadan daha fazlasını hak ediyor ve ben de onun için her şeyi yapardım... ama bu... gözlerim ikisi arasında gidip geliyor.

"Jay," diyor Emily ellerimi ellerinin arasına alırken usulca. "Bunu yapabilirsin bebeğim, yapabileceğini biliyorum. Bunu birlikte yapabiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum; gerçek şu ki, gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum.

Onu hayal kırıklığına uğratiyorum.

"Zihnimi nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "O zaman öğrenirsin," diyor Chakrii.

"Dakikalar alırsın dakika dakika, saat saat."

Dinlerken ona bakıyorum.

"Ve sonra bir gün, bir şey bırakacak."

Akıl sağlığım mı?

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Beklentinin baskısı," diye yanıtlıyor Chakrii.

Kaşlarımı çatıyorum, sanki aklımı okuyor.

"Siz burada sahip olduğumuz ilk kurumsal yüksek pilot değilsiniz; sonuncusu da olmayacaksınız. Erken ayrılanlar...." Sesi kesilir.

"Ne?" Emily soruyor. "Erken ayrılanlara ne oluyor?"

"Bazıları geri dönüyor, bazen yıllar sonra gerçeği anladıklarında."

"Ne gerçeği?" Emily sorar.

"Kolay bir yol olmadığını, düşüncelerinizin sizin için yarattığı engelleri aşmanız gerektiğini." Hüzünle gülümsüyor. "Zihnini kontrol edebilmek bir insanın sahip olabileceği en büyük güçtür."

Gerçek bu değil mi?

"Şimdi bir karar vermek gerekiyor Jameson. Hayatın boyunca ne olabilirdi diye düşünerek mi yaşayacaksın?"

Emily elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Yoksa dayanacak ve kalacak mısın?" Kelimelerini akıllıca seçiyormuş gibi duraklıyor. "Yirmi bir gün hayatının tüm gidişatını değiştirebilir, özgür hissetmek istiyor musun?"

Dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyorum... çünkü öyle. Hep öyleymiş gibi hissediyorum. Hayatım bir armağan, her şeyden çok istediğim bir armağan.

Tek kelime etmeden içeri giriyorum ve banyoya gidip aynadaki yansımama bakıyorum. Kendime uzun uzun bakıyorum ve gözlerim doluyor çünkü gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor.

Bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Emily banyoya giriyor ve kollarını arkamdan dolayarak omzumu öpüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ben sinir krizi geçirirken bana sarılıyor.

Kapı çalınır. "Jameson," diye seslenir bir ses.

"Evet?"

"Ben Jarden, esneme dersiniz için geldim." Ne olacak, batacak mısın yoksa yüzecek misin?

Yüz.

"Hemen geliyorum."

Emily

Bungalow evimizin ön verandasında oturuyorum ve günlüğümdeki notları okuyorum, burada neler olup bittiğinin çetelesini tutuyorum ve söylemeliyim ki, geri dönüp gün be gün okumak çok tatmin edici.

İlerleme kaydediyoruz ve geriye gittiğimizi hissettiğim günlerde, başlangıçta nerede olduğumuzu özetlemek ve kendime hatırlatmak için günlüğe geri döndüm.

İlk gün, tam bir felaket.

İkinci gün, Jameson saatlerce volta attı. Sanırım aklını kaçırıyor.

Üçüncü gün Jameson sinir krizi geçirdi ve neyse ki kalmaya karar verdi.

Yedinci gün, Jameson meditasyon sırasında gözlerini kapattı. Sanırım burada bir şeylerin peşinde olabiliriz.

Sekizinci gün, büyük bir çöküş yaşadı, ayrılmak ve bir restoran bulmak istedi çünkü biftek yemesi gerekiyordu.

Onuncu gün, volta atmayı bıraktı ve Jay'i tanıdığımdan beri ilk kez sakin ve mevcut.

On üç ve on dördüncü gün, iki gün boyunca aralıksız uyudu, Üstat Chakrii bunun bir atılım olduğunu ve vücudunun depoladığı son adrenalini serbest bıraktığını söylüyor. Dürüst olmak gerekirse onu böyle görmek benim için biraz korkutucu, Jameson asla uyumaz, bu yüzden bunu iki tam gün ve gece boyunca yapması tedirgin edici.

On beşinci gün, bütün gün güldük ve sonra sahilde yıldızların altında seviştik.

Günden güne ve yavaş yavaş, Jameson'ın eski inançlarını temizlediğini, yıkıcı alışkanlıklarını kırdığını hissedebiliyorum. Tepki vermek

Çin tıbbı ve yeni bir benlik duygusu keşfetmek.
Bir sonraki yazımı yazmaya başlıyorum.

On sekizinci gün.

Günlüğümde başımı kaldırdığımda adamımın kayalığın çıkıntısında oturmuş denize baktığını görüyorum.

Bağdaş kurmuş ve dalgın, saatlerdir orada, tek başına ve doğayla baş başa.

Şikayet etmiyor, sızlanmıyor ya da kimseye karşı alaycı bir pislik gibi davranmıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum, onu hiç bu kadar sevmemiştim.

Yirmi birinci gün.

Sırtımın yataktan kalkması beni derin bir uykudan uyandırıyor ve anında nerede olduğumu anlıyorum.

Yatakta, sırtüstü yatmışım, bacaklarım Jameson'ın omuzlarının üzerinde, parmakları beni genişçe açıyor, dili beni derinlemesine yalıyor, emiyor ve kemiriyor ve sırtım tekrar yükseliyor, oh lanet olsun, boşalmak üzereyim.

Bunu ne zamandır yapıyor?

Parmaklarım saçlarında dolanırken inliyorum. "Tanrım," diye inliyorum bacaklarımı daha geniş açarken.

Bana gülümsüyor. "Günaydın, Bayan Miles."

"Kesinlikle öyle."

Cidden, bu nasıl benim hayatım?

Beni daha derinden yalıyor ve ben titremeye başlıyorum. "Dur," diye emrediyor ve vücudumda yukarı doğru kayarak bacaklarımı omuzlarının üzerine getiriyor.

Birbirimize bakarken sessizliğe gömülüyoruz, hava derin bir uyarılmayla uğulduyor.

Beni bu pozisyona getirdiğinde tamamen onun merhametine kalıyorum, vücudum onun oluyor. İsteddiği gibi becermek ve kullanmak için.

Bunu biliyor ve seviyor.

Ben de öyle.

Gözleri karanlık ve tehlikeli ve kalın siki ucunun şişmiş dudaklarımın arasından kaydığını hissediyorum. Tatlı noktayı buluyor ve sertçe içeri itiyor, bedenim onun boyutuyla başa çıkmaya çalışırken onun etrafında çırpınıyor.

Gözleri yuvalarından fırlıyor, sonra yavaşça dışarı kayıyor ve sonra sertçe içeri itiyor, yatak duvara çarpıyor ve iki namluyu da bana veriyor.

Derin cezalandırıcı vuruşlar, kalın siki vücudumdan tam olarak ihtiyacı olanı alıyor.

Ve karşılığında, benimkiler de onunkileri kabul ediyor. Sanki hayatım buna bağılymış gibi onu içime çekiyorum, çünkü şu anda öyle.

İhtiyacım olan tek şey o.

Burada her şey büyütölmüş gibi görünüyor, kahkahalar, yaptığımız aşk, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz zaman. Belki dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadığı için, belki de başka bir duygusal köprüyü geçtiğimiz için. Ne olduğunu bilmiyorum ama her şey daha fazlası gibi geliyor. Yükseklerin en yükseğı, minnettarım, çok minnettarım.

Orgazm içimden geçerken haykırıyorum ve sonra içeri girip kendini derinlere hapsediyor.

İçimin derinliklerine boşılırken sikiinin sarsıntısını hissediyorum ve nefesimizi tutmaya çalışırken soluk soluğa kalıyoruz.

Bana gülömsüyor. "Hadi eve gidelim."

Jameson

"Renata, Robinson anlaşmasında ne durumdayız?" Ben soruyorum.

"Sözleşmeyle birlikte bana geri dönmelerini bekliyorum," diye cevap veriyor yönetim kurulu masasının karşısında.

"Neden bekliyorsun? Takip et."

"Peki efendim." Günlüğüne bir şeyler karalıyor ve kapı çalınıyor.

"Evet," diye sesleniyorum.

Sammia Çubuklar onu Kafa etrafında ve Kapı. "Jameson, seninle bir dakika görüşebilir miyim, lütfen?"

"Bir toplantıdayım Sammia, bunu görebilirsin."

"Acil bir durum var efendim."

Tanrı aşkına. "İzninizle." Ayağa kalktım ve odadan çıktım. "Ne oldu?"

"Ofisinizde bir ziyaretçiniz var."

"Kim?"

"Emily, son derece acil olduğunu söylüyor."

Sorun ne?

Ofisime yürüyorum ve kapıyı açıyorum, Emily masamda oturuyor. "Sorun nedir?" Kekeledim.

Sandalyeden sıçırıyor ve kollarını bana sararken beni usulca öpüyor. "Hiçbir şey, her şey yolunda."

Kollarını etrafımdan sıyrıyorum. "Yönetim kurulu toplantısındaayım Emily," diye fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Haberleri bilmek istersin diye düşündüm."

"Neyi bilmek?"

Çantasını karıştırıyor ve bir şey çıkarıp bana uzatıyor.

"Bu da ne?"

"Bir hamilelik testi. Negatif için bir çizgi, pozitif için iki çizgi."

İki satır.

Elimde tuttuğum şeye bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Ama henüz denemeye başlamadık."

Yumuşakça gülümsüyor. "Belki de yaptık."

Kalbim boğazımda, güzel karıma bakıyorum.

Ne?

"Baba olacaksın, Jay." Bana gülümsüyor.

Ne?

"Emin misin?"

Omuz silkiyor ve sonra gülüyor. "İki test yaptım."

Onu kollarıma aldım ve sıkıca tuttum, o kadar sıkı ki neredeyse onu kıracaktım.

"Beni eziyorsun." Omzuma doğru gülüyor. "Ouch."

"Aman Tanrım." Elimi karnına koydum. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım, sanırım öyle."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Bu kadını.

Bu güzel kadın hayatıma girdi, beni sevdi ve beni kendimden kurtardı.

Ve şimdi bu....

Duygularım beni ele geçiriyor ve ona bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Buna inanamıyorum, hissettiklerimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Çok fazla sevgi.

"Şişmanladığımda da beni sevmeye devam edecek misin?" Bana gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve onu kollarıma alıp masama doğru geri geri götürüyorum. "Beni durdurmaya çalış."

Emily

Telefonuma bir mesaj geldi:

Ben
buradayım.

Pencereye gidip sokağa bakıyorum ve Scott'ın binanın ön kapısının yanında durduğunu, karartılmış SUV Audi'nin yükleme alanına park ettiğini görüyorum.

Eskort evim burada.

Jameson Miles'ın aşırı korumacı tarzına uygun olarak pamuklara sarıldım.

İlk üç aylık dönemimde sabah bulantılarından çok muzdariptim ve özellikle yeşil göründüğüm bir gün, bir fotoğrafçı benimle uğraşıyordu ve kaldırımda kaydım ve neredeyse düşüyordum.

Jameson çılgına döndü ve o günden beri ne zaman New York'ta olsak (Pazartesi'den Cuma'ya kadar) yanımda kişisel bir koruma bulunduruyorum.

İlk başta nefret ettim ve bu konuda sık sık kavga ettik. Ama şimdi ikinci üç aylık dönemimin sonuna geldiğimde kendimi daha güvende hissettiğimi itiraf etmeliyim. Katillerden ya da bunun gibi dramatik şeylerden değil, korunmaya ihtiyaç duyduğum tek şey paparazziler.

Masama geri dönüp bilgisayarımı kapatıyorum ve ofisime bakıyorum.

İşyerimde sadece altı haftam kaldı ve biraz üzgünüm, ofisimi özleyeceğim, işimi ve bana verdiği bağımsızlığı gerçekten seviyorum.

Ancak bebek doğduktan sonra tam zamanlı olarak taşradaki evimize, Arndell'e taşınmaya karar verdik, Jameson haftada iki gün evden çalışacak ve diğer üç gün işe gidip gelecek.

Bebegin yalınayak büyümesini, ağaçlara tırmanmasını ve çamurda oynamasını gerçekten istiyoruz.

Kendi küçük sevgi kozamızda saklanıyoruz.

Tam zamanlı olarak orada bulunmaya hazırlanmak için evde bazı tadilatlar yaptırdık, yeni banyo ve mutfak, yeni halı ve mobilyalar. Oraya her gidişimizde kişisel eşyalarımızdan biraz daha fazlasını götürüyoruz. Planımız hem kır evini hem de New York'taki çatı katını tam donanımlı hale getirmek, böylece bavul hazırlamaya gerek kalmadan ikisi arasında gidip gelebileceğiz.

Oraya gideceğimiz için çok heyecanlıyız, bebek doğduktan sonra Jameson'ın bir aile olarak yerleşmemiz için üç hafta izni var.

Sabırsızlanıyorum.

Önceden taşınacaktık ama doktorum ve hastane New York'ta ve Jameson erken doğum yaparsam iki saat uzakta olmanın stresini kaldıramaz.

Telefonum bir mesaj daha atıyor.

Sen iyi misin?

Tanrım, mesaj atıyorum.

Şimdi geliyor.

Çantamı alıp aşağıya iniyorum; Scott çift camlı kapının yanında durmuş beni bekliyor. "İyi günler, Emily."

"Merhaba Scott." Beni arabaya doğru götürürken gülümsüyorum. "Günün nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Harika, ya seninki?" Arabanın kapısını açıyor ve Jameson'ın arka koltukta oturduğunu görmek için içeri bakıyorum, lacivert takım elbise, kare çene ve tüm zamanların en iyi gel beni becer bakışı.

"Çok daha iyi oldu." Tırmanırken gülümsedim.

"Bayan Miles." Jameson gülümsüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor.

"Bu güzel bir sürpriz."

"Seni yemeğe çıkarırım diye düşünmüştüm." Beni tekrar öptü. "Sonra tatlı olarak beni yiyebilirsin."

Yüksek sesle güldüm. "Sen gerçek bir seks manyağısın."

Elimi tutuyor ve bana şakacı bir göz kırpmıyor.
Şaka bile yapmıyorum, hamilelik vücudum yerleştiğinde sakinleşeceğini düşünmüştüm.
Bana her zamankinden daha fazla kafayı takmış durumda.
Restorana vardık ve Scott arabayı kenara çekip indi ve arabanın kapısını açtı, Jameson önce çıktı ve sonra bana yardım etti.
Kameralar tıklarken "İşte orada" diye duyuyoruz.
Jameson başını öne eğiyor ve elimi siper gibi tutarak paparazzi sirkinin içinden geçiyoruz.
Scott'ın arkamızdan "Geri çekil," dediğini duyuyorum.
"Yoldan çekilin."
Restorana giriyoruz ve anında dünyaya dönüyoruz.
Sakin ve dingin bir ortam ve arka planda piyano müziği çalıyor. Burası başka bir dünya gibi, çılgınlıktan uzak.
"İyi akşamlar, Bay ve Bayan Miles." Garson gülümsüyor.
"En sevdiğiniz masa hazır efendim."
"Teşekkür ederim," diye cevaplıyor Jameson, masamıza doğru yürürken insanların başlarını çevirip bize baktıklarını görüyorum ve başımı eğip yere gülümsüyorum, şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım ama alışamadım, alışacağımı da hiç sanmıyorum.
New York'ta hiçbir şey değişmedi.
Jameson Miles gittiği her yerde dikkat çeker. Her zaman da çekecek.

Regl sancısıyla uyanıyorum ve kaşlarımı çatarak başucumdaki saate bakıyorum: 2.55.

Ne oluyor?

İçime bir sızı daha doluyor ve irkiliyorum. Oww....

Tamam, bu... rahatsız edici.

Yanımda uyuyan Jay'e bakıyorum ve sessizce kalkıp aşağıya iniyorum ve banyoya gidiyorum. Ben

Karnımda ve altımda ağır bir his var ama daha on günüm var.

Braxton-Hicks olmalı. Lütfen doğum sancısı çekme, sen gelmeden yapmam gereken işler var.

Koca karnımı ovuyorum, garip bir his, ağrı değil, daha çok sızı ve şimdi mide ekşimesi var, lanet olsun.

Bok gibi hissediyorum.

Belki de akşam yemeğinde yediğimiz Hint yemeği yüzündendir.

Bir süre tuvalette oturuyorum, sıcak ve nemli hissediyorum ve ugh, bana karın ağrısı çektiğimi söylemeyin.

Sonunda duşa giriyorum ve duvara yaslanıyorum, sıcak su tenimde güzel bir his uyandırıyor. Gözlerimi kapatıyorum; keşke ayakta uyuyabilsem, çok ama çok yorgunum.

"Emily?" Jameson'ın panikle banyoya girdiğini duyuyorum, gözleri kocaman açılmış. "Ne oluyor?"

"Ben iyiyim, mide yanması." Uyanıp beni aramaya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Düşün zeminine bakıyor. "Mide yanmasına benzemiyor."

Ha?

Aşağıya baktığımda giderden akan suyun pembenin güzel bir tonu olduğunu görüyorum.

"Oh kahretsin."

"Kahretsin de ne demek?"

"Suyum geldi."

"Oh...lanet olsun.... Kahretsin," diye ağlıyor. "Daha çok erken." "Sorun değil, biz hazırız."

"Sevindim," diye tersliyor, telaşla. "Ben hazır değilim." Banyodan koşarak çıkıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, tabii ki Jameson Miles gibi dramatik davranacak.

Sıcak su tenimde çok güzel bir his bırakıyor ve duvara yaslanmaya devam ederken gözlerimi kapatıyorum.

"Evet." Jameson'ın sesini duyuyorum ve telefonuyla banyoya giriyor. "Duşta." Dinliyor

tekrar. "Tamam." Telefonu yere bırakıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elini yere doğru uzatıyor. "Bu," diye kekeliyor. "Daha yeni keşfettin, fazla uzun sürmez."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Fazla uzun sürmez." Tekrar dinliyor. "Kasılmaların var mı?" diye soruyor bana.

"Sadece bir ağrı."

"Sadece bir ağrı." Kaşlarını çatıyor ve adım atmaya başlıyor. "Tamam o zaman." Tekrar dinliyor. "Söylemesi zor, oldukça dayanıklı biri. Onu pek bir şey etkilemez."

Gözleri bana kayıyor ve gülümsüyorum, keşke kendini görebilseydi, çırılçıplak ve telefonda konuşurken banyoda volta atarken.

"Tamam, yakında görüşürüz." Telefonu kapattı. "Hastaneye gitmemiz gerek."

"Pekâlâ." Duvara yaslanırken gözlerimi kapatıyorum.

"Sakın uyuma. Emily. Şimdi."

"Pekâlâ," diye tersliyorum, yarı sinirli bir şekilde. "Ben iyiyim Jameson."

"Değilim." Duşa girer ve duşu kapatır. "Çık dışarı. Hemen şimdi çık."

"Lanet olsun."

Bana bir havlu uzatırken, "Sakın bana iyilik yapma," diye homurdanıyor. "Gitmeliyiz ve hemen gitmeliyiz. Bu acil bir durum."

"Beni sakinleştirenin sen olması gerekmiyor mu?" Havluyu ondan alırken tersliyorum.

Ne yaptığını anladığında yüzü düşer. "Evet, evet öyleyim. Doğru." Ne yapacağını hatırladığında derin bir nefes verir. "Her şey yolunda, her şey yolunda ve endişelenmene gerek yok çünkü her şey yolunda," diye geveliyor telaşla, yeniden adım atmaya başlarken. "Her şey yoluna girecek, Em. Mükemmel derecede iyi."

Kıkırdıyorum. Aptal.

"Yani her şeyin yolunda olduğunu mu söylüyorsun?" Alay ediyorum.

Bana alaycı bir cevap verme dürtüsüyle savaşıırken gözlerini kapatıyor.

"Aynen öyle, tatlım." Soğukkanlı davranmak için elinden geleni yaparken gülümsüyor. "Arabaya bineceğiz ve bebeğimizle tanışmak için hastaneye doğru küçük bir yolculuğa çıkacağız," diyor şimdiye kadar duyduğum en tatlı, en sahte sesiyle.

Gözlerimi deviriyorum. "Doğum sırasında benimle bu sesle konuştuğunu sanma, kendi ağzıma kusacağım."

"Ne sesi?"

"O tatlı, acınası ses. Sadece normal ol ve ne söylemek istiyorsan onu söyle."

"Tamam, peki." Rahatlamış gibi nefes veriyor. "Bin şu lanet arabaya Emily, çünkü kafayı yemek üzereyim."

Bir kahkaha patlattım.

"Bu daha mı iyi?" Sırıttıyor.

"Çok daha iyi." Dudaklarını öpüyorum ve o da kollarını bana doluyor. "Bunun olduğuna inanabiliyor musun?"

"Pek sayılmaz." İki elini karnımın üzerine koyuyor ve onlara bakıyor. "Bu bebek tıpkı senin gibi olacak." Dudaklarına karşı gülümsüyor. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bugün." Heyecanla doluyorum, "Aman Tanrım Jay, bugün bebeğimizle tanışacağız."

Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor ve keşke bütün gün öpüşebilseydik, sadece ikimizin olduğu son saatlerin tadını çıkarmak için zaman ayırabilseydik diyorum.

Son yalnız zamanımız.

"Gitmeliyiz," dedi bana. "Ben çantayı alayım, sen de giyin."

"Tamam."

Yatak odamıza girip bir çekmeceyi çekiyorum, karnım sertçe sıkışıyor ve olduğum yerde duruyorum. "Ah...." Sıkışma sertleşiyor, sertleşiyor ve gerçekten acıyana kadar sıkılaşmaya devam ediyor, oh kahretsin, bu... harika değil.

"Bu bir kasılma mı?" Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Sakın bana böyle hissettirdiğini söyleme."

"Sana ne diyeceğim?" Jameson odaya girerken cevap verir.

"Sanırım az önce bir kasılma yaşadım." Nasıl bir histi?"

"Güzel...." Doğru kelimeyi ararken duraksıyorum. "Hectic."

"Yoğun mu?" Dudaklarını büküyor. "Acele etmek için bir sebep daha."

"Tamam." Donumu giymek için eğildim ve bir tane daha vurdu, bu sefer daha güçlüydü ve acıyla beni ikiye katladı. "Oh...Tanrım."

"Neler oluyor?" Gözleri açılıyor. "Şu anda ne haltlar dönüyor?"

"Bir kasılma."

"Bir tane daha mı?" Başımı salladım.

"Ne demek istiyorsun, bu birbirine çok yakın."

Bununla başa çıkmaya çalıştıkça nefesim daralıyor.

Kahretsin, bu tam anlamıyla.

"Bin şu lanet arabaya. Bin şu lanet arabaya. Hemen şimdi!" İçine girebilmem için eğilip külotumu açık tutuyor, hızla yukarı çekiyor ve sonra elbisemi başımın üzerine çekiyor.

"Sütyene ihtiyacım var."

"Neden? Güven bana, kimse göğüslerine bakmayacak."

Kıkırdıyorum.

"Şimdi kıkırdamaya başlama, kadın."

Ayakkabılarımı giydim, hastane çantamı aldı ve kapıdan çıktık, Jameson'ın hamileliğim boyunca istediği en büyük şey beni hastaneye kendisinin götürmesiydi. Nedense bu onun için çok önemli. Umarım her şey planladığım gibi gider.

Asansöre vardığımızda midem yine sertleşiyor; duruyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin.

"Nefes al," diyor.

Nefes nefese kaldım. "Bunu nasıl söyleyeceğini doğum öncesi derslerinde mi öğrendin?"

"Evet. Aslında yaptım, ukala."

Ona gülümsedim.

"Doğum yaparken bile." Gözlerini deviriyor. "Hiç inandırıcı değil."

Asansöre binip bodrum kattaki otoparka gidiyoruz, elimi tutup bizi arabaya doğru götürüyor, bir kasılma daha geliyor ve nefesim kesiliyor. "Ahh," diye inliyorum olduğum yerde dururken, nefesim daralıyor ve terlemeye başlıyorum.

"Bebeğim, beni korkutuyorsun. Ambulans çağırayım mı?" Ben anımı yaşarken o sabırla bekliyor. "Bu çok hızlı ilerliyor gibi görünüyor."

"Hayır, sorun değil. Hadi gidelim."

"Belki de bir bakmalıyım," diyor arabaya gittiğimizde, benim için kapıyı açıyor.

"Neye?" Tırmanırken kaşlarımı çatıyorum. "Kafasını görebilecek miyim diye bakmak için."

"Seni geri zekâlı, kafasını göremeyeceksin," diye çıkışıyorum, çileden çıkmış bir halde. Bir kasılma daha geliyor ve şimdiye kadarkilerin en şiddetlisi, içimi parçalayan bir acı. "Ahhh." Gösterge panelini kavrarken ağlıyorum.

Jameson'ın gözleri açılıyor ve hızla havalanıyor, park yerinden o kadar hızlı çıkıyor ki araba havada uçuyor. "Bacak bacak üstüne at," diye tersliyor, gözleri benimle yol arasında gidip geliyor.

"Dışarı çıkmaya çalışan bir karpuzum var, bacak bacak üstüne atmak onu durdurmayacak."

"Tanrım." New York sokaklarında uçarken Jameson terliyor.

Bir kasılma daha yaşıyorum ve acı içinde bağıríyorum.

"Ahhh." "Ahhhhhh," diye o da ağlıyor ve uzanıp elini elbisemin içine soktu. "Ne yapıyorsun?"

Bağıríyorum. "Dışarı çıkmasını engellemek için

elimi oraya koyuyorum."

Onu uzaklaştırıyorum. "Sen tanıdığım en aptal ve zeki adamsın," diye bağıyorum.

Birkaç kasılma ve bilinen en kısa sürede hastaneye varıyoruz ve Jameson ön taraftaki ayakta durulmayan alana park ediyor.

"Buraya park edemezsin," diye söyleniyorum.

"Beni durdurmaya çalışacak birine meydan okuyorum." Koşup kapıyı açıyor ve çıkmama yardım ediyor. Doğum koğuşuna doğru ilerliyoruz ve daha önce turumuzda burada bulunmuş olmamıza rağmen, şimdi her şey çok daha gerçek görünüyor. Jameson hemşire istasyonuna doğru ilerliyor. "Merhaba, daha önce aramıştım. Emily doğuma girdi."

"Bay Miles, evet." Hemşire gülümsüyor. "Bu taraftan."

Odaya girdik ve nazik hemşire beni bir monitöre bağladı ve rahat ettirdi. Çok rahat görünüyor, şu anda hissettiğimin tam tersi.

Kendimi kontrol altında ve sakın hissetmeyi çok istiyordum, bu doğum olayında profesyonel olacağımdan emindim, şu ana kadar kendimi şeytan çıkarma ayininden geçmek üzere olan vahşi bir hayvan gibi hissediyorum.

Hemşire gülümsüyor. "Sizi biraz yalnız bırakayım, birazdan okumalarınızı kontrol etmek için geri geleceğim."

"Teşekkür

ler." Bip.

Bip.

Bip.

Bip.

Jameson bebeğin kalp atışı monitörüne bakarken gülümsüyor, "Bak kalp atışı ne kadar güçlü, Em." Yatağın kenarına oturuyor ve bana gülümsüyor; tavrı değişti ve saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Her şey yoluna girecek."

Midemde kelebekler uçuşuyor. "Nereden biliyorsun?" "Çünkü bu bebeğin annesi sensin."

Gözlerim yaşla doldu.

"Ve babası annesini çok ama çok seviyor." Alnımdan öpüyor.

Bir kasılma daha vücudumu sarıyor ve içimi korku kaplarken ağlamaya başlıyorum. "Jay, bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum panik içinde. "Fikrimi değiştirdim; şimdi fikrimi değiştirdim."

Elimi tutuyor, sonunda bitiyor ve ben tekrar yatağa yığılıyorum.

"Sorun yok, tatlım."

"Öyle mi?" Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. "Kötü olacağını biliyordum, çantada keklik sanmıştım ama hiçbir şey seni buna hazırlayamaz. Düşündüğümde de kötü Jay. Çok daha kötü."

"Sen tanıdığım en güçlü insansın, Em."

"Şu anda kendimi pek güçlü hissetmiyorum."

"Bu iş sende bebeğim; biliyorum sende." Yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve beni usulca öpüyor.

"Bebeğimizi hayata döndür."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Bunu senin için yapabilseydim, yapardım," diye fısıldıyor. "Yapacağımı biliyorsun."

Ve tam orada, bu sözler karnıma bir ateş düşürdü.

Benim için her şeyi yapardı.

Benim, hepsi benim, bunu bizim için yapabilecek tek kişi benim. Kestirme yol yok.

Bebeğimizle tanışmak istiyorum.

Yenilenmiş bir kararlılıkla başımı

sallıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Jameson

Beş buçuk saat sonra, kalbim boğazımda, hayatımın aşkı Emily'nin cenneti ve dünyayı yerinden oynatmasını izliyorum.

Bu şüphesiz şimdiye kadar tanık olduğum en inanılmaz şey.

Kadınların bunu her gün nasıl yaptıkları aklımı başımdan alıyor, şu anda kadın ırkına duyduğum hayranlığı tarif edecek kelime yok.

**"Son ıkınma,
Emily." Ebe
gülümsüyor.**

Em aşağı inip sertçe ıkınır ve bebek dışarı kayar, hemşire onu alır ve ters çevirir. "Bu bir erkek."

"Waaaaaa!"

"Bir oğlan mı?" Emily rahatlayarak güler.

Ben güzel karımı öperken oda bulanıklaşıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum." Ona sıkıca sarılıyorum. "Seni çok seviyorum, başardın tatlım, başardın." Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Şuna bakın."

"Ben de seni seviyorum."

"Waaaaaa!" Bebek daha sert çığlık atıyor. "Waaaaaa!"

Yüzümden akan yaşları silerken gülüyorum.

Hayatımın en güzel günüydü.

Bebegi göğsüne koydular ve ikimiz de hayranlıkla ona baktık.

Tombul ve beyaz bir filmle kaplı, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli bebek.

Çok gerçeküstü.

"James." Emily oğluna gülümsüyor. "James'e benziyorsun."

"İkimizi birden istediğine emin misin?" Gülümsüyorum.

"Olumlu."

**Emily'ye sarılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve küçük bir
dua ediyorum.**

Teşekkür ederim.

Emily

Yedi gün yedi gece uykusuz kalmak için uzun bir süre. Yatak odamızda on trompetin sesi duyuluyor ve bu ses yatağımızın ucundaki beşikten geliyor.

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

Görünüşe göre James'in çığlık atmaya bir eğilimi var. Bu onun en sevdiği şey, bütün gün ve bütün gece yapıyor.

"Sik beni," diye fısıldıyor Jameson. "Bu bebeğin nesi var böyle?"

Karanlıkta tavana bakıp gülümsüyorum. "Orada sessizce uzanırsan tekrar uyuyabilir."

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

"Tekrar uyumayacak."

Gözlerimi kapatıyorum, gerçekten o kadar yorgunum ki bununla başa çıkamıyorum.

"Ne yapmalıyım?" Jameson fısıldar.

"Aç değil, bezini kontrol et ve ne bileyim, yürüyüşe falan çıkar, uyumam lazım Jay. İki saat içinde kalkıp onu beslemem gerekiyor, sayıklıyorum. Bir gece daha bununla uğraşamam."

"Sence yapabilir miyim?"

Jameson ayağa kalkar ve bebeği kucağına alıp ona bakar,

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

"Neyin var senin?"

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

"Senin annen gibi soğukkanlı olman gerekiyor, benim gibi psikopat değil."

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

Onları dinlerken gözlerim kapalı gülümsüyorum.

"Böyle ağlamana gerek yok, kimse seni öldürmüyor... henüz."

Yastığıma gülümsüyorum.

"Şişesinde viski istediğini söyledi." "Öyle bir şey demedi."

"Doğru ya, bendim, o lanet şişeden viski içmek istiyorum."

Kıkırdıyorum.

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

"Beni öldürüyorsun, evlat." Bezini değiştirir ve kundaklar. "Hadi gidip oturma odasında çığlık atalım da annem uyuyabilsin."

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!"

"Zaman aşımına uğrayacaksın, seni yaramaz bebek. Kes şunu." Tekrar uykuya dalmaya başlarken gülümsüyorum.

"Waaaaaa! Waaaaaa! Waaaaaa!" James'in Çığlıklar Jay onu yatak odasından çıkarırken yumuşuyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum; göğüslerim boşalırken pompalanıyor.

"Kahretsin, saat kaç?" Yerimden kalkıp panik içinde oturma odasına koşuyorum ve onu görünce gülümsüyorum.

Jameson kanepede sırt üstü yatmış, oğlu da kundaklanmış ve göğsünde uyuyor.

Bebeğimle geçirmeyi hayal ettiğim ilk hafta değildi, gözyaşları ve öfke nöbetleri, emzirme sorunları ve ağlama, çok fazla ağlama oldu, ama yine de çok değerliydi.

Jameson bu gece beni çok etkileyen bir şey söyledi.

Bu Jameson Miles'ın oğlu, kendi doğası var, tabii ki zor olacak.

Ve bir şekilde, bu bebeğimi daha çok sevmemi sağlıyor, aniden her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Eğer güçlü iradeli Miles'ı idare edebilecek biri varsa. Benim.

Mutfak tezgahına oturdum ve dergimi okudum.

Çocuklar arka bahçede oynuyorlar, James beş yaşında, Imogen dört yaşında, Alexander iki yaşında ve ben yine hamileyim.

Burada lanet bir üreme programı yürütüyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, son iki hamilelik sürprizdi, mutlu sürprizler ama yine de sürprizdi.

Artık tam zamanlı olarak kırsalda yaşıyoruz; çocuklar yalınayak ve süssüz.

Onlar için hep istediğimiz hayatı yaşıyorlar.

Basit ve sevgi dolu.

Çocuklar lise çağına geldiğinde tam zamanlı olarak New York'a geri döneceğiz.

Helikopterin sesi dağın üzerinden gelir ve tüm çocuklar heyecandan çığlık atarak helikopterin inişini izlemek için arka çite koşarlar.

Helikopter iner, kapı açılır ve Jameson dışarı çıkar. Kare çene, siyah saçlar ve tüm ülkedeki en iyi donanma takım elbisesi. Hala var, hatta biraz daha fazlası.

Sırıtiyorum, kocam çok seksi.

Çocukların hepsi ona hücum ediyor ve ayaklarının etrafında koşuyor, Alexander'ı kucağına alıyor ve eve geri dönerlerken onu kalçasına koyuyor.

Baban geldi.

DEVRALMA SONSÖZÜ

DEVRALMA SONSÖZÜ

Claire

Pazartesi sabahı.

Tristan ve Fletcher'ın Anderson Media'daki ilk günü ve ben herkesle birlikte sabah 9'da ofise gelirken onlar her zamanki gibi sabah 6:30'da evden çıktılar.

Bu kadar erken saatte burada ne işleri var?

Zemin kattaki asansöre biniyorum ve yukarı çıkıyorum, zihnim aşırı hızda.

Tristan'a Anderson Media'yı üstlendiği için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettar olsam da, bu geçiş sürecini kolaylaştırmayacak.

Sıkı bir gemiyi, tüm zil ve ısıklara ve yüksek güçlü bir makine dairesine sahip bir süper yatı yönetiyor.

Dallardan ve iplerden yapılmış bir salın üzerinde yüzüyordum.

İki çok farklı iş modeli ve iki çok farklı sonuç. Uyum sağlamamız gerektiğini biliyorum; bazı şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorum.

Bana yumuşak bir geçiş sağlayacağı ve kayıp olmayacağı konusunda güvence verdi, ki bu da bir şey sanırım.

Çalışanlar bugün işe başlayacağını bilmiyorlar, bunu onlara söyleyen kişinin kendisi olmasının daha iyi olacağını düşündü. Ama satır aralarını okuyunca, hamile olduğum için stresli bir şeyle uğraşmamı istemediğini düşünüyorum.

Artık tek amacı beni ve çocukları korumak, bu şirket onlar için ve Tanrı yoluna çıkan herkese yardım etsin.

Asansör kapıları açıldı ve etrafa bakındım.

"Günaydın Bayan Anderson," diye mırıldanıyor Tristan'ın seksi sesi.

Yan tarafa baktığımda onun Tanrı'nın kadınlara armağanı gibi durduğunu görüyorum. Mükemmel bir lacivert takım elbise, bembeyaz gömlek ve gri kravat. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağılmış. Elleri ceplerinde ve arkasını bir masaya yaslamış.

"Günaydın, Tristan."

Sırıttırıyor ve saatine bakıyor. "Sekiz elli iki," der yanında duran Fletcher'a.

Fletcher elindeki deftere bir şeyler karalıyor.

Huh.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Tristan gülümser. "Ofisine git sevgilim ve lütfen seni sevdiğimi unutma."

Kaşlarımı çatıyorum ve asansörün kapıları tekrar açılıyor, bir kız dışarı çıkıyor ve Tristan ayağa kalkıp kızın elini sıkıyor. "Günaydın, Tristan Miles."

Kız huşu içinde tanrıya bakar. "Merhaba, Bay Miles."

"Adınız nedir?" diye sorar.

"Melanie Right."

"Günaydın Melanie, bu Fletcher Anderson," diye tanıttı onu.

Fletcher onun elini sıkar. "Nasılsınız?"

Melanie gülümser ve masasına koşar; Tristan Fletcher'a bakar ve saatine göz atar. "Melanie Right, sekiz elli altı."

Gözlerim açılıyor, herkesin ne zaman geleceğini not ediyor.

Ne oluyor lan?

"Kahveye ihtiyacım var." Ofisime yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Kahretsin."

Sorun yok, sorun yok....

Kapım kırılarak açıldı ve Marley içeri daldı. "Aman Tanrım, neler oluyor orada?"

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bilmek istiyor muyum ki?" "Evan az önce yedi dakika geç kaldığı için püskürtüldü."

"Oh kahretsin."

"Marlene de az önce ofise uygunsuz giyindiği için eve gönderildi."

Gözlerim açıldı. "Ne giyiyordu?"

"Transparan bir bluzun altında siyah bir sütyen." Ellerimi yüzüme kapattım.

"Dürüst olmak gerekirse, her gün tam bir fahişe gibi giyiniyor," diye yanıtlıyor Marley. "Çoğu zaman kendi ağzıma kusmak istememe neden oluyor."

Kapı açılır ve Fletcher görünür. "Marley, Tristan seni arıyor."

"Oh, kahretsin." Marley yüzünü buruşturur. "Yardım edin." Kapıdan çıkıp ateş hattına doğru yürüyor. Panjurların köşesinden bakıp ofiste olup bitenleri gözetliyorum.

Sonraki beş saat boyunca Tristan ve Fletcher'ın herkesin masasına doğru ilerleyişini izliyorum, sohbet ediyorlar, konuşuyorlar ve sadece özürsüz olarak tanımlanabilecek bir tarzları var.

Ne istediklerini ve bunu nasıl elde edeceklerini biliyorlar.

İnsan ilişkilerindeki becerileri o kadar ustalaşmış ve mükemmelleşmiştir ki herkesin avuçlarının içine bakmasını sağlarlar.

Üç bin dolarlık bir takım elbise giymiş olan Fletcher'ı izliyorum, herkesle sohbet edip notlar alırken kendinden emin bir tavır sergiliyor. Gülüyor, sorular soruyor ve sadece Miles benzeri olarak tanımlanabilecek belli bir X faktörü sızdırıyor.

Tristan'la çalıştığı her gün, onun biraz daha az Anderson ve biraz daha fazla Miles olduğunu açıkça görüyorum.

Her zaman olması gereken adama dönüşüyor.

Kendine güvenen, bilgili ve çalışkan bir adam ve ben hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Bu öğleden sonra saat 15.00'te tüm personel için bir toplantı planladık ve ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama sürece güvenmeye çalışıyorum.

Öğleden sonra üçte, Marley'le birlikte konferans salonunun ön sırasına oturdum.

Tristan bu öğleden sonraki personel toplantısı için bir salon kiraladı, herkesin aynı odada olmasını istedi.

Bu yeni bir alan; daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık.

Tristan ve Fletcher sahnede oturmuş, mikrofon ve podyumun kurulduğu yerde tüm personelin gelmesini beklemektedir.

Sonunda Tristan ayağa kalkar ve kürsüye gider. "Herkes iyi günler," diyor seksi ve kalın sesiyle. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Herkes onun her sözüne kilitlenirken seyirciye gülümsüyor.

Épernay'de konuştuğu konferansa ve dinleyiciler arasında oturduğum yerden onu ne kadar küçümsediğime geri döndüm. Milyon yıl geçse de şu anda yaşadığım bu hayatın meyve vereceğini hayal bile edemezdim.

"Bugün hepinizle tanışmak harikaydı." Arkasını dönüp Fletcher'a işaret ediyor. "Fletcher ve ben bu toplantıyı Anderson Media'nın üstlenmek üzere olduğu yeni macerayı açıklamak için yapmak istedik."

Kalabalık sessizliğe gömülür.

"Öncelikle, hepiniz Tristan Miles'ın burada ne işi olduğunu soruyor olabilirsiniz." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve herkes kıkırdıyor. "Claire Anderson'ın izniyle size karşı olabildiğince dürüst olacağım."

Bir kumandaya tıklıyor ve büyük ekrana Wade ve benim bir fotoğrafımız geliyor. Genciz, yirmili yaşlarımızın başındayız ve önümüzde bir daktilo olan bir masada oturuyoruz. Fotoğrafa bakarken kaşlarımı çatıyorum, bu fotoğrafı nereden bulmuş?

"Anderson Medya, Wade Anderson'ın fikir babasıdır." Fletch'i işaret ediyor. "Fletcher'ın babası, eşi sevgili Claire Anderson ile birlikte bu şirketi tek odalı bir ofiste kurdu. Kan, ter ve gözyaşlarıyla çok çalışarak bugün burada olan ve hala ayakta duran harika şirketi yarattılar." İleri geri adım atıyor

Konuşurken sahne boyunca uzaktan kumandaya tıklıyor ve Anderson Media'nın ilk günlerinden fotoğraflar ekrana geliyor.

"Hepinizin bildiği gibi, altı yıl önce Wade Anderson bir bisiklet kazasında hayatını kaybettiğinde büyük bir trajedi yaşandı." Konuşurken etrafta dolaşiyor. "O zamandan bu yana Anderson Medya bir dizi ciddi kayıp yaşadı. Ancak hiçbiri Wade'in kişisel kaybı kadar büyük değildi."

Sahne oturan Fletcher'ı izlerken gözlerim doluyor, sırtı dik, bacak bacak üstüne atmış, durumdan kopmuş. Tristan'ın ona bu konuşmayı daha önce okuduğu çok açık, ilk kez duymuyor.

"Peki ben neden buradayım?" Adım atmaya devam ediyor. "Şirket bocalıyor."

Oda sessiz, her kelimesi havada asılı.

"Wade'in oğulları için onu korumaya yatırım yaptım." Sahne Fletcher'ı işaret ediyor. "Bir gün bu şirket onlara miras kalacak."

Kumandaya tıklıyor ve ekrana üç oğlumun fotoğrafı geliyor.

"Anderson Media olması gereken yere, ön plana geri dönüyor. Miles Media'dan istifa ettim ve yeni CEO olarak görevi devralacağım."

Odadakilerin

nefesi kesilir.

"Neden diye

soruyorsunuz?

"Claire Anderson ile nişanlıyım ve onun çocukları... yakında üvey oğullarım olacak."

Daha yüksek nefesler.

Marley bana dirsek atıyor ve ben de sırtıyorum, bu adamı nasıl kaptığımı bilmiyorlar... aslında ben de bilmiyorum. Bu benim için de bir şok, millet.

"Beni tanıyan herkes bir şeyi bilir. Aile her şeydir." Adım atmaya devam ediyor. "Anderson Medya oğullarıma ait, bu nedenle onu korumak ve büyütmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Etrafına bakıyor

kalabalık. "Kolay olmayacak, birçoğunuz bunu başaramayacaksınız. Bu geçiş süreciyle başa çıkamayacaksınız ve bunu anlıyorum. Değişim rahatsız edicidir." Hızla devam ediyor, "Yarın hepiniz şirket içinde yeni bir rol için başvuracaksınız. Kimse mevcut pozisyonunda kalmayacak. Hepiniz çok rahatsızsınız ve kendi yöntemlerinizle hareket ediyorsunuz."

Oda sessiz, onun her sözüne kilitlenmiş durumda.

"Yeni KPI'larınız, bütçeleriniz ve hedefleriniz olacak ve evet, performans göstermeniz için baskı olacak."

Seyirciler arasında korku dolu fısıltılar duyuluyor.

"Ancak bunun yanı sıra bir ücret artışı, teşvik edici bir ikramiye yapısı ve parlamak için birçok fırsat olacak."

Seyirciler gürültü yapmaya başladı.

Herkesi susturmak için ellerini havaya kaldırıyor ve sonunda herkes sustuğunda devam ediyor.

"Hepinizden tek bir şey istiyorum. Zamanımı boşa harcamayın. Bu gece eve gidin ve bir karar verin. Daha önce hiç çalışmadığınız kadar çok çalışmak mı istiyorsunuz, yoksa hemen istifa mı edeceksiniz? Burada olmak istemeyenleri eğitmek için vaktimiz yok ve istemezseniz de bunu anlayışla karşılarız." Adım atmaya devam ediyor. "Bazılarınız kararınızı zaten biliyor olabilirsiniz ve e-posta istifalarını kabul edeceğim. Yarın geri gelmenize bile gerek yok; tüm kıdem tazminatları eksiksiz olarak ödenecek."

"Eğer kalırsanız, bir şeyi bilin." Duruyor ve seyirciye bakıyor, "Tembelliği kabul etmiyorum, beklentilerim yüksek ve en iyisini talep ediyorum. Çünkü ben bunu veririm."

Kalbim gururla kabarıyor. Bu adamı seviyorum.

"Şimdi size hitap etmesi için yeni Genel Müdürümüz Fletcher Anderson'ı çağırıyorum."

Bu kez nefes nefese kalan benim, Fletcher'ı Genel Müdür olarak atadı.

Ne oluyor lan?

"Teşekkür ederim, Tristan." Fletcher mikrofonu ondan alır. "Merhaba." Seyirciye gülümsüyor. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Fletcher'ın rahat bir özgüvenle konuşmasını dinlerken sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Wade'in oğlu için büyük bir gururla bu günü izlediğini bilerek gözlerim doluyor.

Aklım başımdan gitti.

Saat 17:00 ve CEO'nun ofisine doğru ilerliyorum. "Tak, tak."

Tristan başını kaldırmadan, "İçeri gel," diye sesleniyor. "Merhaba."

Yukarı bakıyor ve sonra sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Selam."

Masanın üzerinden ona bir zarf uzattım. "Sana bunu getirmek için geldim."

Kaşını kaldırıyor. "Bu benim istifam."

"Neden?" Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü sen ve Fletch burada her şeyi hallettiniz." Elimi karnımın üzerine koydum. "Çünkü bebeğimize ve anne olmaya konsantre olmak istiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Böylesi daha iyi, Tris. İşi sen halledersin." Elini karnımın üzerine koydum. "Ve bırak bunu ben halledeyim."

Beni kucağına çekiyor ve ben de onu usulca öpüyorum. "Seni seviyorum."

"Seni dışarı itmek istemiyorum." İç çekiyor.

"Yapmadın, tatlım. Beni özgür bıraktın."

"Claire," diye sesleniyor Marley şarkı söyler gibi, "kapıda seni bekleyen biri var."

Köşeyi döndüğümde hayatımda gördüğüm en büyük kırmızı gül demetiyle karşılaşıyorum ve şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. "Aman Tanrım."

"Burayı imzalayın." Teslimatçı ayak parmaklarının ucuna basarak gülümsüyor. "Birileri seni çok seviyor."

Mutluluktan ışıldarken teslimat defterini imzalıyorum.

"Bugün evleniyor," diye gururla duyuruyor Marley. "Bir tanrıyla."

"Peki." Teslimatçı gülüyor. "Şanslısın."

"Öyleyim." Çiçekleri ondan aldım. "Teşekkür ederim. İyi günler dilerim."

"Bugün iyi şanslar." Gülümsüyor.

"Teşekkürler." Birden duygusallaştım ve onu yanağından öptüm. "Ve çiçeklerim için de teşekkürler."

"Rica ederim, ama size söylemem gerek. Onlar benden değil."

Gülüyorum, utanıyorum, neden onu yanağından öptüm ki?

"Güle güle." Marley kapıyı kapatıyor ve ben evime doğru hızla ilerliyorum. "Bunlar için yeterince büyük bir vazom olduğunu sanmıyorum." Onları mutfak tezgâhının üzerine koydum ve kartı açtım.

*Bugün seninle evlenmek için
sabırsızlanıyorum Forever benim.*

Tristan.

XO

Kartı göğsümde tutarken bayılıyorum.

Bu adam.

"Ver şunu bana." Marley kartı elimden kaptı ve yüksek sesle okudu. "Bugün seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Sonsuza kadar benimsin. Tristan." Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, bundan daha mükemmel olabilir mi?" Rüya gibi iç çekiyor.

Vazo aramaya devam ederken gülümsüyorum.

"Ciddi misin?" Marley devam ediyor. "Sonsuza dek onun. Hayatımı sikeyim." Gökyüzüne bakar ve yumruğunu sallar. "Tristan'ım nerede, Tanrım? Nasıl oluyor da Claire'in oluyor da benim olmuyor?"

Derin parfümlerini içime çekiyorum. Başka kimsenin sahip olmadığı Tristan'a nasıl sahip olduğumu çok iyi biliyorum. Onu Wade gönderdi, aklımda yıldızların cennette çoktan hizalandığına dair bir şüphe yok.

Garip bir hafta, aslında garip bir ay oldu.

Her şeye koşarak başladık, çok şey oldu, hamile kaldım, nişanlandım. Tristan bebek doğmadan önce evlenmeye kararlıydı ve ben de büyük bir gelin olmak istemiyordum.

Yani düğünü bir araya getirmek için tam olarak dört haftamız vardı, ayrıca cehennemden gelen bir sabah bulantım vardı. Nereden geldiğini bilmiyorum, çocuklarda hiç hasta değildim.

Bu ileri yaş hamilelik olayı korkaklara göre değil, söylememe izin verin.

Neyse ki Tristan neredeyse her ayrıntıyla ilgilendi. Düğün planlamanın onun işi olacağını kim bilebilirdi?

Marley çiçekleri benden aldı. "Bunlar için bir vazo bulacağım, sen hazırlanmaya başla."

"Bu gerçekten oluyor mu, Mol?"

"Uh-uh," diye başını sallıyor. "Dünyanın en büyük, en tatlı yakışıklısını tavladın."

"Yaptım, değil mi?" Heyecanla omuzlarımı yukarı kaldırıyorum. "Acaba çocuklara ne oluyor?"

Tristan'ın ailesinin New York'ta evlendiği kilisede evleniyoruz. Çocuklar onun çatı katında birlikte hazırlanıyorlar. Ben burada kalmalarını istedim ama o gelini bir gece önce görmeme geleneğine sadık kalmak istedi.

"Tristan'ı tanıyorum, orada her şeyin programa uygun gittiğinden emin olan bir talim çavuşu olacak, çocukların hepsi takım elbiselerini giyecek ve kirlenirlerse ölümle uyarılacaklar." Marley vazoyu doldururken sırtıyor.

"Yapardı, değil mi? Tam da böyle olacaktı." Gülümsüyorum. "Üç erkekten sağdıç olmalarını istediğine hâlâ inanamıyorum."

"Neden olmasın?"

"En iyi arkadaşları olan üç erkek kardeşi var ve yine de çocuklardan yanında durmalarını istedi."

"Çünkü o Tristan." Marley gözlerini genişletir. "Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

"Bu doğru." Dönüyorum ve koridordan yatak odama doğru süzülüyorum, elimi küçük bebek şişliğimin üzerinde gezdiriyorum.

Sonsuza kadar onun.

Tristan

Jameson şampanya bardağını kaldırır. "Kadeh kaldıralım."

Gülümsüyorum ve kadehimi onunkine kaldırıyorum, Christopher ve Elliot da aynısını yapıyor.

Siyah takım elbiselerimizi giydik ve düğün günü için hazırlandık.

"Mutluluğa."

Duygularım beni ele geçirirken sevgili kardeşlerimin silüetleri bulanıklaşıyor.

"Eğer bu düğünde bebek gibi ağlarsan beni öldür..." Jameson kuru kuru mırıldanıyor.

"Sanki yapmayacakmış gibi," diye yanıtlıyor Elliot. "Lütfen, beni bu dramadan kurtar."

Hepimiz gülüyoruz ve ben inanamayarak başımı sallıyorum. "Bugünlerde kimim ben?"

"Belki sen de hamilesindir?" Christopher göz kırpmıyor. "Siktir git."

Çatı katımın terasındayız, akşamdan kalma gibiyiz. Oğullarımla sakın bir gece olması gerekirken, kardeşlerimle birlikte gürültülü bir kart oyununa dönüştü. Hepsi burada kaldı ve ne olduğunu bilmiyorum, bir dakika kart oynuyorduk ve sonra Jameson bir kasa Dalmore Scotch getirdi, bir dakika sonra yedimiz de mobilyaların üzerinde dans ediyorduk.

Patrick bile.

PlayStation oynayan çocuklara bakıyorum. "Sence henüz giyinmeleri için yeterince geç değil mi?"

"Artık kirlenemezler, değil mi?" Jameson omuz silkiyor. "Şaşıracaksın." Saatile bakıyorum. "Evet, yaklaşıyor, bir saat içinde ayrılıyor." Kafamı cam kapıdan içeri sokuyorum. "Başla

Hazırlanın çocuklar."

"Evet, nihayet." Patrick kumandayı sıcak bir patates gibi bırakır ve son hızla yukarı koşar.

"Sanırım heyecanlı." Elliot gülümsüyor.

Christopher onun gözden kayboluşunu izlerken, "Bu çocuğu çok seviyorum," diyor. "Ben de heyecanlıyım."

Şampanya bardağını boşaltıyorum. "Gidip onlara yardım edeceğim." Takım elbisemin ceplerini yokluyorum. "Jay, yüzükler sende, değil mi?"

Kontrol etmek için ceketinin iç cebini yokluyor.

"Evet." "Elliot?" Ben soruyorum.

Elliot cebinden katlanmış kağıt parçaları çıkarır. "Konuşmaları aldım."

"Christopher mı?" Ona sordum.

"Biliyorum, biliyorum. Fotoğraf yok." Parmaklarıyla işaret ediyor. "Kontrol et, kontrol et, iki kez kontrol et, eğer bir telefon görürsem çıldıracağım."

Düğünle ilgili hiçbir detayın basına sızmasını istemiyorum, böyle bir şey olmayacak.

"Tamam." Kardeşlerim kilisede resmi sağdıçlarım olarak hareket etmiyor olabilirler ama gayri resmi olarak hala sağdıçlarım.

Onlar olmadan bunu yapamazdım.

"Tamam, çocukları hazırlıyorum." Jameson'ın yanından geçip eve girerken sırtına bir tokat atıyorum. "Birazdan dönerim."

Merdivenlerden çıkıp koridorda yürüyorum; Patrick bir banyoda duş alıyor, Fletcher da diğerinde. Harry'yi odasında yatağında uzanırken buluyorum. "Sen neden duşta değilsin?" diye soruyorum.

"Düşünüyordum da." Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi sırt üstü yatarken yastığını buruşturup başının altında yuvarlıyor.

Siktir et, şimdi olmaz.

"Ne hakkında?" Takım elbise çantasını gardırobundan alıp kapıya asıyorum.

"Sanırım bugün tıraş olmam gerekiyor... bilirsin, bugün için."

Gözlerim ona kayıyor, tek bir bıyığı bile yok. "Şimdi var mı?"

"Evet."

"Tamam." Ellerimi uzatıp banyoya doğru işaret ediyorum. "O zaman git tıraş ol."

"Evet ama..." diye devam ediyor, "...bu zaman alacak."

"Sakın iki kılınızı da tıraş etmeyi aklınızdan geçirmeyin, bugün acelemiz var."

"Neden kıllarımı tıraş edeyim ki?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum. Yaptığın o tuhaf şeyleri neden yapıyorsun?" Ona bir havlu fırlattım. "Ayağa kalk."

Derin bir nefes veriyor ve kendini banyoya sürüp kapıyı kapatıyor.

Ciddiyetle....

Patrick'in düşünün kapandığını duyuyorum ve yatak odasına giriyorum, takım elbisesi çoktan yatağının üzerine serilmiş ve ona bakarken gülümsüyorum. Banyo kapısı açılıyor ve belinde bir havluyla beliriyor. Gardırobuna gidip bir şişe deodorant alıyorum ve ona uzatıyorum. "Bugün deodorant sür."

Elindekine baktı ve sonra bana döndü. "Neden, ben sadece bir çocuğum. Terlemem."

"İşimi şansa bırakmayacağım. Ölsen bile bugün güzel kokacaksın."

"Tamam o zaman." Aşırı dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "İyi o zaman."

"Giyindiğinde beni ara, kravatını takayım."

"Tamam."

"Yeleğini de unutma," diye hatırlatıyorum ona odadan çıkarken, Fletcher'ın yanına gidiyorum. Yatak odası koridorun sonunda, onu çoktan takım elbisesini giymiş ve aynada kravatını düzeltirken buluyorum, kendimi biraz rahatlamış hissediyorum. "İşte benim oğlum." Tokat atıyorum

Aynada kendine bakarken sırtını sıvazlıyor. "İyi görünüyor muyum?" diye sorar.

"Harika görünüyorsun, dostum." Kravatını onun yerine ben takıyorum.

Bana gururlu bir gülümseme veriyor. "Öyle, değil mi?"

"Argh," Harry'nin odasından gelen bir çığlık duyuyoruz. "Tristan."

"Tanrı aşkına, şimdi ne olacak?" Koridorda yürürken fısıldıyorum.

Harry'nin belinde bir havlu vardır, sıcak su akmaktadır ve banyo buharla doludur. Yüzüne bir fanila tutmaktadır ve her yer kan içindedir.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Nefes nefese kaldım. "Tıraş olurken bir yerimi kestim."

Fanilayı kaldırdığımda dudağında kocaman bir yırtık görüyorum ve gözlerim doluyor. "Dudağını mı tıraş ettin? Hangi evrende dudağını tıraş ediyorsun? Sen dudak tıraşı olmazsın, kimse dudak tıraşı olmaz. Herkes senin dudağını tıraş etmediğini biliyor."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Dudak demeyi kes." Aman Tanrım.

"Bugün bu saçmalık için vaktimiz yok, Harrison." Tuvalet kağıdından küçük bir parça yırtıp kesiğin üzerine koydum.

"Argh," diye yüzünü buruşturuyor.

"Konuşma." Tuvalet kağıdına sertçe bastırıyorum.

"Bırak lanet dudağını, yüzünde bıyık bile yok. Şunu orada tut, birazdan kanaması durur, sadece bir çentik."

Öyle mi?

Ateşimin her saniye yükseldiğini hissedebiliyorum.

Neden?

"Kanaması durana kadar beyaz gömleğini giyme, beni anlıyor musun?" Onu uyarıyorum.

"Evet."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Emin olmak için sordum.

"Duşa gir ve saçımı yıka." "Daha duş almadın mı?"

"Hayır."

Derin nefes alıyorum, bu çocuk beni öldürüyor.

"Tamam, duş al, ben aşağı iniyorum. Giyinmeye hazır olduğunda beni ara, böylece kesimi kontrol edebilirim."

Aşağı indiğimde üç kardeşimi terasta mutlu bir şekilde dinlenirken buluyorum. Şampanya kadehimi elime alırken "Bana bir içki ver," diye fısıldıyorum.

"Orada neler oluyor?" Jameson soruyor. "Harrison tıraş oldu ve neredeyse dudağını kesiyordu. Neler oluyor? Yukarıda bir testere katliamı var gibi görünüyor."

"Tanrım," diye mırıldanır Jameson. Elliot'ın yüzü düşer. "O iyi mi?" "Bilmiyorum."

"Onu kontrol etmeye gidiyorum." Elliot içeri girer ve merdivenlerden yukarı kaybolur.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes veriyorum. "Sorun yok."

"Yığınla kan mı var?" Jameson kaşlarını çatar. "Evet."

"Bir keresinde taşaklarımı tıraş ederken kesmiştim, kan nakline ihtiyacım olacağını düşünmüştüm," diye cevap veriyor Christopher içkisini yudumlarken.

"Taşaklarını mı tıraş ediyorsun?" Jameson kaşlarını çatarak ona bakar.

"Evet. Değil mi?" Christopher geri döner.

"Toplar hakkında konuşmayı kes," diyerek sözlerini kesiyorum. "Sadece bugünün sorunsuz geçmesini istiyorum."

"Olacak, rahatla," diye yanıtlıyor Christopher.

"Ahh... Tristan," diye sesleniyor Elliot içeriden. "Yeni bir sorunumuz var."

İçeri bir göz attım.

"Daha da büyük bir tane," diye tekrar sesleniyor. "Buraya gelmeniz gerekebilir."

"Lanet olsun, şimdi ne olacak?" Harry'nin merdivenlerin dibinde beceriksizce durduğunu görmek için içeri bakıyorum, yüzümdeki kan çekiliyor.

Takım elbisesi dört beden küçük. Kolları ön kollarının ortasına kadar geliyor ve pantolon paçaları inciklerinin yarısına kadar çıkıyor. İçinde neredeyse hiç hareket edemiyor.

"Bu lanet şey de ne?" Ağlıyorum.

Jameson ve Christopher arkamdan gülmeye başladılar.

"Geçen Çarşamba takım elbiseniz geldiğinde denemenizi istemiştım ve siz de bana uygun olduğunu söylemiştiniz..." Öfkeyle ağlıyorum. "Denemek konusunda yalan mı söyledin?"

"Henüz fırsatım olmadı," diye karşılık verdi.

Saatime bakarken, "Buna fırsat bulamadım, sana ne yapacağımı söyleyeyim, Harrison... seni bitiriyorum," diye bağıriyorum. "Bu bir felaket."

Christopher ve Jameson şimdi katıla katıla gülüyorlar. "Kesin sesinizi, ikiniz de," diye bağıriyorum.

"Sorun yok." Elliot sakince telefonunu çıkarır, "Şimdi terziyi arıyorum, başka bir takım elbise getirebilirler. Zamanımız var. Orada aynı takımdan yığınla var. Güzel olacak." Harry'ye gülümsüyor. "Her şey çok güzel."

Bu, fiziksel olarak mümkün olduğu kadar fiziksellikten uzaktır.

Jameson ve Christopher kendi aralarında kıs kıs gülmeye devam ederken ben adımlamaya başlıyorum. Çileden çıkmış bir halde onlara doğru döndüm. "İkiniz de öldürölmek istemiyorsanız, çenenizi kapatmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Christopher ukala bir tavırla, "Bir fırsatını bulursak yapacağız," diye cevap verince Jameson yine kahkahayı basıyor.

Şakaklarımı tutuyorum; bugün bu pisliklerin saçmalıklarına ihtiyacım yok.

"Tamam, peki bu ne zaman olacak?" Elliot dinlerken gözleri bana kayıyor. "Bu yeterince iyi değil, düşün bir saat içinde." Tekrar dinlerken gülümsüyormuş gibi yapıyor ve o bakışı biliyorum, beyninin psikotik kısmı harekete geçmek üzere. "Anladığımı kadarıyla aldığımızda deneyelim demişsiniz. Ama öyle bir şey olmadı." Gözleri Harry'ye kayıyor ve parmağını kaldırıp boğazını kesecekmiş gibi yapıyor.

Harry gülümsüyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Gülme, sikik.

"Takım elbise kaç beden?" Elliot soruyor.

Jameson ceketini Harry'den alır ve etiketine bakar.

"Bu bir otuz iki."

Elliot telefondaki kişiye "Otuz iki," diye cevap verir.

"Doğru beden bu mu?" Adam kaşlarını çatır.

"İmkânsız. Üç haftada o kadar büyümedi; o Hulk değil Janet."

Christopher ve Jameson kahkahalara boğulurken ben de başımı arkaya eğip bardağımı boşaltıyorum.

"Bu inanılmaz."

"Şimdi aşağı iniyoruz," diye tersliyor Elliot. "Her beden takım elbise hazır ve bekliyor." Telefonu kapatır. "Arabaya bin."

"Ne?" Gözlerim açıldı.

"Takım elbisenin olduğu yere gitmeliyiz."

"Ne? Şimdi mi?" Nefes nefese kaldım. "Zamanımız yok."

"Araba çağırarak vaktimiz yok ama kendimiz gidersek yetişiriz. Takım elbise dükkanından doğrudan kiliseye gideceğiz. Ben sürerim. Sorun değil, ben hallederim," diye yanıtlıyor Elliot.

"Elliot haklı, bu iyi. Zaman kaybetmeyi bırak da gidelim," diye yanıtlıyor Christopher.

"Rahat bir düşün günü istedim," diye bağıryorum.

"Burada her şey yolunda gider mi hiç?"

Jameson ve Christopher bir kasırga gibi herkesi toplamaya başladılar ve beş dakika sonra hepimiz

Asansörde. Fletcher'a bakıyorum; çöplükten yeni çıkmış gibi görünüyor. "Saçını bile yaptın mı?"

"Zamanım yoktu," diye soluk soluğa kalıyor.

"Serseri gibi görünüyorsun," diye fısıldıyorum öfkeyle.

Patrick, "Deodorant sürmeyi unuttum," diye araya giriyor.

Konuşmamak, bağırmamak ya da küfretmemek için gözlerimi kapatıyorum.

Bu konuda bayılmak.

Tüm küfürler dilimin ucunda... ve henüz keşfedilmemiş yenileri de var.

Jameson kıkırdamalarını tutmaya çalışırken omuzları zıplıyor.

Asansör kapıları açılıyor ve herkes arabaya koşuyor. "Arka koltukları kaldırın" diye bağırdım.

"Tamam."

"Patrick ve Fletch, arkaya tırmanın."

Bagajı açtım ve arka koltuğa tırmanıp ekstra koltukları katladılar, iki dakika sonra otoparktan uçarak çıktık. Arabayı Elliot kullanıyor, Jameson navigatör, Christopher, Harry ve ben arka koltuktayız ve Tricky ile Fletch arka sıraya sıkışmış durumdalar.

"Sola," der Jameson, Elliot sola döner. "Sağ demek istedim." Elliot arabayı sağa doğru çevirir.

"Ahhh," Elliot caddede hızla ilerlerken hepimiz can havliyle tutunuyoruz.

"Yavaşla," diye bağılıyor Christopher. "Oraya canlı varmak istiyorum; biliyorsun."

Ellerimi saçlarımda gezdirirken, "Eğer oraya zamanında varamazsak, bizi uçurumdan aşağı atacağım," diye anons ediyorum. "Umarım hepiniz buna hazırsınızdır."

Harry alaycı bir tavırla, "New York'ta hiç uçurum yok," diye cevap verir.

**"Köprü," diye dişlerimi sıkarak alay ediyorum.
"Büyük, kocaman, devasa bir köprü." Parmak
eklemlerimi kırıyorum.**

**Tanrı yardımcım olsun, bu çocuk bugün gerçekten ölebilir.
Jameson telefonundaki haritaları okurken, "Burada
sola dönün diyor," diyor. "Ama ben kestirme bir yol
biliyorum."**

**"Aman Tanrım," diye bağırır araba topluca. "Hayır,
yapmayın."**

**"Onu dinleme," diye tersliyor Christopher.
"Haritaları takip edin."**

"Bu konuda bana güvenin."

**"Lanet olası bir kestirme yol bilmiyorsun. Gittiğin
her yerde bir şoförün var" diye sesleniyorum.**

"Şoförüm kestirme yolları bilir," diye bağırıyor.

**"Şoförünüz burada değil" diye yine hep bir ağızdan
haykırıyoruz.**

**Christopher eğilir ve telefonu Jameson'dan kapar.
"Sola dön," diye bağırıyor.**

**Elliot keskin bir sola dönüş yaparken lastikleri
gıcırdatıyor. "Ahhh." Hepimiz canımızı kurtarmak için
asıldık.**

**"Arkada emniyet kemerlerinizi taktınız mı?" diye
sesleniyorum. "Evet," diye cevaplıyor Fletcher.**

"Patrick'in yok."

**"Ne?" Başımı çevirdiğimde Patrick'in emniyet
kemerıyla uğraştığını görüyorum. "Orada ne
yapıyorsun?"**

"Olmayacak." Biraz daha debeleniyor. "Tıklamıyor."

**"Ona yardım et," diye bağırıyorum Fletcher'a.
"Neden orada öylece oturuyorsun?"**

**"Sola," diye bağırıyor Christopher, araba hızla
köşeyi dönüyor ve hepimiz tekrar tutunuyoruz.
"Buradan sağa."**

**Bir trafik kuyruğunun arkasında yavaşlıyoruz ve
elimi yüzümde gezdiriyorum. "Aklımdaki bu değildi,
Harrison."**

**Bana gülümsüyor ve elini kalçama koyuyor. "Ama
eğlenceli, değil mi?"**

"Hayır," diye bağıyor bütün araba.

Elimde olmadan sırtıyorum. "Belki birazcık."

Şehirde manevralar yapıyoruz ve saatime bakıyorum. "Düğün kırk dakika içinde başlıyor. Asla yetişemeyeceğiz!"

"Hemen şurada, köşede," diye ağlıyor Christopher.

"Nereye park edeceğim?" Elliot direksiyonu kavrarken sesleniyor. "Olamaz, tek yönlü bir cadde."

"Bugün hayatımın en stresli günü," diye bağılıyor Jameson, bir şey aramak için torpido gözünü açıyor. "Bingo." Bir kutu deodorant çıkarır ve gömleğini çıkarıp üzerine sıkar. "Domuz gibi terliyorum."

"Buraya geri ver," diye bağııyorum.

Patrick arka koltuktan, "Hepsini kullanma, zaten üzerimde hiç yok," diye sesleniyor.

"Çünkü sen bir çocuksun," diye homurdanıyor Jameson.

Hepimiz telaş içinde deodorantı sürerken deodorant arabada elden ele dolaşıyor.

"Nereye park edeceğimi bilmiyorum," diye bağılıyor Elliot. "Park edecek hiçbir yer yok."

"Sadece kenara çek, ineceğiz. Bloğun etrafında birkaç tur at." Emniyet kemerimi çözdüm. "Çocuklar, hepiniz benimle geliyorsunuz."

"Ne?" Fletcher cevap verir. "Arabada kalmamız gerekmiyor mu?"

"Birlikte kalacağız," diye bağııyorum. "Çık şu lanet arabadan hemen."

Araba yanaşıyor ve ben atlıyorum, ardından Harrison ve arka koltuktaki iki çocuk kol ve bacak karmaşası içinde koltuğun üzerinden atlıyorlar. Arkamızdaki araba kornasını çalıyor. "Kapa çeneni," diye bağılıyor Jameson camdan dışarı, elini arabanın kenarına vururken. "Beni oraya geri getirmek zorunda bırakma."

"Nerede o?" Pencereden Christopher'a bağııyorum.

"Köşeyi dönünce solda."

Patrick'in elini tuttum. "Koş." Manyaklar gibi caddeye çıktık.

"Ayakkabılarım canımı yakıyor," diye bağılıyor Harrison.

"İstediğim kadar kötü değil," diye bağıyorum, saatime bakıyorum. "Yarım saat." Hızlanıyorum. "Daha hızlı."

Nihayet takım elbise mağazasına varıyoruz, nefes nefese kapıyı itiyoruz ve kadın sakince gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba." Nefes nefese Harry'yi gösterdim. "Takım elbise."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Hmm, hiç de öyle değil, değil mi?"

"Hayır." Öfkelendim, saatime baktım. "Yirmi altı dakika içinde kilisede olmamız gerekiyor. Acele et."

Yüzü soluklaşır. "Ah canım. Bu şekilde, hepsini senin için hazırladım."

Harry ve o soyunma odasında kayboluyor, çocuklar ve ben penceredeki yansımaya bakarak saçlarımızı düzeltiyoruz. Patrick'in saçını düzeltmeye ve kravatını düzeltmeye çalışıyorum, Fletcher'ı ve sonra kendimi düzeltiyorum, saatime bakıyorum. "Acele et," diye bağıyorum. "Kiliseye varmak için yirmi bir dakikamız var."

"Ta-da." Harry belirir ve mükemmel bir takım elbise giymiş bir sihirbaz gibi ellerini uzatır.

"Sana iyi davranacağım," diye öfkelendim. "Hadi gidelim."

"Ben sadece..." diyor dükkândaki kadın bilgisayarının başına geçerken.

"Şimdi olmaz," diye bağıyorum dükkândan çıkarken, bir aşağı bir yukarı bakıyorum sokağa. "Neredeler?"

"Onları göremiyorum." Fletcher boynunu büker.

Jameson'ın numarasını çevirmeye gidiyorum ve önümüze bir taksi yanaşiyor. "Bin."

"Ne?"

"Taksiye binin, onlarla kilisede buluşacağız." Hepimiz taksiye daldık.

"Nereye?" diye sorar sıkılmış taksi şoförü.

"St Patrick's Katedrali. Oraya varmak için on sekiz dakikamız var ve ben damadım. Çaldığın gibi sür."

Taksi şoförünün gözleri büyür ve trafiğin içine doğru hızla çeker.

Jameson'a mesaj atıyorum,

KILISEDE BULUŞALIM,
TAKSIYE BINDİK.

**Saatime baktım, on dört dakika.
Sikeyim.**

Claire

Arabada giderken babam elimi tutuyor, kiliseye doğru gidiyoruz. Hamile olduğum için mi bilmiyorum ama kendimi aşırı duygusal hissediyorum. Sanki tüm varlığımla bir oyun oynamak üzereyim.

Bugün benim düğün günüm.

İkinci düğün günüm.

İki kez yapmayı asla hayal etmediğim bir gün.

Zihnim bir kasırğa gibi zaman dilimleri arasında gidip gelirken arabanın camından dışarı bakıyorum. Son düğünümünden.... son damadımdan bu hayata ve bu adama kadar olanları hatırlıyorum.

Yeni müstakbel kocamı o kadar derinden seviyorum ki bunu tarif edecek kelime bulamıyorum.

İki adam, iki farklı aşk.

Biri, çocukluk aşkım, tanıdığım tek erkek ve tüm ilklerimizi birlikte yaşadık. Çocuklarımin babası, aşkımız kolay ve karmaşık değildi. Elde edilecek her şey ve kanıtlanacak hiçbir şey yoktu.

Bir de Tristan var, benim güzel, muhteşem Tristan'ım.

Aşkımız çok derin, o kadar derin ki onun aşkı olmadan nasıl bir hayat yaşayabilirdim bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, bunu yapmam gerektiğini düşünmüyorum.

Her zaman buluşacaktık, her zaman birlikte olacaktık.

Tristan'ın sevgisi beni hayata döndürdü, çocuklarımin hayata döndürdü. Ona olan sevgimin ve minnettarlığımın derinliğini asla bilemeyecek.

Dünya ayaklarının altındaydı ve yine de bana aşık oldu. Bir kez bile tereddüt etmedi, bir adım bile atmadı. Kaya gibi sağlam, hayatımızın aşkı.

Elimi karnımın üzerine koyuyorum ve pencereden dışarıya doğru hüzünle gülümsüyorum. Bebeğimiz.

İkimiz için bir kutlama.

"İyi misin canım?" Babam soruyor.

Ben iyi miyim?

"Ben daha iyiyim baba." Genişçe gülümsüyorum. "Harikayım." Araba yavaşça kilisenin önünde durdu ve ben kendime baktım. "İyi görünüyor muyum?"

"Çok güzel görünüyorsun. O çok şanslı bir adam."

Duvağıyla birlikte krem rengi dantel bir gelinlik giyiyorum. Bir nikah dairesinde evlenmekten mutlu olurdum ama Tristan her şeyi istedi.

İşte buradayım, hamileyim ve geleneksel bir gelinlik giymişim.

Yolun karşısına bir taksi yanaşır ve dört kapı da aynı anda açılıyor. "Ne var...."

Önce Fletcher, sonra da Harrison atlar. "Bu da ne böyle?" Kaşlarımı çattım.

Tristan ortaya çıkar ve Patrick'i elinden tutup dışarı sürükler; neredeyse kolunu yuvasından çıkaracaktır.

Çılgınlar gibi takım elbiselerini giyerek yolun karşısına koşarlar ve kilisenin içinde kaybolurlar.

Babam ve ben önce birbirimize sonra da onlara baktık. "Bu da ne böyle?"

"Hiçbir fikrim yok." Babam omuz silkiyor.

Birden Tristan'ın arabası yanaşır ve Jameson, Elliot ve Christopher siyah kravatlarıyla dışarı fırlayıp kiliseye doğru koşmaya başlarlar.

Bir kahkaha patlattım, sadece biz. Ne olduğunu bilmiyorum ama Tristan'ın çok stresli olacağından eminim.

Şoför kapımı açmaya gitti.

Camı indiriyorum. "Sorun olmazsa birkaç dakika beklemek istiyorum."

"Tabii ki." Geri çekiliyor.

Arabada biraz oturduk ve babam dudaklarını büktü. "Sence neden bu kadar geciktiler?"

İkimiz de kahkahayı patlattık. "Tanrı bilir."

Marley ve nedimeler bizi gördüler ve arabaya doğru koşarak geldiler. "Haydi. Hadi."

"Tamam." Işınlanıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Geleneksel gelin valsı kilisede yankılanıyor ve Marley'nin, ardından kuzenlerim Melanie ve Samantha'nın önümdeki koridorda yürümelerini izliyorum.

Kilise, en üst düzey ihtişamda güzel beyaz çiçeklerle dekore edilmiştir. Tristan her küçük ayrıntıyı düşünmüş ve bu düşünüyü mükemmel bir şekilde planlamış.

Boğazımda bir yumru ile babam ve ben koridorda ilerliyoruz ve sonra onu görüyorum.

Onlar.

Dört oğlum da sıraya dizilmişti.

Tüm kalbim ve aradaki her şey.

Siyah takım elbiseleri, dağınık saçları, uzayı aydınlatabilecek kadar büyük gülümsemeleri.

Patrick heyecan içinde zıplıyor. Ama ben

Tristan'a odaklanmış durumdayım.

Gözleri o kesin şeyle parıldıyor ve bana bakışı saf yaramazlık, dudağını ısıyor ve heyecanla ayak parmaklarının üzerine çıkıyor.

Ben yaklaştıkça kıkırdamaya başlıyorum, o da öyle. Kilisedeki herkes de öyle.

İnanılır gibi değil.

O ilk görüşmemizde bunu hayal bile edemezdik.

Ve yine de buradayız.

Mihraba vardığımızda babam beni iki yanağımdan öptü ve Tristan'ın elini sıktı.

"Anderson." Tristan muzipçe gülümser.

Bu beni kıkırdatıyor, bugün tamamen duygusal olacağını düşünmüştüm, ama aslında şakacı seksi benliği olması daha mantıklı.

Beni kollarına alıyor ve elleri arkamda beni öpüyor,
aslında biraz fazla öpüyor.

Christopher "Sakin ol," diye seslenir ve kilisedekiler yine
güler.

Dudaklarıma gülümsüyor ve fısıldıyor, "Hadi yapalım
şu işi."

Üç ay sonra.

Biz arabayı takip ederken nakliye kamyonu caddeye yanaşıyor, Tristan, Patrick ve Harry önümüzde Tristan'ın arabasında. Fletcher ve ben arabayı ağzına kadar doldurduk, Woofy ve Muff arka koltukta ve bugün yeni evimize taşınacağımız gün. Kamyon garaj yoluna giriyor ve hepimiz arabalarımızı kenara çekiyoruz.

Tristan arabadan iniyor ve çılgın bir yarışma programı sunucusuymuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Ve işte burada," diye bağılıyor aşırı hareketli bir sesle. "Evim güzel evim."

"Aman Tanrım, çok utanç verici," diye mırıldanıyor Fletcher komşularının evlerine bakarken.

Arabadan inerken kıkırdıyorum. "Haklısın."

Huşu içinde eve bakıyorum, çok güzel. Büyük ve görkemli, yaşanmış bir aile hissi veriyor. Yedi yatak odası, bir çalışma odası. Bir havuz, aklınıza ne gelirse, bu evde var.

Tristan ve ben bir anlaşmaya vardık, eski evimizi tuttuk ve bir gün çocukların olacak. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca kiraya vereceğiz. Bu mükemmel bir senaryo, ev bizimle kalacak ama biz daha büyük bir yere taşınacağız. Yalan söylemeyeceğim, daha fazla odaya sahip olmak harika olacak, özellikle de bebek doğarken.

Nakliyeciler kamyonun arkasını açmaya başlarken Fletcher Woofy'nin ipini, Harry de Muff'ın kedi taşıma kafesini kapıyor. Patrick çok sevilen roket modelini taşıyor, ona nakliye kamyonunda güvenmediler.

Tristan verandaya çıkarken anahtarları gözden geçirir. "Bayan Miles." Kolunu bana doğru uzattı. "Buraya gelin lütfen."

Harry ve Patrick birbirlerine gözlerini deviriyorlar ve ben gülümseyerek onun yanındaki verandaya çıkıyorum.

"Evin erkeğinin evin kadını ilk kez eşikten geçirmesi adettendir."

Harry, "O zaman bırak ben yapayım," diye açıkladı. Çocuklar kıs kıs güler.

Tristan ona yan gözle bakıyor. "Kenara çekil," diyor, beni kaldırmaya gidiyor ve homurdanarak mücadele ediyor. "Argh." Geriye doğru adım atıyor ve biraz daha debeleniyor.

"Sorun nedir, evin erkeği?" Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum, altı aylık hamile bir kadın hafif değildir.

"Merak etme, Anderson." Beni kaldırırken homurdanıyor. "Ben hallederim. Kaba kuvvetim seni tüy gibi hafifletiyor."

"Yalancı." Can havliyle kıkırdıyorum, gerçekten de evlendikten sonra bana bir daha asla Anderson demeyeceğini düşünmüştüm. Yanıldığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum, bazı şeyler asla değişmez.

Beni bir gelin gibi taşırken adımları bir kez daha titriyor.

"Su kadar zayıfsın." Harrison gözlerini deviriyor.

"Pısırik." "Görünüşe göre," diyor Tristan gergin bir sesle.

"Yoldan çekilin."

"Sakin onu düşürmeye kalkma," diye uyarıyor Fletcher.

"İçinde bir bebek var."

"Yoldan çekil o zaman," diye karşılık veriyor Tristan acelecilik duygusuyla.

Ön kapıdan içeri giriyoruz ve beni vücudundan aşağı kaydırıyor, kollarıyla beni sararak usulca öpüyor. "Evine hoş geldin, tatlım." Elini koruyucu bir şekilde hamile karnımın üzerine koyarken dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor. "Seni seviyorum."

Güzel kocama gülümsüyorum. "Seni daha çok seviyorum." "Tanrım, işte yine başlıyorlar," diye inliyor Harrison.

"Tris...." Büyük fuayeye bakıyorum. "Bu evin gerçekten bizim olduğuna inanamıyorum."

"Ailem için sadece en iyisi." Tristan elleri kalçalarında gururla gülümsüyor. "Kimse ayakkabılarını

ön kapı ve gitme zamanı" diye ekliyor.

Nakliyeciler ilk mobilyayı ön bahçeye taşırlar. "Bunu nereye koymamı istersiniz?"

"Üst kata." Heyecanlı küçük bir çocuk gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. "Bu taraftan."

"Bebek şu anda büyük bir kavun büyüklüğünde," diye sesleniyor Tristan, derin bir konsantrasyon içinde, ayaklarını kanepenin arkasına uzatmış yatıyor.

Ben salatayı savururken Fletcher gözlerini deviriyor. "Gerçekten mi?" Ben sesleniyorum.

"Evet, artık sesleri ve sesleri ayırt edebildiğini biliyor muydunuz?"

"Gerçekten mi?" Gülümserken tekrar sesleniyorum, bunu biliyordum ama bana söylemesine izin vereceğim.

"Öyleyse onunla daha fazla konuşmaya başlasak iyi olur çocuklar," diye tekrar sesleniyor.

"Neden ona kadın deyip duruyorsun?" Ben soruyorum.

"İçimde bir his var," diye karşılık verir. "O yüzden herkes annemin midesiyle daha çok konuşmaya başlasın."

Harry mutfağa doğru yürüyor, abartılı bir şekilde karnıma doğru eğiliyor. "Baban sinir bozucu," diyor.

Kıkırdıyorum ve Harry'nin yüzünü avuçluyorum. "Birazcık." "Bunu duydum," diye tekrar sesleniyor Tristan.

Tristan Miles'ın yeni bir hobisi var, hepimize yüksek sesle hamilelik kitapları okuyarak, gerçekten bilmemiz gerekmeyen rastgele gerçekleri anlatıyor.

Bebeklerle ilgili her şeyi inceliyor.

"Gidiyoruz anne," diyor Fletcher.

"Ne zaman döneceksiniz?"

"Birkaç saat."

"Tamam." Gülümsüyorum, Harrison'ın basketbol antrenmanı var ve Fletcher onu götürmek istiyor, görünüşe göre Fletch yardımcı koçtan biraz hoşlanıyor. Trinity Koleji Harry için bir nimet oldu. Münazara ve basketbol takımında, bir yığın yeni arkadaşı ve görünüşe göre seksi bir yardımcı basketbol koçu var.

Kapıdan çıkarken "Hoşça kal Tris," diye seslenirler. "Dikkatli sür," diye karşılık verir.

Arabanın çalıştığını ve uzaklaştığını duyuyoruz ve gülümsüyorum, beş dakika veriyorum.

Arkamdan iki elin belime dolandığını hissediyorum ve kıkırdıyorum. "Beş saniye mi?"

"Neymiş o?" Beni usulca öpüyor, dudaklarının ardındaki ihtiyaç gün gibi ortada.

"Kendi kendime dedim ki, sen burada benimle birlikte olana kadar beş dakikam var ve bunun yerine beş saniye oldu."

Beni daha derin öpüyor, dili benimkine kayıyor, erkeğim aç... ve yaptığım salata için değil.

"Ne istiyorsun baba?" Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

İki elini karnımın yanlarına koyuyor. Beni tekrar öpmeden önce bebeğe "Kulaklarını kapat," diyor. "Babanın sikişmeye ihtiyacı var," diye nefes alıyor.

Kıkırdıyorum, Tanrım, birbirimize doyamıyoruz. Her fırsatta tavşan gibi sevişiyoruz.

Vücudumun değişimine kafayı takmış durumda.

Elini kalçamda gezdiriyor ve parmaklarını külotumun içine sokuyor, parmaklarını ıslak etimde gezdiriyor ve keskin bir nefes alıyor. "Cezalandırılman gerek." Bir parmağını içime sokuyor ve ben onun etrafında kenetleniyorum. "Evet." Beni onunla pompalıyor ve ben de ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı biraz açıyorum.

"Yatağa git," diye homurdanıyor.

"Patrick her an eve gelebilir."

"O zaman acele et," diye tersledi, elimden tutup beni merdivenlerden yukarı çekti ve aşağıya doğru yürüttü.

Koridordan yatak odamıza geçiyor, içeri girince kilidi açıp bana doğru dönüyor.

Birbirimize bakıyoruz, aramızda çok fazla sihir var ve yine de böyle olduğumuzda sadece tek bir şey önemli.

Dokun.

Elbisemi başımın üzerinden çıkarmaya gitti.

"Bunun için vaktimiz yok," diye çıkışıyorum. "Sadece sik beni."

Eğilip külotumu çıkarıyor ve sonra yatağı işaret ediyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Heyecandan içim içime sığmıyor ve yatağın kenarına diz çöküyorum.

Parmakları etimde geziniyor ve kısık bir ısıklık çalıyor. "Böyle ne kadar ateşli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Kıkırdıyorum ve sonra kalça kemiklerimi kavlıyor ve sertçe çarpıyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, kendini derin tutuyor.

Bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlarken etrafında dalgalanıyor.

Hamileliğimin başında Tristan bebeğe zarar vereceğinden korkuyordu, ama şimdi... şimdi o kötü çocuk haline geri döndü ve ben buna bayılıyorum.

Beni derin ve sert bir şekilde beceriyor ve tam doğru noktaya çarptığında kalın, dolgun uzunluğundaki her damarı hissedebiliyorum.

Ön tarafa bir araba yanaştı. "Patrick evde."

"Siktir et." Beni daha sert, hızlı ve öfkeli pompalıyor.

İkimizin de ihtiyacı olan rahatlamayı

kovalıyorum. "Çok iyi," diye nefes alıyorum.

Elleriyle omuzlarımı yatağa doğru itiyor ve pozisyon değişikliği beni katil bir orgazmın içine doğru fırlatıyor, yatağa doğru inliyorum ve o bir kez çarpıyor...

İki kere.

Üç kez, ve vücuduma girerken kendini derinlerde tutuyor.

Ön kapı çarparak kapandı. "Tristan, anne?" Patrick alt kattan sesleniyor.

"Siktir et." Çekildi ve hızla arkamı öptü ve sonra tokatladı. "Gitmem gerek." Şortunu giyiyor ve kapıya doğru koşup gözden kayboluyor. "Geliyorum dostum," diye sesleniyor merdivenlerden koşarak indiğini duyduğumda. "Nasıl geçti?"

Patrick'i bulmaya gitmezse, Patrick'in bizi aramaya geleceğini biliyor.

Kendimi toparlamam için bana zaman veriyor.

Yastığıma gülümsüyorum, kalbim hala hızlı atıyor, vücudumun her yeri titriyor.

Her zaman ihtiyacım var.

Orgazmik rahatlama başlıyor. Kestiriyorum.

Tristan talimatları tekrar okurken yere oturur. "Hayır. Bu hiç mantıklı değil."

"Ver şunu bana." Harry talimatları ondan kapar.

Fletcher, "Size tekerleklerin önce takıldığını söylüyorum," diye yanıtlıyor.

"Bu talimatları kim yazdı ki?" Tristan huffs. "Talimat yazamayan bu aptallardan bıktım."

"Belki de onları okuyamayan insanlar aptaldır." Gözlerimi büyüttüm.

Gülümsüyormuş gibi yapar ve sonra yüzünü asar.

Patrick elindeki vida torbasını havaya kaldırıp inceliyor.

"Onları kaybetme, Tricky."

Köşedeki sallanan sandalyeden izliyorum, çocuklar çocuk odasında bebek arabasını yapmaya çalışıyorlar.

Denemek anahtar kelime.

Dün beşiği, bu sabah da karyolayı yaptılar ama bu bebek arabası onları şaşkına çevirdi.

"Bu Orada herhangi bir daha fazla talimatlar?"

Tristan dikkati dağılmış bir şekilde sorar. "Elbette bu olamaz."

Harry, "Bu adamı ele geçirdiğimde," diye öfkeleni ve etkisini artırmak için yumruğunu sıktı.

"Belki diğ er zarfın içinde biraz vardır, gidip bakayım." Yatak odama gidip evrakları aldım ve çocuk odasına geri döndüm. "Al bunu dene." Tristan'a uzatıyorum.

Okumaya başlıyor ve kaşlarını çatıyor. "Nedir bu?" "Mahkeme evrakları."

"Ne için?"

"Evlat edinme duruşması için." Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Vakit geldi," diye fısıldıyorum.

Çocukların nefesi kesildi.

Gözyaşlarını geri kırıyor. "Ne?"

"Çocuğ un babası olmanı istiyorum." Umutla gülümsüyorum. "Yasal olarak. Bebek doğmadan önce."

Evrakları aylar önce gizlice teslim ettim ve daha yeni onaylandılar.

Sanki inanamıyormuş gibi gazeteleri okuyor ve yüzü duygusallaşıyor.

Patrick öfkeyle, "Ne yaptığ ına bak, Harry," diye çıkışıyor. "Şimdi ağlıyor çünkü baban olmak zorunda ve sen çok yaramazsın. Harry bundan sonra uslu duracak, değil mi Harry?"

Tristan Patrick'i kucağ ına çeker. "Bunlar mutluluk gözyaşları, Tricky." Kollarını diğ er çocuklara doğru uzatıyor. "Buraya gel."

"Yığ ınlar," diye bağı rıyor Harry.

Çocukların hepsi Tristan'ın üzerine atlar ve yerde yuvarlanırken gülüş üp kucaklaşırlar. "Sizi seviyorum veletler."

"Biz de seni seviyoruz."

Onları izlerken gözlerim doluyor, o kadar yakınlar ki.

Wade de oğ ulları için bunu isterdi, onları tüm kalbiyle seven bir babaları olmasını. Onlara artık veremeyeceğ i şeyleri vermek için.

Boğ azımdaki yumru o kadar büyük ki acıtıyor.

Doğru olan bu.

"Herkes ayağa kalksın." Yargıç aile hukuku mahkemesine girer ve salon ayağa kalkar.

Beşimiz de ön sırada oturuyoruz.

Tristan mutluluktan parlıyor, çocuklar da öyle. En iyi takım elbiselerini giymişler, sanırım hepsi evlendiğimiz zamandan daha heyecanlılar.

Bu onlar için büyük bir olay. Ve benim için de.

Hamile halimle kendimi aşırı duygusal hissediyorum. Bir sürü gözyaşı döktüm, mutlu gözyaşları. Ancak Wade'in ailesinin sessizce içeri girip mahkeme salonunun arka tarafında oturduğunu gördüğümde kalbim biraz kırıldı.

Bu konuda beni ve çocukları desteklemek için burada olmaları çok anlamlı. Tristan'ı çok seviyorlar ve Wade'in de bunu isteyeceğini biliyorlar. Çocuklar için en iyisi bu, bunu ben de biliyorum ama bugün her şey biraz gerçek.

Jameson ve Emily, Elliot ve Christopher, Tristan'ın ailesi, benim ailem ve kardeşim de burada.

Ailemiz için büyük bir gün.

Yargıç kır saçlı ve cübbeli, altın çerçeveli gözlüklerinin üstünden bize bakıyor ve nazik bir baş hareketiyle gülümsüyor, ardından önündeki evraklara bakıyor. "Bugün buraya Fletcher Anderson, Harrison Anderson ve Patrick Anderson'ın evlat edinilmesi konusunu görüşmek üzere geldim."

Oda sessizce oturuyor ve Tristan elimi sıkıyor.

"Bay Miles, gerekli evrakları doldurdunuz mu?" diye soruyor önündeki bir yığın kâğıda bakarken.

"Evet, Sayın Yargıç." Tristan elimi tekrar sıktı.

"Dosyayı inceledim ve Fletcher, Harrison ve Patrick Anderson'ın Tristan Miles tarafından evlat edinilmesinin onların yararına olacağına inanıyorum."

Çocukların hepsi heyecanla ışıldıyor ve onları izlerken gülümsüyorum, neredeyse yerlerinden zıplıyorlar ve güçlkle oturuyorlar.

"İlk olarak evlat edinme sözleşmesini imzalayacağız. Ebeveynler imzalayacak ve on dört yaşın üzerindeki her çocuk kendi adına imzalayacak." Evrakları sekretere uzattı. "Şimdi imzalayabilirsiniz." Tristan, ben ve Fletcher ayağa kalkıp bize söylenen yeri imzaladık.

Christopher telefonuyla fotoğraf çekmeye devam ediyor.

Bize söylenen yeri imzalıyoruz ve sekreter imzalarımızı kontrol edip kağıtları hakime geri veriyor, o da gözlüklerinin üstünden okuyor. "Bu belgeyi imzalayarak siz Tristan Miles'ın artık kanun önünde bir ebeveyn olduğunuzu beyan ediyorum. Ebeveyn-çocuk ilişkisinin tüm hak ve görevlerine, ama en önemlisi tüm sevinçlerine sahip olacaksınız."

Tristan çocuklara genişçe gülümsüyor. "Tebrikler, Bay Miles." Çekicine vurur.

"Hepiniz çok mutlu bir aile olun."

Ayağa kalkıp odadan çıkar ve Tristan ile çocuklar kucaklaşırlar.

Herkes onun elini sıkıyor ve çocuklara sarılıyor ve ben hala arka sırada oturan Wade'in ailesine bakıyorum.

Geldiklerine sevindim, gerçekten.

Sonunda bize doğru geldiler ve Tristan dönüp Wade'in babasının elini sıktı ve annesini yanağından öptü. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Wade bizi burada isterdi."

Ve gözyaşları geliyor, gözlerimi sevgi, hüzn, anılar ve umutla dolduruyor.

Kendimi toparlamaya çalışırken Wade'in annesi beni kucaklamak için kendine çekiyor, anlıyor.

Wade için üzgünüm ama çocuklar için mutluyum.

Tristan onlara, "Evimizde ikinci çayı içiyoruz," diyor. "Bize katılırsanız çok seviniriz."

"Bu çok hoş olurdu." Frank başını sallar. "Sizinle orada buluşuruz." Herkesin çocuklara bir kez daha sarılmasıyla otoparka geri dönüyoruz ve hepimiz arabaya biniyoruz. "Peki şimdi size ne diyeceğiz?" Harrison arka koltuktan soruyor.

Tristan'ın gözleri dikiz aynasından ona doğru kayar. "Bana ne demek istersen."

"Eşek mi?" diye soruyor Harrison.

Kıkırdıyorum, keşke bunun ona ne kadar yakıştığını bilselerdi. "Eşek değil." Tristan gözlerini deviriyor.

"Eğer sana Eşek diyemiyorsam, Baba diyeceğim," diyor Harry.

"Tamam...." Gözlerini yoldan ayırmayan Tristan'ın burun delikleri alevlenir. "Baba o zaman."

"Sana baba diyebilir miyim?" Alay ediyorum.

Tristan'ın gözleri bana kayıyor ve sonra göğüslerime iniyor.

Pislik herif.

"O senin baban değil anne," diye açıkladı Patrick. "O bizim babamız, senin zaten bir baban var."

Tristan kıkırdıyor ve elimi tutup parmak uçlarımı öpüyor.

"Tanrı aşkına, yola konsantre ol," diye inliyor Harry.

İki ay sonra.

Tristan, Fletcher'a "Bu gece beni ara ve kontrol et," der.

"Evet."

"Ve gece ondan sonra araba kullanmanı istemiyorum." Fletcher gözlerini devirir.

"Aslında, biz dönene kadar hiç dışarı çıkma. Sadece bir hafta, evde kardeşlerinle kalmanın sana bir zararı olmaz. Evden sen sorumlusun, burada kal ve buna konsantre ol."

"Baba." Fletcher inliyor. "Dur."

"Ben sadece...." Tristan bana döndü. "Belki de gitmek için iyi bir zaman değildir Claire."

"Gidiyoruz." Gözlerimi ona diktim. "Kocamla biraz yalnız kalmak istiyorum."

Tristan sanki dünyanın en büyük rahatsızlığı benmişim gibi derin bir nefes veriyor ve vedalaşmak için sıraya dizilmiş olan çocuklara bakıyor. Bebek doğmadan önce bir haftalığına gidiyoruz, annem ve babam çocuklarla kalmak için buradalar.

İlk evlendiğimizde rezervasyon yaptırmıştık ama şimdi zamanı geldi, Tristan çocukları bırakma konusunda çılgına döndü, ilk kez bunu yapmak zorunda kaldı.

Tristan Harrison'a doğru ilerler. "Harry, şimdi...." Bir an için düşünürken duraklar. "Biz yokken başını belaya sokarsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Harry başını sallar.

"Peki buna değecek mi?" "Hayır, baba."

"Peki siz neyden sorumlusunuz?"

"Havuzu temizlemek ve çimleri biçmek."

Tristan başını sallar ve ona sarılır. "Tamam, büyükanne ve büyükbabana göz kulak ol lütfen. Ve dokuzdan sonra oyun yok."

İzlerken sırtıyorum.

Patrick'e doğru ilerler. "Tamam Tricky, hayvanlardan ve bahçeyi sulamaktan sen sorumlusun."

"Biliyorum." Patrick gururla gülümsüyor. "Ve büyükanneme yardım ediyorum."

"Biliyorum."

"Ve bizi istediğin zaman arayabilirsin. Bunu biliyorsun değil mi, çünkü beni aramanı bekliyor olacağım ve gecenin bir yarısı bile olsa fark etmez."

"Tristan." Sözünü kestim, cidden bütün gün burada olacağız. "Tamam, tamam." Herkesi ikinci kez kucaklıyor.

"Çok teşekkür ederim." Önce anneme sonra da babama sarılıyorum. "Bunun için gerçekten minnettarız."

"Siz çocuklar eğlenin."

"Yapacağız." Tristan babamın elini sıkarken gülümsüyor, "Teşekkür ederim. Beni istediğin zaman ara çünkü...."

"Tristan," diye bağılıyor herkes, onun sözünü keserek.

Teslim olmak için ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Arabaya bin, kadın." Benim için arabamın kapısını açarken sert davranmaya çalışıyor.

"Herkese hoşça kalın," diye sesleniyorum. "Çok heyecanlıyım."

Tristan kapıyı kapattı, direksiyona geçti ve bana baktı.

"Bebek tatiliniz için hazır mısınız, Bayan Miles?"

Sırıtiyorum. "Emin olabilirsin ki öyleyim."

Uçak piste iniyor ve ben seyahat ortağıma gülümsüyorum.

Jameson'ın Miami'deki lüks sahil evine gidiyoruz, ABD'den ayrılmadan gidebileceğimiz en kutsal yer burasıydı. Ben bu kadar hamileyken Tristan ülkeyi terk edemeyecek kadar gergindi.

Pistte bizi bekleyen arabayı görmek için özel jetin penceresinden dışarı bakıyorum, oraya varmak için sabırsızlanıyorum.

Üç gün sonra.

Şezlonga uzanıyorum ve güneşe gülümsüyorum, üstsüz ve hamileyim ve Tanrım, harika görünmeliyim. Tenimdeki güneş örtbas edilemeyecek kadar mükemmel.

Tristan yanımdaki şezlongunda uyuyor ve bu onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat hali. İşle, çocuklarla, evle ve bebeğe hazırlanmakla o kadar meşguldü ki aylardır hiç durmadı.

Buna ihtiyacımız vardı.

Nefes almak için kendimize zaman ayırmak. Birbirimizin tadını çıkarmak için zaman ayırmak, akşam yemeğini düşünmek yok, ev işleri yok ve yemek masasında didişen çocuklar yok.

Sadece ikimiz ve yapabileceğimiz tüm gürültülü seks.

Ve inanın bana, çok şey yaşadık. Sanırım gördüğü şeyler yüzünden duvarların boyası soyuluyor.

Dün akşam yemeğinde peynir ve bisküvi yedik ve mükemmeldi.

Havuz kenarında uzanıp güneşin batışını izledik, Tris kokteyl içti, ben mocktail içtim ve kilolarca peynir ve bisküvi yedik. Akşam yemeği için dışarı çıkma vakti geldiğinde ikimiz de doymuştuk ve gitmek istemedik. Bunun yerine jakuzide iki saat boyunca yüzdük.

Tristan'ın not defterini ve kalemini elime aldım ve daralttığımız isimleri okudum. Bir bebeğe isim seçmekten daha zor bir şey var mı?

EN İYİ SEÇİMLER.

KIZLAR

- **Yaz**
- **Phoebe**
- **Sage**

- **Micha**
- **Arna**
- **Poppy**
- **Violet**
- **Keeley**

ÇOCUKLAR

- **William-Billy•**
Evan
- **Arlo**
- **Regan•**
Sanat
- **Nate**
- **Braxton•**
Cooper

İsimlerin üzerinden geçerken gülümsüyorum, Tris bunun için çok düşünmüş.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi hâlâ uykulu.

Göz ucuyla baktım. "Bilmiyorum." Listeyi gözden geçirirken dudaklarımı büküyorum. "Diğer erkeklerin isimleriyle uyumlu bir isim istiyorum ama Miles'la birlikte güçlü bir isim olmalı."

"Anderson-Miles," diye yanıtlıyor.

Ona doğru baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bebeğin soyadının Anderson-Miles olmasını istiyorum, annesi ve kardeşleriyle aynı soyadını taşımasını istiyorum."

"Bebeğin Wade'in soyadını almasını mı istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "O oğullarını benimle paylaşıyor, benim de çocuğumu onunla paylaşmam adil olur. O da bu ailenin bir parçası."

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Tam da birini daha fazla sevemeyeceğinizi düşündüğünüz anda.

"Hayır, Tristan. Bu bebeği kimseyle paylaşmayacaksın. Babası sensin ve soyadı sadece Miles olacak."

Miles."

Bana tüm zamanların en iyi bakışını attı.

Doğrulup eğildim ve onu usulca öptüm. "Bunu teklif etmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Dudaklarım onunkilerin üzerinde oyalanıyor. "Tanrım, seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni nasıl hak edebilirim ki?"

Öpüşmemiz derinleşirken yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bunu kanıtlamak için muhtemelen sıkımı yalamalısın."

Kıkırdıyorum, tipik Tristan Miles cevabı, hiçbir şey değişmeyecek. "İş dönüp dolaşıp sana sakso çekmeye geliyor, değil mi?"

Gülümsüyor ve beni üstüne çekiyor, "Bunu biliyorsun, sürtük. İşine bak."

Tristan beni dans pistindeki müziğe doğru sallıyor. "Yarın eve gitmek istemiyorum." Şakağıma doğru gülümsüyor.

"Ben de öyle." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, bu hayatımın en güzel haftalarından biri oldu."

Yüzmek, güneşlenmek, gülmek ve aşk. Çok fazla sevgi.

"Öyle." Kalabalığa bakarken hüznle gülümsüyor. "Bebek geleceği için gerginim."

"Öyle misin?" Kaşlarımı çattım. "Neden, çocuklarla aran iyi mi?" "Bu seninle daha az zaman geçireceğim anlamına geliyor."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Benimle geçireceğin zaman asla azalmayacak."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Birlikte geçirdiğimiz zaman zaten öyle...."

"Kalabalık mı?" Gülümsüyorum.

Ayrıntıya girmek istemiyormuş gibi sırtıyor.

"Tris." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bir gün bu çocukların hepsi gidecek, taşınacak ve kendi hayatlarını

yaşayacaklar ve sadece sen ve ben kalacağız. Eski büyük evimizde yapayalnız."

"Söz mü?"

Kalbim biraz kırılıyor, ilişkimizde ilk kez daha fazla yalnız zamana ihtiyacı olduğunu kabul etti. Bebek doğduktan sonra daha fazla çaba göstermem gerekiyor. "Söz veriyorum." Müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyoruz. "Yeni bir aile geleneği oluşturmamız." "

"O da ne?"

"Sen ve ben her yıl buraya bir haftalığına tek başımıza gelmeliyiz. Sadece ikimiz."

Bana gülümsüyor. "Bunu yapabiliriz."

"Belki gelecek yıl bir bebek daha yaparız, hatta ikiz bile olabilir."

Yüzünü buruşturdu. "Sakin ol, Anderson. Siktir."

Kıkırdıyorum ve dudaklarımı mükemmel bir öpücükle alıyor, şefkatli ve sevgi dolu. Sıcak ve ağır, güzel kocamın sahip olduğu her şey. Beni yakın tutarken eli hamile karnımın üzerinde kayıyor, uyarılmışlığının bir sis gibi yuvarlandığını hissediyorum. Fiziksel olarak o kadar uyumluyuz ki, sanki aynı bedeni paylaşıyoruz. "Sizi eve götürmem gerek Bayan Miles."

Ona gülümsedim. "Duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Bedenime kötü şeyler yapıp yapmayacağın konusunda."

"Bunu ayarlayabiliriz." Karanlık bir şekilde gülümseyerek

elimi bir kez daha karnımın üzerinde gezdirdim. "Sen bu durumdayken yapabileceğim kadar kötü."

"Plaj topu durumunu mu kastediyorsun?"

Beni elimden tutup dans pistinden çekti. "Orka balinası durumundan bahsediyorum."

Bir kahkaha patlattım ve o da güldü. "Bana balina mı diyorsun?" Sahte nefes alıyorum.

"Merak etme, balinaları severim." Ceketimi ve el çantamı aldı. "Özellikle de onları sikmeyi."

Yüksek sesle güldüm. "Artık konuşmayı kesmeniz gerekiyor, Mr. Miles."

"Biliyorum."

Karanlıkta yan yatıyorum, oda sadece bir lambayla aydınlanıyor ve Tristan arkamda yatıyor, vücudu benimkine yakın. Üstteki bacağımı ön koluna asmış, eli de koruyucu bir şekilde karnımın üzerinde duruyor.

Kalın siki ıslak etime kayıyor ve bedenim onunkinin etrafında dalgalanırken inliyorum, şu anda tercih ettiğimiz pozisyon bu. Öpüşebiliyoruz ve canımı yakma korkusu olmadan beni derinden becerebiliyor.

Yapabileceğinden değil.

Hızlandıkça karnımdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor, yatak duvara çarpmaya başlıyor ve ben derin ve alçak sesle inliyorum.

Evet. Lanet olsun. İyi.

"Becer beni," diye inliyorum ağzına. "Beni derinden becer."

Kalçaları piston hızıyla hareket ederken gözleri tahrik olmuş bir şekilde titriyor. Islak bedenimin onu emerken çıkardığı ses odanın içinde yankılanıyor. Elini uzatıp meme ucumu çimdikliyor ve ben bir orgazmıla sarsılıyorum; o da orgazm olurken ben de haykırıyorum.

Kendini derinlere tutuyor ve içime boşalırken sikinin sarsıntısını hissediyorum.

Yüzümü tutuyor ve beni öyle şefkatle öpüyor ki onun içinde eriyorum.

Birbirimize çok aşığız.

Tristan

Yarın o gün.

"Tamam, geceliklerimiz var." Patrick ve ben Claire'in hastane çantasını son bir kez kontrol ediyoruz. Bugün Claire'in çantasında bir şey arıyordum ve hastaneden yanında neler getirmesi gerektiğine dair bir liste buldum, bunu ilk kez görüyorum. Listeyi tamamen göz ardı ediyor.

Patrick ve ben değiliz.

Dört geceliği katlayıp yatağın üzerinde bir yığının üzerine koyuyorum, bu çantayı on kez kontrol ettim ama sürekli bir şey unuttuğumuz hissine kapılıyorum. Artık elimde bir liste olduğuna göre gerçekten kontrol edebilirim.

Claire bu konuda çok rahat, bizim neyi unutabileceğimiz onun umurunda bile değil. Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket.

"Listede başka ne var, Tricky?" diye sordum. "Tuvalet torbası." Patrick seslendiriyor.

Tuvalet çantasını yatağın üzerine koydum. "Kontrol et." "Sıhhi...."

"Kontrol et." Üç paket pedi yatağın üzerine koydum.

Patrick bir paket alır ve arkasına bakmak için çevirir. "Bunlar da ne böyle?"

"Bebek için yastıklar." Paketi ondan kaptım ve yatağın üzerine koydum.

"Siyah iç çamaşırı." O devam ediyor Okuyorum, Bana baktı. "Neden siyah olmak zorundalar?"

"Bilmiyorum, garip kız şeyleri." Omuz silkiyorum. "Kim bilir orada neler oluyor. Sıradaki?"

"Çoraplar."

Yatağın üzerine altı çift çorap attım. "Aslında, muhtemelen daha fazlasına ihtiyacı var." Çekmecesine gidip

iki çift daha çıkardı. "Bebek için kıyafetler." "Ne?"

Kaşlarımı çattım.

"Burada yazıyor... bebek için kıyafetler."

"Ver şunu bana." Listeyi ondan kaptım. "Bana bebek için kıyafet almamız gerektiğini hiç söylemedi."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Dışarıda, koridorda Claire'i görüyorum. "Claire," diye sesleniyorum. "Buraya gel lütfen."

İçeri girdi. "Evet?"

"Bir şey mi unuttun?" Gözlerimi ona diktim. "Çok önemli bir şey."

"Ne gibi?"

"Bebek için kıyafet gibi mi?" Nefes nefese kaldım. "Sence bu çocuk nüdist mi olacak? Ne yani, hastanede her yere bacaklarını mı atacak?"

"Seni aptal?" Gözlerini deviriyor. "Yani.... Git bebek için kıyafet hazırla o zaman." Dünyayı umursamadan odadan dışarı çıktı.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandım nefesimin altında. "Şimdi yepyeni bir çantaya ihtiyacım olacak."

"Ne için?"

"Bebek için kıyafetler, Patrick. Hangi çantayı kullanacağız?"

Patrick bir an düşünür ve omuz silker.

Koridora çıkıyorum ve merdivenlerden aşağı sesleniyorum. "Claire, bebek için kıyafetleri hangi çantaya koyayım?"

Sessizlik....

"Claire?"

"Bebek bezi çantası, Tristan," diye cevap veriyor.

"Ahh...." Başımı sallıyorum. "Ama ona bebek için ihtiyacımız yok mu? bebek bezleri?"

"Beni öldürüyorsun," diye karşılık veriyor.

Seni bir dakika içinde öldüreceğim.

Yatak odasına geri dönüyorum. "Annen bez torbasını kullanmanı söyledi."

"Ama bu bebek bezleri için değil mi?" Patrick kaşlarını çatar.

"Ben de aynen öyle dedim." Bebeğin odasına giriyorum ve Patrick'i arıyorum. "Peki, geliyor musun?"

"Evet." Patrick içeri girip odanın köşesindeki sallanan sandalyeye otururken iç geçiriyor.

"Size rahatsızlık mı veriyorum?" Ben huff.

Arkasına yaslanır ve bacaklarını sandalyenin koluna doğru uzatır.

"Şunu bilmeni isterim ki Patrick, yarın bir erkek ya da kız kardeşin olacak ve onun giyecek kıyafetleri olmasını sağlamak bizim görevimiz."

Bana ölü gibi bakıyor.

"Çünkü belli ki annenin umurunda değil."

"Bunu duydum," diye sesleniyor Claire yatak odamızdan.

"Konuşmalarımıza kulak misafiri olmayı bırakın," diye karşılık veriyorum.

"Tamam." Gardırobun kapağını açıyorum; minik, şirin askılarda tatlı bebek kıyafetleri asılı ve içimi bir heyecan kaplıyor.

Yarın.

"Tamam." Bir çekmece açıyorum. "Yanımıza ne alalım?" Bir atlet çıkarıyorum, minicik ve yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda, omzumun üzerinden Patrick'e bakıyorum. "Annen yılan doğuracağımızı mı sanıyor?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?" Yine omuz silkiyor.

Bir yığın yılan atleti alıp alt değiştirme masasının üzerine koyuyorum. "Bezler."

Şakağıma vuruyorum. "Aha, bebek bezi çantası için." Bir yığın bebek bezi alıp alt değiştirme masasının üzerine koyuyorum.

Patrick, "Dışarı çıkma kıyafetleri," diyor.

"Hmm." Gardırobun etrafına bakıyorum. "Bir bebek dışarı çıkarken ne giyer?"

Patrick omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Tanrı aşkına.

Yatak odama geri döndüğümde Claire'in yatakta gözleri kapalı yattığını görüyorum, çok huzurlu görünüyor ama yapacak işlerimiz var, uyumak için kesinlikle zamanımız yok. "Claire." Ayağına vuruyorum. "Claire."

"Ne var, Tristan?" Sanki dünyadaki en büyük rahatsızlık benmişim gibi iç geçiriyor.

Bu benim için de rahatsız edici, biliyor musun?

"Bebek için yanıma kaç tane kıyafet almalıyım?"

Bana bakmak için tek gözünü açtı. "Dışarıda ne demek istiyorsun?"

"Kıyafetler, giysiler." Gözlerimi büyütüyorum; bunun ne anlama geldiğini nasıl bilmez?

"Bebeğin uçları yıpranmaz, Tris." "Ne demek istiyorsun?"

"Tulum giyecek."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Her zaman mı?"

"Rahatlar." Gözlerini tekrar kapatıyor. "Bu gece bir çanta hazırlayacaktım, bu konuda stres yapma. Hastanedeyken bir şeye ihtiyacım olursa getirebilirsin."

"Ah." Bir süre ona baktım, tüm bu olanlar karşısında kendimi çok aptal hissediyordum.

Yanındaki yatağa vuruyor. "Şu anda kocamın bana sarılmasına ihtiyacım var."

Yanına uzandım ve beni kollarının arasına alıp alnımdan öptü. "Çantaları toplarken çok şirinsin. Teşekkür ederim."

Gözlerimi deviriyorum.

Şirinmiş.

"En iyi baba sen olacaksın." Gözleri kapalı gülümsüyor. "Bu bebek çok şanslı." Onu çalıştırır

Bugün başka neler yapmam gerektiğini zihnimden geçirirken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Bir yılanla ilişkin mi var?" diye sordum. "Ne?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Aldığınız atletler insan için değil, yavru bir yılan için."

Bir kahkaha patlattı. "Uzunlar, böylece onları içine sokabilirsin, seni aptal."

"Oh." Sırıtiyorum. "Bu daha mantıklı."

"Ne yapıyorsun?" Patrick sesleniyor. "Muffy, hayır."

"Orada neler oluyor?" Bağırıyorum.

"Muff bez torbasında oturuyor."

Manyak gibi yataktan fırladım. "Eğer o kedi bez torbasına işerse, gerçekten yaratıcısıyla buluşur."

Bornozu giydim ve saç filesini taktım. Ayakkabılarımın üzerine tıbbi patiklerimi giyiyorum ve ellerimi yıkıyorum.

Sinirden hasta oldum.

Claire ameliyat için hazırlanıyor. Geçmişte üç başarısız normal doğum yaptığı için planlanmış bir sezaryen ameliyatı olacak.

Hemşire bana "Hazır mısınız Bay Miles?" diye sordu. "Evet."

Güm.

Güm.

Kalbim güm güm atıyor.

"Bu taraftan, lütfen."

Hemşireyi ameliyathaneye kadar takip ediyorum ve Claire'i saç filesi takmış, giyinik bir halde görüyorum. Bana gülümsüyor. "Hey sen."

"Merhaba." Kendimi baygın hissediyorum.

Karnıyla arasında bir ekran var, iki kalp atışının sesi odada yankılanıyor ve kalbim sıkışıyor. Ameliyat masasının üzerinde kocaman bir ışık asılı.

Bu tam anlamıyla.

"Buraya oturabilirsiniz." Hemşire bana yatağın yanına bir sandalye çekiyor ve ben de oturup Claire'in elini tutuyorum. "Aman Tanrım, iyi misin?" Alnından öperken fısıldıyorum. "Sen iyi misin?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sorun yok bebeğim, sakın ol.

Güzel olacak."

Kendinden başka herkes için endişelenen bir Claire'in söyleyeceği şey.

"Merhaba, Tristan. Bebeğinizi doğurtalım, olur mu?" diyor doktor sanki bunu her gün yapıyormuş gibi rahatça.

Yani, muhtemelen biliyordur ama her neyse.

"Kulağa hoş geliyor." Gözlerimi Claire'e odaklıyorum ve çevresel görüşümde doktor ve hemşirelerin hareket ettiğini görebiliyorum. Claire'in vücudu hafifçe sallanıyor ve ben yüzümü buruşturup şakağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Vücudu sanki onu hareket ettiriyorlarmış gibi biraz daha hareket ediyor ve kontrolü yok ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Aman Tanrım.

Claire'in eline sıkıca yapıştım, lütfen iyi ol.

Lütfen iyi ol.

Eğer ona bir şey olursa....

Vücudu oldukça şiddetli bir şekilde hareket eder ve acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatır.

"Acıdı mı?" Kekeliyorum.

"Hayır. Sadece garip bir his." Bana gülümsüyor.

"Ben iyiyim."

Endişeyle başımı sallıyorum ve gözlerim doktorlara kayıyor, neden bu kadar uzun sürdü?

Vücudu tekrar hareket ediyor ve perde tam zamanında inerek bebeği karnından çıkardıklarını görüyor. Beyaz bir şeyle kaplıdır, tombul ve büyüktür. Yüksek sesle ağlıyor ve Claire gülüyor. "Küçük bir kız." Doktor gülümser.

Bir kız.

Gözlerim açıldı.

Bir kız.

Bebeği kaldırıp Claire'in göğsüne yatırıyorlar ve Claire onu alnından öpüyor. "Mutlu yıllar tatlım," diye fısıldar.

Siluetleri bulanıklaşıyor.

"Tristan," diye fısıldıyor Claire gözyaşları arasında. "Ona bir bak."

Önce bebeğin minik başını, sonra da Claire'inkini öpüyorum ve onları sıkıca kucaklıyorum.

Gözyaşlarım durmuyor ve ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Seni seviyorum. Hem de çok." İkimiz de mükemmel küçük kıza bakarken Claire'i yakınımnda tutuyorum. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Hemşire geldi. "Bebeğin hayati değerlerini kontrol etmemiz gerekiyor."

Bebeği almaya gidiyor ve Claire'in gözleri bana kayıyor. "Onunla git."

"Ne?"

"Sen bebekle kal, gözlerini bir saniye bile ondan ayırma."

"Peki ya sen?" Gözlerim doktora kayıyor.

Doktor, "Bir süre burada dikiş atacağız; Claire ikinizle odada buluşacak," diyor.

Ne?

Hepimizin bir arada kalmasını istiyorum, Claire'i burada yalnız bırakmak istemiyorum.

Hayır.

Hemşire bebeği sarıyor ve Claire'in gözleri bir kez daha bana kayıyor. "Onunla git Tristan, onu yalnız bırakma."

Gözlerim Claire ve bebek arasında gidip geliyor.... "Sana ihtiyacı var," diye fısıldıyor Claire.

Bu sözleri duymak içimde daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyi uyandırıyor.

"Tamam." Otomatik pilotta ayağa kalkıyorum ve kalbim boğazımda, hemşireyi ameliyathaneden çıkarken takip ediyorum. Ameliyat masasında tek başına yatan aşkıma dönüp bakıyorum ve hayatımda ilk kez anlıyorum.

Ebeveyn olmak, bebeğinizi her zaman ve her koşulda kendinizin önüne koymaktır.

Başka bir odaya geçiyoruz ve bebeğin tartılmasını, küçük bilekliğinin takılmasını sessizce izliyorum. Topuktan iğne testi yapıyorlar ve o yüksek sesle çığlık atıyor.

"Bundan hoşlanmadı, şu güçlü ciğerleri dinleyin." Hemşire gülüyor.

Gözyaşlarımdan gülümsüyorum, o da annesi gibi alıngan.

Hemşire yüzünü silip giydirdikten sonra onu pembe bir tavşan battaniyesine sıkıca sarıyor ve tekerlekli bir beşiğe yatırıyor. "Hadi seni odaya götürelim."

Bir tür beden dışı an yaşarken hemşireyi koridorda takip ediyorum.

Her şey çok sıradan, sanki normal bir günmüş gibi. Ama bu herhangi bir gün değil.

Mükemmel küçük bir ruh dünyaya geldi, bu muazzam bir şey.

Claire'in odasına gidiyoruz ve etrafa bakıyorum, onun henüz burada olmaması doğru değil. Çocukların henüz gelmemiş olması.

"Claire'i beklerken onu tutabilirsin."

Gözlerimi kocaman açmış ona bakıyorum, şokta mıyım, değil miyim bilmiyorum.

"Sandalyeye otur da onu sana vereyim."

"Tamam." Köşedeki koltuğa uzandım ve hemşire bebeği alıp bana verdi.

Oh....

Bana bakarken onun mükemmel küçük yüzüne bakıyorum.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Çok güzelsin."

Benim gibi koyu renk saçları, uzun kirpikleri ve pembe dudakları var.

Çok mükemmel.

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum ve bu anı hafızama kazımaya çalışıyorum. Her bir saniyeyi kayda alıyorum çünkü yaşadığım sürece bu duyguyu asla unutmak istemediğimi biliyorum.

Uzanıp parmağımı tutuyor, kalbim duruyor ve gözlerim yeniden yaşlarla doluyor. Bu, kendi kalbi ve aklı olan, yaşayan gerçek bir küçük insan.

Claire ve benden bir parça.

Aman Tanrım.

Dışarıdaki koridordan gelen tıkırtıları ve Claire'in kahkahasını duyuyorum.

O burada.

Ayağa kalkıyorum ve kucağımda sarmalanmış minik bebeğimizle eşimi bekliyorum. Claire ortaya çıkıyor ve gözyaşlarım yeniden başlıyor.

Tanrım, kes şunu.

Claire beni görünce güldü. "İşte b u r a d a l a r . Benim iki bebeğim."

İkimiz de köşede durup sabırla beklerken Claire'i içeri götürüyorlar ve tüm hayati değerlerini kontrol ediyorlar. Kan basıncı makinelerine bağlandı.

"Onu tutmak ister misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve onu dikkatlice yanımdan geçiriyorum, o kadar küçük ki onu kıracağımdan korkuyorum.

"Hey, bubba." Ona bakarken gülümsüyor. "Çok tatlısın."

İzlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Onu yeniden düzenler ve hemşire onu meme ucuna kaldırır ve emmeye başlar.

**Nasıl ve Cehennem yok o Biliyorum
nasıl için yap Şimdiden mi?**

Benim çocuğum bir dahi.

Hemşireler sonunda bizi yalnız bırakıyor ve ben yatağın kenarına oturup Claire'in alnından öpüyorum.

Hissettiklerimi anlatacak kelime yok.

Sevgiler sarhoş....

"Tris." Claire ona gülümsüyor. "O mükemmel."

"Senin gibi." Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, seni hiç bu kadar sevmemiştim."

İkimiz de ona gülümsüyoruz.

"Ona ne isim vermek istiyorsun?" Claire soruyor.

"Seçim senin, listendeki tüm isimleri beğendim, bu yüzden sana kalmış."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum, ona ne diyeceğimi çok iyi biliyorum. "Summer Claire Miles."

Claire'in gözleri bulutlanır. "Mükemmel bir isim."

"Mükemmel bir çocuk için, beş dakika önce doğduğunda bunu nasıl yapacağını bilerek ne kadar zeki olduğunu gördün mü?"

Claire kıkırdıyor.

"Bu çocuk bir dahi."

"Patrick, daha hızlı yürü." Koridordan kavgas sesleri duyuyoruz. Çocuklar ortaya çıkıyor ve hepsi de gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kapıda duruyorlar.

"Gelin ve kız kardeşinizle tanışın, çocuklar."

Gururla gülümsüyorum. "Bir kız mı?" Patrick kaşlarını çattı.

Claire gülümsüyor. "Küçük bir kız." Harry irkilir. "Bir kız mı?" "Evet, bir kız," diye çıkışıyorum.

Şükürler olsun ki başka bir çocuk yok.

Çocukların hepsi yatağın etrafında toplanıyor ve yarı şok olmuş bir halde sessizce izliyorlar. Kimi kandırıyorum, tamamen şok.

Benim gibi.

"Onun adı Summer." Claire ona bakarken hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Summer Miles."

Çocukların hepsi onun üstüne atladı.

Beslenmeyi bitirir ve Claire onu yeniden sarar. Harry kollarını uzatır. "Onu tutabilir miyim?"

Soğuk terler döküyorum; gözümün önüne onu yanlışlıkla kafasının üstüne düşürdüğü gibi bir görüntü geliyor. "Um...." Claire'e bakıyorum.

"Bırak şimdi dinlensin bebeğim, büyük bir gün geçirdi, bu gece onu kucağına alabilirsin."

Phew....

Geriye çekilip odadaki dört çocuğuma ve eşime bakıyorum.

Sevilecek çok şey var.

Claire

Summer'ı beşiğinde uyurken izliyorum, çok huzurlu ve dingin. Küçük kolları yüzünün yanında ve arada bir alt dudağını emiyor. Koyu renk saçları, zeytin rengi teni ve pembe dudakları var.

Bir melek.

Babasına o kadar çok benziyor ki; mükemmel küçük bir neşe yumağı ve bana getireceği huzur seviyesini hiç bilmiyordum. Sanki tüm varlığım derin bir oh çekmiş gibi.

O burada.

Sonsuza dek seveceğim küçük bir kız. Son seferinde genç bir anneydim, bir iş kasırgasına yakalanmıştım. Çalışmaya devam etmek ve değerimi kendime ve dünyaya kanıtlamak için çaresizdim.

Bu sefer farklı olacak, başka hiçbir şeyin önemi yok. Artık değerimi biliyorum ve bu sevgili kızımın geçirdiğim her saniyenin tadını çıkaracağım.

Kapıdan "Tak, tak" sesi geliyor.

"İçeri gel."

"Merhaba, şimdi uygun bir zaman mı?"

Elinde kocaman bir demet çiçekle tanıdık bir yüz beliriyor ve ben gülüyorum. "Gabriel, beni ziyarete gelmişsin."

"Ahhh, bella." Yanaklarımı öpüyor ve beni süzerken kollarımı tutuyor. "Şu haline bak, ıslıl ıslıl ve anne gibi." Beşiğe doğru bakıyor. "Bu o."

"Öyle," diye fişkırıyorum. "Baksana ne kadar güzel."

Gabriel'in buraya gelip beni görmesi büyük bir olay, o ve Tristan anlaşıyorlar ve bunun asla değişmeyeceğini bilmeme rağmen, benim için birbirlerine tahammül ediyorlar.

Beşiğe bakıp gülümsüyor ve elini kızın saçlarında gezdiriyor. "Çok kıymetli."

"Öyle, değil mi?"

"Adı ne?"

"Summer."
Gölümsüyor.
"Summer Miles." Kaşını kaldırıyor ve ben kıkırdıyorum.
"Sakin söyleme."
"Diğer çocuklarınızla karşılaştırıldığında teni çok koyu," diyor onu incelerken.
"Tıpkı babasına benziyor."
"Oh." Parmak uçlarıyla usulca saçlarını okşuyor. "Seni zavallı sevgilim."
I git içinotur yukarı ve wince ve o kaşlarını çatıyor. "Ne oluyor, ağrın mı var?"
"Sezaryen oldum."
Kaşlarını çatı.
"Neden?"
"Uzun hikaye, planlanmıştı, birkaç gün içinde iyi olacağım."
"Sana çiçek aldım." Cebinden bir şey çıkardı ve küçük pembe bir hediye kutusu uzattı. "Sonra açarsın."
"Gracie'nin bize ne aldığını görmek istemiyor musun?" Sırıtiyorum.
Kıkırdıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun Claire." Odanın köşesindeki sandalyeye oturur.
"Gracie nasıl?" diye sordum. "Beni terk ediyor."
"Ne?" Kaşlarımı çatıtm. "Ne demek istiyorsun?"
"Tanrı bilir nerede bir yer satın a l d ı ve istifasını verdi. Cuma günü son günü."
Yüzüm düştü. "Peki... ona söyledin mi?"
"Neyi söyledim mi?"
"Ona umutsuzca aşık olduğunu."
Gözlerini deviriyor. "Bu saçmalıkları nereden buluyorsun? Gracie'ye aşık değilim." "Evet, aşıksın."
"Bunu neden söyledin ki?" "Çünkü doğru."
Ağır ağır nefes veriyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."
"Evet. Biliyorum, ona nasıl baktığını gördüm. Onu yıllardır seviyorsun."

"Yeter."

"Şey... onun gitmesine engel olmalısın."

"Çoktan denedim. Kalmayacak." Yanaklarına hava üflüyor. "Muhtemelen en iyisi de bu zaten."

Bir an için onu izledim, onu tanıyorum, bu konuda gerçekten üzgün olurdum.

"Her neyse." Ayağa kalktı. "Kısa bir ziyaret için uğramıştım, idam mangası gelmeden gitmem gerekiyor."

Kıkırdıyorum.

"Yarın Ferrara News'in ön sayfasına koymak için Summer'ı tutarken bir fotoğrafımı çekebilir misin?" Göz kırıyor.

"Hayal edebiliyor musun?"

"Belki onun vaftiz babası olabilirim." Kaşını muzipçe kaldırıyor.

"Tristan kalp krizi geçirirdi." "Amaç da bu zaten."

"Çok kötüsün." Kıkırdıyorum. "Terbiyeli ol."

Gabriel'in Miles kardeşleri kasıtlı olarak tuzağa düşürme şekli bir sonraki seviye. Tristan'la tanışmadan önce bu kadar iyi arkadaş olmasaydık, bunu anlayamazdım. Ama Gabriel farklı, onların gördüğü gibi biri değil.

Gerçek onu tanıyorum.

Gerçi onu sevmedikleri için onları hiç suçlamıyorum. Tristan ve ben ilişkimizdeki en büyük kavgaları Gabe ile olan arkadaşlığım yüzünden yaptık ama o hayatımda kalıyor. Wade öldükten sonra benim için çok ama çok değerli bir arkadaş oldu ve kendimi tamamen yalnız hissettiğim bir dönemde hep arkamı kolladı.

Tristan ondan ne kadar hoşlanmasa da, geçmişte beni koruduğu için ona saygı duyduğunu biliyorum. Bunu asla kabul etmeyeceğinden değil.

Ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor. "Tebrikler Bella, mutlu olmayı hak ediyorsun."

Elini elimde tutarken ona gülümsüyorum. "Sen de öyle."

Derin bir nefes veriyor. "Belki bir gün."

"Gracie'yi bu şekilde sevmekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"İşe karışan arkadaşlardan daha çok nefret ediyorum." Yanağımdan öpüyor. "Öğle yemeği yiyebileceğin zaman beni ara."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük." Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve ben de her zamanki gibi Yaz'a bakma pozisyonuma geri dönüyorum. Sigh.... O kadar mükemmel ki.

"İşte geldik. Evim güzel evim." Tristan garaj yoluna girerken gülümsüyor.

Çocuklar verandaya dizilmiş, ellerinde birer demet çiçekle bekliyorlar, kıkırdıyorum. "Ne zamandır orada bekliyorlar?"

Tristan bana seksi bir göz kırpmıyor ve yanıma gelip arabadan inmeme yardım ediyor, çocuklar aceleyle dışarı çıkıp etrafımıza doluşuyorlar.

"Tanrıya şükür sonunda eve döndün," diye inliyor Patrick. "Çok uzun zaman oldu."

Tristan arka koltuğa gider ve Summer'ın küçük taşıyıcısının mandalını açar; çocukların sessiz heyecanı arasında onu dikkatle içeri taşır.

Fletcher kapıyı açar ve Tristan Summer'la birlikte dikkatlice eve girer, ayağı bir futbol kramponuna takılıp tökezler, duvara doğru sürüklenir ve tam zamanında kendini durdurur.

"Ayakkabılar fuayede," diye tıslıyor sıktığı dişlerinin arasından ve etrafındaki çocuklara bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Patrick, botları alıp kapıyı açıyor ve ön kapıdan dışarı fırlatıyor.

"Oraya da gitmediklerinden oldukça eminim." Tristan gözlerini genişletir.

Patrick, "Onları sonra alırım," diye cevap verir. "Onu şimdi tutabilir miyim?"

"Önce Summer'a yatak odasını gösterelim." Gülümsüyorum.

Çocukların heyecanlı fısıltıları arasında Tristan taşıyıcıyı üst kata ve yatak odasına taşır. "Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldıyor öfkeyle. "O lanet kediye öldüreceğim."

"Onun önünde küfretme," diye bağırır Patrick.

Çocuklara bebeğin önünde uygun bir dil kullanmaları konusunda telkinlerde bulunuyoruz.

"Sen neden bahsediyorsun?" Odaya bakıyorum ve sonra onu görüp kahkahayı basıyorum.

Kedi Muff, Summer'ın karyolasında kıvrılmış uyuyor.

Tristan bana taşıyıcıyı uzatıyor. "Tut şunu hayatım," diyor biraz fazla tatlı bir şekilde.

"Yapma...."

Muff'ı kaldırır ve kulağına fısıldar gibi yapar. "Korkunç bir sonla karşılaşacaksın dostum. Sözlerimi unutma." Onu odanın dışına koyar ve kapıyı kapatır. "Nerede kalmıştık?" Odanın içinde, yerde yatan Summer'ın etrafında toplanmış o l a n çocuklara bakar.

"Cennette olduğumuza inanıyorum," diyorum dördünü bir arada izlerken.

Gülümsüyor ve beni usulca öpüyor. "Öyle olduğumuzu biliyorum."

Boş beşiğe bakıp gözlerimi deviriyorum. "Bebeğim nerede?" Her zamanki gibi beşiğinde değil, aşağıya indiğimde Tristan'ı kanepede yatarken ve Summer'ı kucağına almış uyurken buluyorum. Onu yalnız bırakamıyor, sürekli kucağına almak istiyor. O ve çocuklar arasında Summer bir saniye bile yalnız kalmıyor.

Kafayı takmışlar.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Televizyon izliyor, neye benziyor?" "Summer neden beşiğinde değil?"

"Yalnızdı."

"O uyuyordu, Tristan. Uyurken yalnızlık çekmezsin."

"O çok küçük, yukarıda tek başına olmaktan nefret ediyor. Burada benimle olmayı sevdiğini söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. "Uh-huh."

"Daha on günlük, konuşamıyor."

"Telepatik olarak Claire, telepatik olarak." Şakağına vuruyor ve sonra kızına bakıyor. "Üzerimde uyumayı seviyorsun, değil mi bebeğim? Ben en iyi yatağım."

Sırıtiyorum çünkü birlikte gerçekten çok tatlılar. "Tüm bunlar evde olduğun zamanlar için harika Tris, ama burada bir canavar yaratıyorsun. Sen işe döndüğünde, o kollarımda uyurken bütün gün oturamam, yönetmem gereken bir evim var. Bunu onun için daha da zorlaştırıyorsun."

Etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor.

"Beşiğine geri dönmesi gerekiyor."

"Belki de sen işe dönmelisin, o zaman ben evde kalırım," diye mırıldanıyor minik başını öperken. "Bütün gün üzerimde uyuyabilirsin," diyor bebek sesiyle.

Merdivenleri gösteriyorum. "Beşik."

"Beş dakika daha." Televizyona geri döner.

"Annemle hemen markete gidip bir şeyler alacağım, ona yarım saat bakabilir misin?"

"Uh-huh," Sanki gittiğime sevinmiş gibi gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum. "Onu beşiğine geri koymayacaksın, değil mi?"

"Hiç şansın yok."

Beş yıl sonra.

"Gidiyorum anne," diye
sesleniyor Fletcher. "Bekle,
geliyorum."

Billy'yi battaniyesine sarıyorum ve aşağı iniyorum,
Fletcher dün gece burada kaldıktan sonra evine dönüyor.

Artık Tribeca'da Tristan'ın çatı katında yaşıyor, büyüdü
ve artık benim küçük bebeğim değil. Kendisine ve içinde
bulunduğu yaşam evresine daha uygun yeni arkadaşları
var. Bazıları borsacı, bir doktor, bir hukuk öğrencisi....
Bahse girerim hepsi playboydur, bu konuda bir şey bilmek
istediğimden değil.

Şu anda altı çocuğumuz var, üç büyük oğlumuz ve sonra
iki küçük kızımız oldu, Summer ve Poppy ve sonra bir
küçük oğlumuz daha oldu, William, ona Billy diyoruz.

Fletcher'ı ön kapıdan çıkarıyoruz, Tristan'ın iki
kalçasında birer kızı var ve Patrick Billy'yi benden alıp
kucağına alıyor.

Harry, Elliot ve Kate ile birlikte kalıyor, Londra ofisinde
iş deneyimi kazanıyor, altı haftadır onlarla birlikte ve
hayatının en güzel zamanını geçiriyor gibi görünüyor. Tıpkı
Fletcher'ın onun yaşındayken yaptığı gibi Miles Media'da
staj yapıyor ve bunun her saniyesini seviyor... Jameson'ın
kendisini neyin içine soktuğunu bildiğinden pek emin
değilim.

Fletcher çamaşır sepetini Porsche'sinin yolcu koltuğuna
atar. "Evinde bir çamaşır makinesi olduğunu biliyorsun,
değil mi?" Tristan kuru bir sesle mırıldanır.

"Evet."

Kıkırdıyorum. "Nasıl kullanacağını bilmiyor."

Tristan arabanın etrafında dolaşarak onu inceliyor.

"Arabanı yıkaman gerek."

"Biliyorum baba." Gözlerini deviriyor.

"Porsche aldığına hâlâ inanamıyorum." Şöyle bir bakarken iç geçiriyorum, küçük oğlumu artık tanıyamıyorum. Güçlü takım elbise, güçlü araba, çatı katı ve oyuncu arkadaşlar.

Baştan aşağı bir Miles adamı.

"Bunun için çok çalıştı," diye alay ediyor Tristan. "Hayallerindeki arabayı almak için altmış yaşına kadar beklemenin ne anlamı var? Hayat kısa Claire; sıkı oynamalısın."

Fletcher hepimizi öpüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Gitmenden nefret ediyorum."

"Yarın dönecek." Tristan gözlerini devirir.

Tristan onu benim kadar özlemiyor çünkü onu her gün işte görüyor.

Anderson Media hızla büyüyor ve her zamankinden daha yoğunlar.

Fletcher arabaya **b i n i y o r** ve biz el sallarken arabanın yolda kayboluşunu izliyoruz.

Hayat artık farklı, daha sessiz ama daha gürültülü. Daha yoğun ama daha sakin. Büyüdük ama hala bebek gibiyiz.

Sanki hayatımın iki bölümü varmış gibi. Tristan'dan önceki hayatım ve şu anda yaşadığımız hayat.

"Bu gece bir partiye gidebilir miyim?" Patrick soruyor.

İçeri girerken Tristan "Hayır," diye cevap veriyor. "Cezalısın, unuttun mu?"

Sırıtiyorum, bizim tatlı küçük Tricky tam bir sıçan torbasına dönüştü, geçen hafta sonu içerken yakalandı. O ve arkadaşları garajda bir fıçı şarap içtiler ve Patrick körkütük sarhoş olup sendeleyerek dışarı çıkmasaydı bu da yanlarına kâr kalacaktı.

"Arkadaşlarım gelebilir mi?"

"Hayır."

"Bütün hafta sonu ne yapacağım o zaman?" Ön merdivenlerden çıkarken Patrick inliyor.

Tristan ona ters ters bakar. "Öldürülmemeye çalış."

CASANOVA EPILOGU

MILES HIGH KULÜBÜ

*** Tetikleyici uyarı - Hassas doğurganlık konusu bu
sonsözde ele alınmaktadır.**

CASANOVA EPILOGU

Kate

Özel jet yere iniyor ve yeni kocama bakarken heyecanla omuzlarımı dikleştiriyorum. "Neredeyiz biz?"

Göz kırpıyor ve burnunun kenarına dokunuyor.

"Bana hala balayımız için nereye gideceğimizi söylemiyor musun?"

"Henüz değil."

"En azından bana hangi ülkede olduğumuzu söyle?" "Hayır."

"Elliot." Gülüyorum. "Hadi ama, bu çok saçma."

Eğiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni usulca öpüyor. "Buna sürpriz denir, Kate." Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

"Şimdiden bayıldım."

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Hı-hı ve seni seviyorum."

Dudaklarıma gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

Uçak nihai dinlenme yerine doğru taksi yapıyor ve ben arkama yaslanıp gülümsüyorum, o kadar çok şey oldu ki. Pek çok büyülmüş anı biriktirdim.

Hayalimdeki adamla, rüya gibi bir çiftlikte evlendim ve şimdi benim için muazzam bir sürprizi var ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sadece bu konuda çok heyecanlı olduğunu, yani özel bir şey olması gerektiğini, çünkü Elliot'ın sadece süper özel romantik şeyler için heyecanlandığını söyledi.

İniyoruz, anında serin bir havayla karşılaşıyorum ve etrafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Burası neresi?"

Elliot gülümser ve asfaltta bekleyen siyah arabayı işaret eder. "Arabaya bin aşkım. Önümüzde uzun bir yol var."

"Öyle mi?" Etrafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum.
Hangi cehennemdeyiz biz?

Bazı nedenlerden dolayı sıcak ve tropik bir yere
gideceğimizi düşünmüştüm.

"Japonya'da mıyız?" Ben
soruyorum. "Bilmiyorum,
öyle miyiz?"

"Elliot," diye gülüyorum. "Hadi, anlat bana."

"Yakında öğreneceksiniz, arabaya binin Bayan Sabırsız."

"Ashında Bayan Miles."

Bana tüm zamanların en iyi "gel beni becer" bakışını
atıyor. "Doğru, öyle." Beni öpüyor, biraz dil ve bir sürü
yaramaz söz. "Bayan Miles'ın kulağa hoş gelen bir ismi var,
değil mi?"

Elimi kaldırıp ona evlilik yüzüğümü gösteriyorum.
"Elbette öyle."

Kıkırdıyor ve benim için arabanın kapısını açıyor, ben de
içeri giriyorum.

Araba durdu ve ben camdan dışarı baktım.

Burası da ne böyle?

Elliot inip kapımı açıyor ve arabadan çıkmama yardım
ediyor, soru sorarak etrafıma bakıyorum. "Neredeyiz biz?"

Elliot'ın gözleri şefkatle parlıyor. "Ailenin düşünümöze
gelemediğini görünce balayımızı onların seçmesi
gerektiğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım.

"İnka Yolu'ndayız."

Gözlerim açılıyor ve etrafıma bakıyorum. "Burası...
yani?" Başını sallıyor.

Bir anda gözlerim doldu, bu yürüyüşü yapmak ailemin
hayattaki en büyük hedefiydi. Bu onların ölmeden önce
yapılacaklar listesinde yer alan ve asla
gerçekleştiremedikleri bir seyahatti. "Ah Elliot," diye
ağlıyorum.

Arkamdan "Kes şu zırlıtıyı" sesi geliyor, telaşla dönüp
kardeşim Brad'i görüyorum ve yüzüm düşüyor

Tekrar.

Elliot yumuşak bir sesle, "Brad'in bunu seninle yapmak için burada olması gerektiğini düşündüm," dedi. "Bizimle birlikte."

Kalbim göğsümden serbestçe düşüyor.

Tam da birini daha fazla sevemeyeceğinizi düşündüğünüz anda.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum, Elliot balayını kardeşimle paylaşıyor, böylece anne babamızın hayalindeki seyahate birlikte çıkabileceğiz.

Kalbim göğsümde kabarıyor, bu birinin bana verebileceği en güzel, en düşünceli sevgi hediyesi.

Tabii ki Elliot bunu yaptı, tam ona göre.

"Seni çok seviyorum." Elliot'ın kollarına atladım. "Sen tüm zamanların en romantik erkeğisin." Onu öpüyorum. "Seni seviyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Elliot ve Brad benim aşırı tepkime kıkırdadılar.

"Aldanma," diye cevaplıyor Brad. "Beni, kıcını tepeye kadar taşıyabileyim diye getirdi."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Muhtemelen."

Elliot

**Bu sabah güneş filtreler aracılığıyla
ve Mutfakta, ahşap parke zemin
üzerinde cömertçe yayılan altın ışıkları titriyor. Bu
sabah hava serin ve kahvemin dökülmesini beklerken
ellerimi ovuşturuyorum. Pencereden tepenin
dibindeki kumtaşı binaya bakıyorum, bu sabah
uyandığımda Kate yatakta değildi ve tam olarak
nerede olduğunu biliyorum. Tepedeki eski binalardan
birini
mükemmel bir sanat stüdyosuna dönüştürebilirsiniz.**

Kate'in mutlu yeri.

**İki fincan kahvemi yaptım, sakız botlarımı giydim
ve sevgilimi aramaya koyuldum.**

**Tepeden aşağı iniyorum ve en üstteki padoktaki
keçilerimizin yanından geçiyorum, artık dört kişilik
bir ailemiz var. Gretel ve Billy meşgul ve mutlu bir
şekilde sessizler, düzenli seks en yaramaz keçileri
bile uslu tutacak gibi görünüyor. O yeni bir adam...
keçi.**

**Tepeden aşağı yürümeye devam ediyorum, hava o
kadar soğuk ki nefes aldığımda havayı sis bulutları
dolduruyor. Bardakları merdivenlere bırakıp
kocaman, ağır kapıyı açıyorum ve gülümsüyorum, bir
an durup onu izliyorum; kocaman bir resim üzerinde
çalışıyor ve tanrım... ne kadar güzel.**

**Kate yeryüzündeki en sevdiğim şey ve resimleri de
ikinci favorim, birinin diğerini yaratması tek
kelimeyle inanılmaz.**

Göz ucuyla beni yakaladı. "Selam." Gülümsüyor.

"Günaydın. Bu sabah seni özledim."

**Yanıma geldi ve beni öptü. "Seni uyandırmak
istemedim."**

Kahvesini uzatıyorum ve hayranlıkla resme bakıp gülümsüyorum. "Pazar gününün dinlenme günü olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama bu iş değil, değil mi?"

"Tanrım, Kate. Bu mükemmellik." Hülyalı bir şekilde iç çektim.

Dağınık saçlarını yolundan çeker. "Beğendin mi?"

"Bayıldım buna." Gözlerim devasa soyut resmin üzerinde geziniyor, haftalardır üzerinde çalışıyor ve her gördüğümde daha da güzelleşiyor.

"Seni seviyorum." Gülümsüyor.

"Düşünüyordum da." Kahvemi yudumluyorum. "Ne hakkında?"

"Sanırım hapları bırakmak istiyorum." Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

Omuz silkiyor. "Sanırım zamanı geldi." Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Aklımdan geçen en uzak şey bu." Yüzü düştü. "Ah."

Hayal kırıklığını hissederek kahvemi bıraktım ve onu kollarıma aldım. "Seni yeni buldum, bana bencil diyebilirsin ama seni bir süreliğine kendime istiyorum."

"Beni öylece bulmadın." Gülümsüyor. "On sekiz aydır evliyiz, El."

"Ve ne mükemmel bir on sekiz ay oldu, o kadar da uzun değil, değil mi?"

"Öyle."

"Bir dakika gibi geliyor." Derin bir nefes alıyorum, bu konuşmanın bir gün geleceğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, bundan korkuyordum. "Hayatımızı olduğu gibi sevmiyor musun?"

"İstiyorum."

"Peki neden değiştirelim?"

"Çocuk istediğini biliyorum."

"Belki de değil." Omuz silkiyorum. "Geleceğin ne

getireceğini kim bilebilir?"

Kaşlarını çattı ve kollarımdan çekildi. "Ne?"

"Bilmiyorum, kendimi tamamlanmış hissediyorum. Hiçbir şey istemiyorum; hayatım olduğu gibi mükemmel. Ne zaman istersek seyahat ediyoruz, ne istersek yapıyoruz. Hiçbir bağıımız yok ve sadece biz olmanın özgürlüğünü seviyorum."

Bana bakıyor.

"Buraya gelip on saat boyunca resim yapamazsın, bir bebek sahibi olmak bizim ve özellikle de senin tüm hayatını değiştirecek ve bunu gerçekten düşünmen gerekiyor."

Başını salladı. "Haklısın."

Onu usulca öperim. "Çocuk sahibi olmama gerek yok. Bu benim için yapılacaklar listesinde olması gereken bir şey değil."

Dinlerken bana bakıyor, bu konuda ona karşı ilk kez dürüst davranıyorum.

"Hayatım tamamlanmış gibi hissediyorum, seninle evlendiğim gün her şey yerli yerine oturdu ve bütünlük hissine kapıldım."

Yüzü düştü. "Çocuk sahibi olacağımızı düşünmüyorsun, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor, yapamam.

"Emin değilim," diye fısıldıyorum usulca.

"Buna ne sebep oldu, içgüdülerin mi sana bunu söylüyor?"

Sessiz kalıyorum.

Bana bakıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Bebek sahibi olamayacağımızı düşünüyorsun ve şimdiden bununla barıştın, değil mi?"

Ona bakıyorum, tam olarak yaptığım şey bu.

"Tatlım, iki kişilik ailemiz yeterli değil mi?" I Sor.

Dudaklarını büküyor, görünüşe göre sinirlenmiş.

"Mutlu olmak için çocuklara ihtiyacımız yok, biz zaten mutluyuz."

"Biliyorum."

"Bebek sahibi olmak herkes için normal diye bizim de bunu yapmamız gerekmiyor." I

Ona bakarken saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Hayat olduğu gibi mükemmel."

Başını sallayıp boşluğa bakıyor ve ben onu kaybettiğimi anlıyorum. Aklı başka yerde.

Belki de sadece kızgındır....

"Yarın Paris'e gidiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet."

"Neden eve gelmiyorsun, ben de bize kahvaltı hazırlayayım."

"Gerçekten aç değilim." Beni usulca öpüyor. "Daha sonra kalkacağım."

"Tamam."

O resim yapmaya geri dönüyor ve ben kapıda durup içim burkularak onu izliyorum.

Hayatta istediği her şeye sahip olmasını istiyorum, ama nedense ve nedenini bile bilmiyorum, içgüdülerim bana bunun elde edemeyeceğimiz tek şey olduğunu söylüyor.

Süreç boyunca onun acı çekmesini izleyemem; bu beni öldürür.

Eve doğru yol alıyorum; nasıl olsa ona kahvaltı hazırlayacağım.

Bugün çikolatalı krep günü.

Kate

Paris'e.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Elliot arıyor.

"Bir dakika." Sesleniyorum. Dönüp arkama bakıyorum ve sonra tekrar ön tarafa dönüp yansıma bakıyorum. Aynadaki kız kim?

Saçlarım açık ve dolgun ve kırmızı ruj sürüyorum.

Kıyafetim siyah dar kalem etek, siyah kaşmir bluz, rugan topuklu ayakkabılar ve altın Rolex saatimden oluşuyor.

Tepeden tırnağa Chanel giymişim, tanınmaz haldeyim.

Garip, biliyorsun. Elliot'la ilk çıkmaya başladığımda bu şekilde giyineceğimi ya da süslü bir el çantasına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Sahip olduğu her şeyin aptalca pahalı ve gösterişli olduğunu düşünüyordum, beni yanlış anlamayın, hala öyle. Ama yavaş yavaş para sahibi olmaya, gülünç derecede pahalı tasarımcı eşyalarına sahip olmaya alışıyorsunuz. Elliot bir gün ilk tanıştığımızda alışveriş yaparken bir şey söyledi ve aklımda kaldı.

Eğer paparazzilere konuşacak bir şey verirsiniz, kıyafetleriniz, ayakkabılarınız ya da saatiniz... o zaman sizin hakkınızda konuşmazlar.

Ve haklıydı, beni yalnız bıraktılar.

Elliot kapının yanından geliyor, gözleri ayak parmaklarıma düşüyor ve tekrar yüzüme bakıyor, bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor ve alçak bir ıslık çalıyor.

"Kahretsin, karım çok ateşli." Bir adım öne çıkıp beni kollarına alıyor ve öpüyor, dili benimkine değiyor. "Gidip birkaç resim satmaya hazır mısın Harriet?"

Boucher?" Dudakları boynuma inerken elleriyle arkamı sıkıyor.

Ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu uzatıyorum ve dişleri tenimi sıyrırken gülümsüyorum, "Öyleyim."

Harriet Boucher takma adını kullanmaya karar verdik, ancak gerçek ismimi açıkladık.

Elanor dolandırıcılık suçundan sekiz ay hapis yattı. Çaldığı parayı geri ödemek zorunda kaldı, ancak geri kalanını harcadığı için sadece yarısı geri alınabildi. Şu anda ünlü bir Formula 1 pilotuyla çıkıyor ve yeterince mutlu görünüyor.

Onu doğum gününde ve Noel'de arıyorum. O beni hiç aramıyor. Bir gün ilişkimizi kurtarmaya çalışma hayalini tamamen bırakacağım. Ama şimdilik o benim yolunu kaybetmiş kız kardeşim. Bir zamanlar sevdiğim Elanor'a dönmesini umuyorum.

Elliot ondan tutkuyla nefret ediyor, ikisi arasında bir uzlaşma ihtimali asla yok.

"Gel hadi."

Çantamı aldım ve o da elimi tuttu, "Gidelim."

Elliot

Kate sanat galerisinde yürürken kalabalık sessizleşir, Kate odadaki herkesi gölgede bırakır.

İnsanların kardeşlerime ve bana bakmasına alışığım ama Kate.... tam bir muamma. Ne kadar yetenekli olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Ama onlar biliyor, ben de biliyorum.

Ben sadece onun aşık olduğu şanslı bir hergeleyim.

"Açık artırma numarası on beş." Müzayedeci sesleniyor. "Katherine Miles tarafından yapılmış bir Harriet Boucher resmimiz var."

Oda sessizliğe gömülüyor ve adrenalın sistemimde dalgalanırken gururla gülümsüyorum, buna asla doyamayacağım.

Kalbinin resimlerde ortaya çıktığını görmek, tuvale dökülen boyalar aracılığıyla ona aşık olmalarını izlemek.

Başından beri beni çağırdığını biliyordum.

Burada, sanat galerilerinde, duvarda asılı duran ve herkes tarafından hayranlıkla izlenen resimlerini gördüğümde, milyonlarca kez şükrediyorum.

Çok uzun zaman önce, saatlerce onun resimlerine bakar ve onun gerçekleşmesini dilerdim.

Ve yaptı da.

Güzel bir teknik renkle.

"Bu gece gördüğümüz en değerli eser bu."

Müzayedeci sesleniyor.

**Kate gülümsüyor utanarak ve
Sikeyim, benim kalbim göğsümde takla
atıyor.**

**"Can Biz başla ve teklif verme at üç yüz
bin mi?"**

Özel teklif sahibime bakıyorum ve burnumu ovuşturuyorum, bu bizim gizli evet kodumuz.

Kartını gösteriyor.

"Üç yüz bin."

Kate Landon ya da Harriet Boucher ile evlenmiş olmam ya da onun benim karım Kate Miles olması fark etmez, hiçbir şey değişmedi. Onun tüm resimlerine sahip olmalıyım, her birine ve lanet olsun, hiçbir şey beni durduramaz.

O bile.

Teklif vermeme izin vermiyor, onları bedavaya alabileceğimi söylüyor, ben de gizlice benim yerime yapması için birini tutuyorum. Müzayedelerde fiyatlar artmaya devam ederken, bu sadece onun koleksiyonunu daha değerli kılıyor.

"Altı yüz." "Yedi

yirmi." "Dokuz

yüz."

Kate gülümsememek için alt dudağını ısırır.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bir nokta bir." Teklif verenim arıyor.

"Bir nokta dört." Bir kadın arıyor.

Yere gülümsüyorum, bu kadının onu sevmesini seviyorum, her açık artırmada ona karşı teklif veriyorum. Almasına izin vermek neredeyse cazip geliyor.

Neredeyse....

Burnumu tekrar ovuyorum, "Bir nokta altı." Teklif veren arıyor.

Bir sonraki teklifi beklerken oda sessizleşir.

"Bir nokta altı iki." Kadın sesleniyor.

Başımı salladım.

"Bir nokta altı beş." Teklif verenim arıyor.

Kadın güler ve başını sallar, "Ben yokum."

"Bir nokta altı b e ş , bir kez." Müzayedeci s e s l e n i y o r , "Bir nokta altı b e ş , iki." Sesi yüksek ve

sanat galerisinde yankılanıyor. "Son çağrı, bir nokta altı beş... satıldı." Çekicini yere vuruyor.

Kate inanamayarak başını sallıyor ve ben de kolumu ona doluyorum, "Şu haline bak, bebeğim." Fısıldıyorum. "Tebrikler."

"Buna inanamıyorum."

"Yapabilirim. İnanılmazsın."

Kate

"Daha mükemmel bir gece olabilir mi?" El ele çatı katımıza doğru yürürken hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. Paris'in parıldayan ışıklarına bakan cam bir duvar bizi karşılıyor.

Elliot'ın gözleri benimkileri tutuyor, gözlerinde o bakış var. Sevdığım bakış.

Beni geriye doğru götürürken dudakları dudaklarıma yapışıyor. "Nesi bu kadar iyiydi?"

"Sanat müzayedesı, Eyfel Kulesi manzaralı bir akşam yemeği, dünyanın en seksi erkeğiyle bir randevu."

Beni duvara yaslarken öpüyor, dudakları benimkileri aceleyle alıyor.

Tezgâhın üzerinde kristal bir vazoda kocaman bir demet kırmızı gül ve beyaz bir kart görüyorum, "Kartta ne yazıyor?" diye soruyorum.

"Kocanın sikini yala." Dudaklarıma karşı mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum çünkü gerçekte benimle ne kadar gurur duyduğuna dair umutsuzca romantik bir şey söylediğini biliyorum, kendine engel olamıyor.

Bunu her açık artırmada yapar.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve pantolonunun fermuarını açıyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmişken sikinin üst kısmını ağzıma sokuyorum, izlerken keskin bir şekilde nefes alıyor.

Ağzımı sertçe sikerken bir ritme girdiğimizde elleri saçlarımı kavıyor ve bunu kaç kez yaparsam yapayım, Elliot Miles'ı çözmek dünyadaki en sevdiğim şey.

Titriyor ve ben de ona gülümsüyorum, "Sakın boşalayım deme."

Barda bir tabureye oturuyorum ve Elliot'ın bir adamla konuşmasını dinliyorum. Akıcı bir Fransızcayla gülüşüp sohbet ediyorlar ve söylemeliyim ki onun ana dilinde konuşmasını duymak libidomu harekete geçiriyor. Bir yanardağ gibi ateşliyor.

Adam bana gülümsüyor ve elimi tutup arkasından öpüyor. "İyi günler Kate, tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de. Güle güle." Sonra masasına geri dönmesini izliyorum.

"Özür dilerim." Elliot elini bacağımda gezdirirken gülümsüyor. "Bu konuşma düşündüğümde daha uzun sürdü."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Eskiden Paris'teki çatı katımızda komşumuzdu."

"Oh." Dönüp bir an için adamı izliyorum, çok şık ve yakışıklı, yanındaki kadın da muhteşem. "Ne iş yapıyor?"

"Bir plak şirketi var."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum, büyülenmiş gibiyim. "İlginç insanlar tanıdığın kesin."

"İstiyorum." Yaramaz gözleri benimkileri tutuyor. "Yıllardır uzaktan hayranlık duyduğum bir sanatçıyla evlendiğimi biliyor musun?"

"Yaptın mı?"

"Yaptım." Parmak uçlarımı öpüyor. "Gerçi bunu yapacağımı hep biliyordum."

Ona sırtıtıyorum ve elime yaslanıyorum. "Gerçekten mi?"

Şarabından bir yudum alır. "Aslında biliyordum, ama sen olduğunu bilmediğimde kafam tamamen karışmıştı çünkü gerçeklik içgüdülerimle uyuşmuyordu." Kaşlarını çatıyor. "Tuhaf bir altıncı hissim var ve asla yanılmıyor."

Dinlerken hülyalı bir şekilde gülümsüyorum.

"Sanki benim için neyin amaçlanıp neyin amaçlanmadığını zaten biliyor gibiyim." Şarabını yudumluyor ve düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatıyor

Bir şeyler. "Zaten bildiğim gibi, bu gece çok fena patlayacağım."

"Bu hiç akıllıca değil." Kıkırdıyorum. "Her gece sert üflüyorsun."

Kadehini bana doğru kaldırıyor ve bana seksi bir göz kırpmıyor.

Şarabımı yudumluyorum ve zihnim dolaşmaya başladığında sessizliğe gömülüyorum; hapı bırakmak istememe verdiği tepkiyi düşünmeden edemiyorum.

Beklenmedik bir şeydi ve beni şaşırttı.

"Ne?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" "Hiçbir şey."

Kaşını kaldırıyor, ugh, bu adamdan hiçbir şey saklayamıyorum, beni bir kitap gibi okuyabiliyor.

"Bu sadece..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken şarap kadehimi sapından tutarak masanın üzerinde döndürüyorum.

"Sadece ne?"

"Bebek istememe verdiğin tepki beni biraz şaşırttı. Düşündüm ki..." Omuz silktim. "Bu konuda aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ben yirmi dokuz yaşındayım ve sen otuz altı, daha gençleşmiyoruz El."

Gözleri şefkatle parlıyor. "Hiçbir zaman bebek istemediğimi söylemedim, sadece ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Gerçekten bir tane alamayacağımızı düşünüyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sanırım süreçten korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Kate, doğum kontrol hapları endometriozis hastalığını uzak tutuyor. Çok sayıda ameliyat geçirdin ve ayrıca polikistik yumurtalıkların var. Her ay çok acı çekerken neredeyse ölmeni izliyorum, doğum kontrol hapı almazsan ne kadar acı çekeceğini hayal bile edemiyorum."

"Endişelendiğin şey bu mu?"

"Elbette bunun için endişeleniyorum. Bana mecburiyetten bir bebek vermek için acı çekmeni istemiyorum. Boş versene, acısız ve mutlu olmanı tercih ederim. Bir çocuğa ihtiyacım yok."

Kalbim çırpınırken gülümsüyorum. "Seni seviyorum."

Eğildi ve beni öptü. "Seni daha çok seviyorum."

"Birçok vakada endo hamilelikle birlikte iyileşir. Yine de başlangıçta düşmesi biraz daha zor olabilir." Elini kendi elime aldım. "Bunu yapabiliriz, yapabileceğimizi biliyorum. Denemek istiyorum."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

Güzel kocama gülümsüyorum, çok düşünceli ve şefkatli. Her zaman benim ihtiyaçlarımı onunkilerin önüne koyuyor.

"Kate...."

"Her şey yoluna girecek,
Elliot." Gözleri benimkileri
arıyor.

"İçinizde bu işin yürümeyeceğine dair bir his olduğunu biliyorum ama ben yürüyeceğine inanıyorum."

"Acı çekmeni izleyemem, Kate. Bunun hiçbir şey için olmasına izin vermeyeceğim, bir bebek için bile."

"So...." Bir an düşündüm. "Buna bir zaman sınırı koyduk. Eğer üç ay içinde doğal yollardan hamile kalmazsam tüp bebek yoluna gideceğiz."

Dinlerken parmağını yüzünün yan tarafına doğru dikleştiriyor. "Peki sonra ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun, sonra ne
olacak?" "Tüp bebek için zaman
sınırı nedir?"

"Açıkçası ben tüp bebeğe düşeceğim." Gülümsüyorum. "Bu kesin."

"Ve bunu yapmadığınız durumda, zaman sınırı nedir?"
diye soruyor.

Gülümsüyorum, onu neredeyse yakaladığımı biliyorum. "Beş yıl."

"Hayır, bir bebek için beş yılımı harcamayacağım. Bir
tane." "Bir tane." Nefesim kesildi. "Bir yıl vazgeçmek için
yeterince uzun değil.

bir bebek için çalışıyorum, dört."

Başını sallıyor. "Hayır. İki."

Umutla gülümsüyorum. "Üç."

Bana tüm zamanların en iyi bakışını attı. "Vereceğin çok kafa var."

Kıkırdıyorum. "Öyle." Elimi kalçasında gezdiriyorum ve kalın dörtlü kasını hissediyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Sanırım beni her şeye ikna edebilirsin, ben de öyle düşünüyorum."

Umutla gülümsüyorum. "Peki deneyebilir miyiz?" Gözleri gözlerimi tutuyor. "Babe...."

"Acı çekmeyeceğim, iyi olacağım El. Sana söz veriyorum, eğer çok fazla olursa dururuz. Ben aptal değilim."

"Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum."

"En azından deneyebilir miyiz, her halükarda pratik yapmak eğlenceli olacak?"

Gülümsemesini tutmaya çalışırken dudaklarını büküyor. "Bana söz vermen şartıyla. Bu tarihten itibaren üç yıl."

"Sakin ol." Aptalca gülümsedim. "Bu tarihten itibaren üç yıl içinde üç çocuğumuz olabilir."

Ağlayan üç bebeği hayal ederken yüzünü buruşturuyor ve ben yüksek sesle gülüyorum, ellerini ellerime alıyorum.

"Hadi eve gidip sevişelim."

Göz kırpıyor. "Bunu yapabilirim." "Anal yok."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir bebek için uğraşıyoruz, anal b i r süreliğine masadan kalktı."

"Hiç yardımcı olmuyorsun Kate," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Beni bu işten vazgeçirmeye değil, bu işe sokmaya çalışman gerekmiyor muydu?"

Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Onu zaten yaptım, hadi eve gidelim."

Altı ay sonra.

Elliot, son derece ciddi bir şekilde mutfak masasına oturur ve talimatları tekrar okur.

Bana ilk iğnemi yapmaya hazırlanırken iğneyi elinde tutuyor. Bütün hafta portakallar üzerinde pratik yaptı.

Bugün bizim için IVF'in ilk günü.

"Bu konuda acele et, sadece sok ve bitir." "Sen bir inek değilsin Kate; öylece sokmayacağım." O okuduğu şeye konsantre olurken kaşlarını çatıyor.

Tişıörtümü çıkardım ve karnımı ona gösterdim. "Buraya koy." Bir deri parçasını işaret ediyorum.

Karnıma bakarken dudaklarını büküyor ve sonra kalkıp dondurucudan bir buz kalıbı alıyor.

"Bu ne için?"

"Seni çürütmek istemiyorum."

"Ne zamandan beri beni morartmayı önemsiyorsun, kalçalarındaki parmak izlerini gördün mü?"

Sırıttıyor. "Bunu yapan senin kocandı, o lanet olası bir hayvan. Ben senin doktorumum."

"Ahh, ama ben de doktorumu bir hayvan gibi becermeyi seviyorum."

"Baş belası bir hasta olmayı bırak yoksa bu iğneyi bir dart gibi fırlatırım."

Kıkırdıyorum ve o iğneyi yerine yerleştiriyor ve ben başımı çeviriyorum. "Sadece yap."

Derimden geçerken acıyı hissediyorum ve sıvının içeri girdiğini hissettiğimde nefesimi tutuyorum.

"Tamamdır."

Rahatlayarak nefes veriyorum, Elliot beni kucağına çekiyor ve öpüşüyoruz, dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor.

Umut doluyuz ve her zamankinden daha çok aşığız.

"İşte başlıyoruz, benim ateşli doktorum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor. "İşte başlıyoruz, benim sikilebilir hastam."

Telefon çalar ve nefesimizi tutarız....

En güzel aydı; hormon iğneleri beni Godzilla'ya çevirdi ama Elliot sabırlı ve sevgi dolu biri oldu. Her şey yerli yerine oturuyor ve bu konuda içimde iyi bir his var. Elliot telefonu açıyor ve hoparlöre veriyor.

"Merhaba, ben klinikten Rosemary."

"Merhaba, Rosemary."

"Kan testleri geldi."

Gözlerimi kapatıyorum. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Maalesef bu durumda test negatif çıktı." Kalbim sıkışıyor.

Elliot telefonu kapatmadan önce, "Aradığın için teşekkürler," diye cevap veriyor. Elliot şakağıma bir öpücük konduruyor, "Gelecek ay bebeğim."

Üzülerek gülümsedim, gerçekten bu ay olduğunu düşünmüştüm. "Evet." "Kahve ister misin?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Evet, lütfen."

Mutfağa doğru yürüyor ve ben telefona bakıp derin bir nefes alıyorum, hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sorun değil. Sadece bir ay... Ne olmuş yani? Gelecek ay yine gideriz.

Sorun değil.

Altı ay sonra.

"Telefonu bana ver ve sen dışarı çık." Elliot sırtıyor.

Çalan telefonu ona uzattım.

Artık telefon görüşmeleri için odada bile olamıyorum; bu beni çok strese sokuyor ve neredeyse kalp krizi geçiriyorum.

Bu ay.

Altı tüp bebek turu ve altı hayal kırıklığı. Bu şanslı çünkü yedi numara, bizim şanslı numaramız.

Dışarı çıkıp alttaki padokta yürüyüşe çıkıyorum ve koçumuz Humphrey'i ziyaret ediyorum. Çit direğine saldırırken boynuzlarından birini kırdı, bu yüzden onu yakından izliyoruz. Bu ona psikopat olmamayı öğretecek.

Gretel yine hamile; görünüşe göre Billy'nin ona doğru bakması yeterli.

Keşke.

Kalbim boğazımda dışarıda oyalanıyorum, Elliot'ın beni bulmak için dışarı çıkmasını bekleyerek eve bakmaya devam ediyorum, çünkü iyi bir haberi varsa vereceğini biliyorum.

Ama o gelmiyor... ve sonuçların şimdiye kadar açıklanmış olacağını biliyorum.

Bir kayanın üzerine oturup çiftliğe bakıyorum. Göğsüm bir korku hissiyle sıkışıyor, kontrol edemediğimiz tek şey bu.

Ve bu çok zor.

Ne kadar aşık olursanız olun, ne kadar iyi bir ebeveyn olursanız olun, ne kadar kazanırsanız kazanın ya da nerede yaşarsanız yaşayın, kısırlık ayrımcılık yapmaz.

Size bir kamyon gibi çarpıyor, kalbinizi çalıyor ve kendinizi başarısız hissetmenize neden oluyor.

Bir bebeği o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

Ya hiç alamazsak?

Benim gözler iyi ile gözyaşları veI
bakış içine Sonunda Elliot yanımdaki kayaya
oturdu.

Bir şey söylemiyor, söylemek zorunda değil.
İkimiz de kayamızın üzerinde sessizce oturuyoruz,
birlikte ama yalnız, kendi pişmanlık dünyamızda kaybolmuş
halde.

Bir başka başarısız girişimin yasını tutuyoruz ama
birbirimize sahip olduğumuz için minnettarız.

Bu berbat bir şey.

Elliot

Jameson kafasını kapıdan uzatıyor, "Öğle yemeği yemek ister misin?"

**"Yapamam, bir şeyler yapmam lazım." "Ne gibi?"
İlgisini çekmiş bir şekilde içeri girdi.**

Masamın üst çekmecesini açıyorum ve numune kavanozunu kaldırıyorum, "Bu lanet kaba üflemem gerekiyor."

Jameson kıkırdar, "Kulağa romantik geliyor."

"İnan bana, değil." Gözlerimi deviriyorum, "Bu saçmalıktan bıktım."

"Bilgisayarında senin için birkaç ukala çocuk bulmamı ister misin?"

Sahte bir gülümseme takındım, "Gay pornosu bu işi halletmez."

"O zaman korkarım size yardımcı olamam."

"Yapamazsın." Kate'in kapıdan "Ama ben yapabilirim." dediğini duydum.

"Merhaba Jay," Kate içeri girerken gülümsüyor, üzerinde bir trençkot var ve altında hiçbir şey olmadığından şüpheleniyorum.

Aletimin takdirle sızladığını hissediyorum.

"Ahh, Calvary işlerimde bana yardım etmek için geldi." Onu kucağıma çekerken gülümsüyorum.

Jameson sırtıyor, "Sizi yalnız bırakayım."

Kate

Basamakta oturuyorum.

Güneş yükseliyor ve Elliot katil takım elbisesini giymiş, elinde kahvesiyle gölün etrafında dolaşıyor.

Arkasında paytak paytak yürüyen ördek çetesi.

Arada bir durup etrafına bakıyor ve onlara bir şeyler söylüyor, ben de izlerken gülümsüyorum.

O ne diyor?

Burası her zaman büyölüdür ama sabahları özeldir, gerçekten büyölü bir hal alır.

Çok kutsanmış durumdayız.

On sekiz ay sonra.

Büyük balo salonu kahkahalarla dolup taşıyor, bir yardım balosundayız.

Elliot siyah bir takım elbise giyiyor ve ben de son derece şıkım, saçlarım açık ve dolgun, siyah seksi bir elbisem ve yüksek topuklu ayakkabılarım var. Eskiden bu tür şeylerden nefret ederdim ama artık o kadar da değil, bize süslenip püslenip şık bir randevuya çıkma şansı veriyor.

Kabul edelim, Elliot Miles ne zaman bir yemek takımı giyse bu dünyaya bir armağandır.

Elini masanın altından kalçamda gezdiriyor ve bana bakıyor.

O kadar muhteşem ki dayanamıyorum.

Yemek yedik, beni dans pistinde döndürdü ve tatlı servis edilmek üzere.

"Peki siz ikiniz ne zaman bebek sahibi olacaksınız?" diye soruyor masanın karşısındaki kadın.

Midem bulanıyor.

Ve işte herkesin dilindeki soru. Elliot, "Henüz değil," diye cevap veriyor.

Onu tanımıyoruz bile. Neden böyle kişisel bir soru sormanın sorun olmadığını düşünüyor?

Kalbim sıkışırken sahte bir gülümseme takınıyorum. Masanın altına sürünmek ve dünyadan saklanmak istiyorum.

On iki başarısız IVF turu, başa çıkmak için yeterince kötü.

Ama gittiğimiz her yerde bu sorunun sorulması yutulması zor bir hap. Artık gazeteciler bile bu konuya ağırlık veriyor.

Ne zaman bebeğiniz olacak?

Basit, zararsız ve kötü niyet içermeyen bir soru.

Sonuç... o kadar derin bir kesik ki, doğrudan kemiğe gidiyor.

Keşke kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilselerdi.

Onları suçlayamam, bu hep sorulan bir soru ve belki ben de daha önce birine aynı duyarsız şeyi sormuşumdur. Sanki herkesin seçme hakkına sahip olması Tanrı vergisi bir hakmış gibi... ve keşke bu doğru olsaydı.

Gerçekler ortaya çıkıyor, bu gerçekten bizim için gerçekleşmeyebilir ve Elliot haklı, kendimi buna hazırlamam gerekiyor.

Bebeyini alamayan her anne için yüreğim kan ağlıyor.

Gerçekleşmeyen aile hayali için.

Mini lig maçına hiç gidemeyen babalar için, oynayamadıkları Noel Baba.

Zihnim daireler çiziyor, en yükseklerden en alçaklara doğru.

Nereye gitsem onları görüyorum; hamile kadınlar her yerde. Büyük, güzel karınları sergileniyor. Parlayan ve muhteşem.

Kadınlık kişileştirilmiş.

Bir de ben varım, hormonlarımdan tepetaklak olduğu, bir dakika gülerken bir dakika sonra ağlayan, yürüyen bir kaçık. Basit bir şarkı duymak beni üç saat boyunca ağlama krizine sokabilir ve öfkeli halime hiç girmeyeyim.

Yukarıdayım, aşağıdayım, tek kadınlı bir sirk gibiyim. Hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim.

Olumsuz bir sonuç almak kötüdür... ama Elliot'ın kalbinin çöküşünü izlemek... daha da kötüdür.

Hayal kırıklığını hissedebiliyorum, söylemediği tüm kelimeleri hissedebiliyorum.

Bu beni öldürüyor.

Sanki cehenneme giden bir hız treninde gibiyiz, her ay iyimser başlıyoruz.

Her ay hayal kırıklığıyla bitiyor, kesik biraz daha derin, biraz daha geniş.

Yüzeyin hemen altında iltihaplanan bir enfeksiyon. Elliot bunu daha fazla yapamayacağını, canına tak ettiğini söylüyor.

Ama güçlü olmak z o r u n d a y ı m , pes edemem,
inancım güçlü, mutlu sonumuz geliyor.
Olmak zorunda.

Elliot

Kate'in karnındaki deriyi çimdikliyorum ve iğneyi derisinin altına kaydırıyorum.

"Bu işte ustalaşıyorum." Sırıtiyorum. "Harika bir doktor olurdum."

Kate eğildi ve başımı öptü. "Dr. Love."

Gülümseyerek Kate'e bakıyorum ve tekrar ayaklarımın üzerine oturuyorum. "Son iğne."

Başını sallıyor ve hüznle gülümsüyor. "Biliyorum."

Üç yıl boyunca 24 kez tüp bebek yapıldı.

Hepsi başarısız oldu.

Bu son denememiz.

Buna açıklanamayan kısırlık diyorlar.

Yumurtalar harika, sperm iyi, test tüpünde harika gidiyor ama embriyo nakledilir nakledilmez tutmuyor.

Bir sebebi yok.

Bence olsaydı daha kolay olurdu, çünkü o zaman neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirdik ve bunu çözebilirdik.

Ama bu....

Ayağa kalkıp Kate'i kucaklamak için kendime çektim ve ona sıkıca sarıldım. "Bu son kez, tatlım."

Gözyaşları arasında başını sallıyor. "Biliyorum. Bu sefer her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum, El." Omzuma gülümsüyor.

Onu daha sert sıkıyorum.

Keşke yapsaydım.

"Eğer bu iş yürümezse, hayatımıza devam ederiz, Kate. Bunu sonsuza dek yapamayız."

"Biliyorum, bebeğim." Başını sallıyor. "Sana söz verdim, işte bu kadar."

"İşe gitmem gerekiyor." İç çektim.

Kravatımı düzeltirken bana orantısız bir gülümseme veriyor. "İyi günler, Dr. Love."

"Öpeceğim." Onu usulca öperim. "Bugün bana harika bir şey çiz."

Gülümsüyor. "Her zaman öyle değil miyim?"

Onu tekrar öpüyorum ve ellerim arkasına gidiyor. "Aslında biliyorsun."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arabaya doğru ilerliyorum ve dolambaçlı yoldan aşağıya doğru sürüyorum.

Zihnim dakikada bir milyon mil koşuyor.

Sanırım ay sonu için uzun bir tatil ayarlayacağım.

Sanırım iki yoldan biri olacak, ya yeni hayatımızın başlangıcını kutlayacağız ya da bir rüyanın kapısını kapatırken üzüleceğiz.

Her iki durumda da, yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Yeniden yaşamaya başlamanın zamanı geldi.

Kate

Telefonum çantamda vızıldıyor ve onu çıkarıyorum, tanıdık bir isim ekranda yanıyor.

Emily

"Selam, bebeğim."

"Hey, nasıl hissediyorsun?"

"Gergin." Omuzlarımı dikleştirdim. Emily, baldızım, benim dayanağım oldu.

Tüm baldızlarımla yakınım ama Em ile aramda özel bir bağ var. Muhtemelen birbirimize en çok benzeyen biziz ve o benim en iyi arkadaşlarımdan biri oldu, her gün konuşuyoruz.

"Yakında haber alırsın, değil mi?"

"Evet."

"Bugün bir test yapacak mısın?"

"Hayır, onlar beni arayana kadar bekleyeceğim. Ben sadece...." Ağır ağır nefes veriyorum. "Çok gerginim."

"Olumlu olacak; bunu biliyorum."

Başımı salladım. "Evet, olumlu düşünceler." Umutla gülümsüyorum. "Haklısın."

"Beni yarın ara."

"Tamam."

"Elliot nasıl?" diye soruyor.

"Sessiz."

"Tanrım."

"Her şey yoluna girecek, her iki durumda da i y i olacağız." Umutla gülümsüyorum.

"Evet, haklısın. Yapacaksın. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum."

"Sen de, güle güle."

Karnımda derin bir ağrıyla uyanıyorum ve sırt üstü dönüp gözlerimi kapatıyorum.

Hayır....

Adet dönemim yaklaşıyor.

Yanımda mışıl mışıl uyuyan Elliot'a ve sonra tekrar tavana bakıyorum.

Çok yakın....

Sıcak bir gözyaşı yüzümden kulağıma doğru yuvarlanıyor.

Ailemizin nasıl olabileceğini hayal ediyorum....

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum ve yan yatarak cenin pozisyonuna geçiyorum.

Kalbim acıyor.

Bir rüyayı nasıl bırakırsınız?

Elliot'ı uyandırıp ona söylemeliyim ama ne anlamı var ki. Bırakayım da uyusun.

Kalkıp banyoya gidiyorum ve bir hijyenik ped çıkarıp elimde ona bakıyorum, gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.

Fayanslardan aşağı kayıyorum ve yere oturuyorum. Karanlıkta, tek başıma....

Sessizce ağlıyorum.

Elliot

Yuvarlanıyorum ve kolumu Kate'e uzatıyorum, yatağın onun tarafı boş. Dirseklerimin üzerine oturuyorum.

"Kate?" diye sesleniyorum.

Sessizlik....

"Kate?" Yataktan kalkıp onu aramaya çıktım.

"Kate?" Banyoya giriyorum ve tezgahın üzerinde bir paket hijyenik pedini görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sikeyim.

Yatak odasına geri döndüm ve yatağa oturdum, başımı ellerimin arasına aldım.

Bunu nasıl daha iyi yapabilirim bilmiyorum.

Uzun bir süre oturdum, onu bulmak için cesaretimi topladım. Bulduğumda söyleyeceğim doğru şeyi düşünmeye çalışıyorum.

Biz özel bir şey değiliz, bu pek çok insanın başına geliyor, bunu biliyorum.

Bunu yaşadığınızda çok daha gerçekçi oluyor.

Ne zamandır biliyor?

Neden beni uyandırmadı? Her şey onunla mı ilgili?

Birden sinirlendim.

Aşağı inip sanat atölyesine doğru yürüyorum. Yaklaştıkça yüksek sesle müzik çaldığını duyuyorum. Heavy metal boktan bir müzik, daha önce hiç böyle çaldığını duymamıştım.

Kaşlarımı çatıyorum. Neler oluyor burada? Büyük ahır kapısını kaydırarak açıyorum ve haftalardır üzerinde çalıştığı resmin her yerine boya sıçrattığını görüyorum.

Mahvediyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kalbim göğsümde küt küt atarken çığlık atıyorum.

"İşe koyuluyorum," diye bağırıyor korkunç müzik eşliğinde.

"Resminizi mahvederek

mi?" "O benim resmim."

Bir hışımla gidip müziği kapattım. "Neden beni uyandırmadın?" diye bağırdım.

"Böylece yüzündeki hayal kırıklığını görmem gerekenden daha erken görmek zorunda kalmadım," diye kontrolünü kaybetmiş gibi ağlıyor.

Ona ters ters baktım. "Her şey seninle ilgili... değil mi?" Alay ediyorum. "Şimdi mutlu musun?" diye ağlıyor gözyaşları arasında. "Mutlu musun? mutlu musun, Elliot?"

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Başından beri bunun olacağını söylemiştin. Mutlu musun-" parmaklarını havaya kaldırarak, "-kaderin seni çağırdı, Tebrikler Elliot, yine doğru olanı yaptın. Zaten hiç bebek istememiştin. Kabul et bunu."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Sakın buna cüret etme." "Neye? Gerçeği mi söyleyeyim?"

"Cehenneme git."

"Ben zaten oradayım," diye deli bir kadın gibi bağılıyor; dönüp bir teneke boya alıyor ve tuvale fırlatıyor. "Çık dışarı."

"Siktir. Seni." Dönüp eve doğru yürüyorum, heavy metal müziğin tekrar açıldığını duyuyorum.

Duş alıp işe gitmek için hazırlanırken vücuduma adrenalin pompalanıyor.

Bu saçmalık için onun kum torbası olmayacağım. Eşyalarımı toplayıp arabama doğru fırladım; garaj yolundan aşağı yuvarlandım.

Garaj yolunun sonundaki T kavşağına geliyorum ve duruyorum, gözlerimi kapatıyorum, bu sabah daha kötü geçemezdi.

Bu çok boktan.

Kate

Altı gün ve altı gece....

Elliot'la konuşmayalı bu kadar oldu.

İkimiz de o sabah korkunç davrandığımız için özür diledik ama hepsi bu kadar. Ev sessiz ve dalgındı.

Yemek masasına oturuyoruz ve sessizce yemek yiyoruz, ne bir kelime, ne bir kahkaha, sadece aramızda yüzen bir düşmanlık. Böylesi daha iyi, birbirimize iyi davranırsak ikimizin de dağılacağını biliyorum.

Kızgın olmak daha kolay.

"Yarın Tristan'ın doğıum günü için New York'a gidiyoruz, unuttun mu?" Elliot i geçirir.

"Evet." Başımı sallıyorum, burası olmak istediğıim son yer ama herkesi görmenin beni neşelendireceğini biliyorum. Kendimi bu ruh halinden kurtarmaya çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum.

Haftaya deplasmana gidiyoruz, bu yüzden ikimizin de köşeyi dönmesini umuyorum; hiç böyle kavga etmemiştik.

Elliot tabağıımı kendi tabağıyla birlikte toplayıp ikisini de yıkıyor, yanımdan geçip elini omzuma koyuyor. "İyi geceler, Kate."

"İyi geceler."

Üst katta kayboluşunu izledim ve saatime baktım: Akşam 8. Benimle konuşmaktansa yatmayı tercih ediyor.

Nefes veriyorum, harika.

New York.

Masa sohbet ve kahkahalarla canlanıyor, aile beni her zaman neşelendirir.

Çocuklar sandalyelerin üzerine tırmanıyor, içecekler dökülüyor ve her şey kaos içinde.

Geldiğimize çok sevindim. Öğleden sonrayı Emily ile geçirdikten sonra kendimi çok daha iyi, kendim gibi hissediyorum.

Elliot yanımda oturuyor ve hâlâ konuşmadık ama her şeyin yoluna gireceğini biliyorum; sadece her şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı.

Cehennemden bir hafta oldu.

Küçük ailemiz iki kişi kalıyor ve yavaş ama emin adımlarla bu durumu kabullenmeye başlıyorum.

İçten içe Elliot'ın haklı olduğunu biliyorum, bu şekilde devam edemeyiz.

Bu şekilde yaşanmaz.

Hayatımın nasıl olması gerektiğine dair önyargılı fikirleri bir kenara bırakacağım. Kendimi resme ve çiftliğimize vereceğim ve güzel erkeğimin tadını çıkaracağım.

Çünkü o benim en iyimi hak ediyor.

"Bazı haberlerimiz var," diye duyurur Tristan.

Masa sessizliğe gömülür.

"Claire hamile."

Ne?

Kalbim duruyor ve sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Altı çocuk." Christopher'ın nefesi kesildi. "Tanrım, siz ikiniz seri üretimcisiniz."

Bu masa patlar içine Tebrikler ve

Emily'nin sempatik gözleri bana kayıyor.

"Tebrikler." Gülümsüyorum. "Bu harika bir haber."

Elliot masanın altından elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Onun bu nezaketi cesaretimi kırıyor ve gözlerimin arkasından yaşların süzöldüğünü hissediyorum.

Kes şunu.

Sessiz bir teselli olarak elimi sıkıyor.

Ağlama.

Bu mutlu bir duyuru ve ben onlar adına mutluyum, gerçekten mutluyum. Claire ve Emily'nin diğer hamilelik duyuruları beni daha önce endişelendirmemişti.

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

Keşke Elliot'ı tebrik etselerdi, ona seri yetiştirici deselerdi.

Ağlama.

Sıcak ve yakıcı gözyaşlarının biriktiğini hissedebiliyorum ve onların cehenneme gitmesini istiyorum. Bunu kendimle ilgili hale getirip olay çıkarmayacağım.

Bu heyecan verici, bebek bir hediyedir.

Ağlama.

"Sadece tuvalete gidiyorum," diye fısıldıyorum, kalkıyorum ve neredeyse koşarak engelli tuvaletine gidiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Onlar altı tane alıyor, biz bir tane bile alamıyoruz.

Alnımı kapının arkasına yaslıyorum, açık ellerim beni tutuyor, kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor, göğsümdeki ağrı o kadar keskin ki acıdan yüzümü buruşturuyorum. Zehirli, kıskanç gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Nefesimi içime çekerken titriyorum, umutsuzca kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Böyle biri olmak istemiyorum; ben böyle biri değilim.

"Kate." Emily'nin sesini duyuyorum. "Neredesin bebeğim?"

Yüzümü daha da buruşturuyorum, sümüğüm yüzümden aşağı akıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Birazdan çıkacağım." Gözlerimi siliyorum. "Seninle dışarıda buluşuruz."

"Beni içeri alın."

"Ben iyiyim, Em."

"Aç şu lanet kapıyı."

Kapıyı açtığımda Emily, Claire ve Hayden'ı görüyorum ve yerin beni yutmasını istiyorum. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yeniden başlıyor.

Claire beni kucakladı. "Çok özür dilerim tatlım, fark etmedim."

"Böyle biri olmak istemiyorum." Utanarak fısıldıyorum. Claire, "Üzülmekte sonuna kadar haklısın," diye beni teselli ediyor.

"Ay'a ulu."

I Gülümse, minnettar için onu
nezaket. "Ben her şeyi mahvetti."

"Hayır, yapmadın."

Emily bana mendil uzatıyor ve ben de gözlerimi siliyorum. "Tanrım, bunu kendimle ilgili yapan bir aptalım, çok özür dilerim."

"Saçmalama, biz aileyiz." Emily kolunu bana doladı.

"Sana sahibiz; senin kalp ağrın bizim kalp ağrımızdır."

Gözyaşlarım yine sel oldu. "Bana iyi davranma."

Gülüyorum. "Bu beni psikopat yapıyor."

Hepimiz gülüyoruz ve sonunda masaya geri dönüyoruz.

Herkes sessiz, ne söyleyeceklerini bilemiyorlar.

"Özür dilerim." Oturdum, utandım, "Davranışım affedilemez."

Elliot kolunu bana doluyor ve beni kendine çekerken şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Bildiğiniz gibi," diyorum masanın etrafına bakarken, "Elliot ve ben uzun süredir doğurganlıkla mücadele ediyoruz, işe yaramıyor ve sonunda bebek sahibi olamayacağımızı kabul ettik."

Masadakiler dinlerken kıpırdamadan otururlar.

"Bu hafta itibariyle resmi olarak denemeyi bıraktık. Bizim için çocuk olmayacak ve bu karara varmak çok zor oldu. Bu yeni ve acemice bir karar ve sizin adınıza gerçekten çok mutluyum." Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

Elliot masaya bakarken dudaklarını yuvarlıyor, kimseyle göz teması kuramıyor.

Masa sessizliğe gömülür, ne diyeceklerini bilemezler.

"Çok üzgünüm çocuklar," diye fısıldıyor Jameson.

"Biz gidiyoruz." Elliot ayağa kalkar, bu konuşmayı yapamaz. "Moral bozduğum için özür dilerim." Tristan'ın elini sıkar. "Senin adına sevindim, dostum." Claire'i öper. "Tebrikler."

"Geceyi mahvettiğim için özür dilerim," diyorum utanarak. "Söz veriyorum kendimi toparlayacağım ve bir dahaki sefere daha iyi bir arkadaş olacağım."

"Geceyi mahvetmedin," diye soluk soluğa bağıırıyor Claire.

Yüksek sesle vedalaşırken, Elliot kolunu bana doluyor ve restorandan çıkıp yolumuza devam ediyoruz. Ve ilk kez birlikte dağılıyoruz.

Güneşin sıcaklığı tenimde dans ediyor.

Şezlongdaki yerimden denize bakıyorum, gözlerim güzel çevrede ve sonra uyuyan adamımın üzerinde geziniyor.

Elliot ve ben Capri, İtalya'dayız.

En güzel sahil villasında kalmak, yeryüzündeki cennet.

Bu geziyi geçen ay bizim için ya kutlama yapmamız ya da gözyaşlarımızı kurutmamız için düzenledi.

Gerçi henüz kuruyup kurumadıklarından emin değilim, belki de hiç kurumayacaklar.

Dürüst olmak gerekirse, daha yeni alışıyorum.

Son üç yıldır tüm enerjimizin hamile kalmaya odaklanmış olması çok çılgınca görünüyor, bir şekilde bunun arasında nasıl sadece biz olacağımızı unuttuk.

Ama köşeyi dönmüş gibiyiz.

Birbirimize olan sevgimiz her zamankinden daha güçlü ve hayatımız mükemmel olmayabilir.

Ama bu bizim.

Bu işte birlikteyiz ve her şey yoluna girecek.

Ve Elliot haklı, bizi tamamlaması için bir çocuğa ihtiyacımız yok. Yani, iyi olurdu ama başka bir şey ararken kendimizi kaybedemeyiz.

O hala Elliot Miles ve ben hala Kate Miles'ım, hala mutlu bir evliliğimiz var.

Hâlâ ukalalar, hâlâ birbirleri için yanıp tutuşuyorlar ve lanet olsun, kim olduğumu ve bu hayatta nelere sahip olduğumu unutarak bir dakika daha kaybetmeyeceğim.

Çünkü ona sahibim ve o benim her şeyim.

Elliot yan dönüyor ve elini kalçamda gezdiriyor, "Margarita ister misin bebeğim?"

"Evet." Gülümsedim, "Neden olmasın? İki olsun."

Beş ay sonra.

Tavuğa son rötuşları yapıyorum. "El," diye sesleniyorum. "Kilerden şarap getirebilir misin?"

"Çoktan aldım."

Tavuğu dışarı çıkardım ve gururla yemek masasının ortasına yerleştirdim.

"Bu inanılmaz görünüyor." Emily masanın etrafına bakarken gülümsüyor.

O, Jameson ve çocuklar bir haftalığına bizimle kalmaya geldiler, çok güldük.

Çocuklar erkenden yemek yediler ve oturma odasında film izliyorlar.

Jameson bize dört kadeh şarap dolduruyor ve hepimiz masaya oturup yemeklerimizi servis etmeye başlıyoruz.

"Yani.... Sizinle konuşmak istediğimiz bir konu var," diyor Jameson tavuğunu tabağına yerleştirirken, dikkati dağılmış gibi görünüyor ve tabağına doldurmaya devam ediyor.

"Lanet tavuğun hepsini yeme." Elliot maşayı ondan kaptı.

"Düşünüyorduk...." Sesi kesildi ve Elliot'la benim ona bakmamıza neden oldu.

"Acıdı mı?" Elliot kuru kuru mırıldanıyor.

"Tükür onu." "Emily'nin senin taşıyıcı annen olmasını istiyoruz."

Bıçağım ve çatalım bir çınlamayla tabağa çarptı. "Ne?"

"Dört çocuğum oldu; işimiz bitti. Rahmim hamileliği kaldırabilir ve kolay doğum yaparım," diyor Emily. "Bunu sizin için yapabilirim çocuklar. Bırakın bunu sizin için biz yapalım."

Dünya altımda dönüyor.

Elliot şok olmuş bir halde ona bakar.

"Yapamadım...."

"Evet yapabilirsin." Jameson sözümü kesti. "Ayakkabı diğer ayağında olsaydı, bunu bizim için yapacağını biliyorum."

Sessiz kalıyoruz, ne diyeceğimizi bilemiyoruz.

"Jameson sözlerine şöyle devam ediyor: "Hepimiz bir yabancıya taşıyıcı annelik yapması için güvenemeyeceğimizi biliyoruz, bu çok riskli. "Bırakın bunu sizin için biz yapalım."

Elliot'ın gözleri onunkileri arıyor.

"Embriyonuz Emily'nin rahmine yerleşti; o sizin çocuğunuz olacak."

"Ben sadece fırın olacağım." Emily masanın üzerinde elimi tutarken gülümsüyor. "Bunu yapabiliriz çocuklar, en azından denemeye değer."

Gözlerim doldu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en özverili sevgi eylemi. Teklifin için çok teşekkür ederim... ama..."

"Denemeye değer." Elliot sözümü kesti. "Kate... reddetmeden önce bir düşünelim." Uzun zamandır ilk kez masanın üzerinden bana usulca gülümsüyor.

Umut geri döndü.

Elliot

Komodininin üzerindeki telefon çalıyor ve irkilerek uyanıyorum, saate bakıyorum: gece 2.

Sikeyim.

Cevap vermek için abalıyorum, "Hey."

Jameson'ın derin sesi telefonda duyuluyor, "Doğum yapıyor."

Kalbim sıkışıyor, "O iyi mi?"

Kate irkilerek ayağı kalkar, "Neler oluyor?" Ağzını açıyor.

"Evet, o bu işte profesyonel." Jameson cevap veriyor. "Yaklaşık bir saattir devam ediyor, hastaneye gitmeye hazır. Önceden aradım, bizi bekliyorlar."

Midem düğümleniyor, işte bu. Emily bebeğimize dokuz aylık hamile, bu gece o gece.

"Tamam, orada

buluşuruz." "Tamam."

Telefonu kapatıyor ama ben hatta kalıyorum, çünkü ben burada telefonda kaldığım sürece hiçbir şey ters gidemez.

"Neler oluyor?" Kate soruyor.

Bir dakikaya ihtiyacım var.

"Emily doğum yapıyor. Bir duş al bebeğim, sonra hastaneye gideceğiz."

"Tamam." Kate duşa girdi ve ben de misafir banyosuna gidip kustum.

Şiddetle.

Eğer bir şeyler ters giderse..... Tanrı'ya yemin ederim ki Tuvalete eğildim ve Kate'in güven veren eli sırtıma gitti, "Her şey yoluna girecek bebeğim."

Başımı sallıyorum, hiçbir şey söyleyemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Rahatla."

Başımı sallıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. Zavallı Emily doğum sancısı çekiyor ve ben burada bir pısırik gibi sempati içinde kusuyorum.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Kate hızla düş alıyor ve yarım saat sonra hastaneye varıyoruz.

Doğum odasına girebilmemiz için gerekli ayarlamalar çoktan yapıldı ve doğrudan içeri alındık.

Odaya giriyoruz ve Jameson'ın yüzü aydınlanıyor, "Hey, işte buradalar." Sakin ve rahat, belli ki bu işte de profesyonel.

"Merhaba," diye gülümsüyor Em.

Emily ve Kate sarılırlar.

Emily'yi yanağından öpüyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum, "İyi misin?"

"Evet." Gülümsüyor, yüzünü buruşturuyor, "İşte bir tane daha geliyor."

Yoldan çekiliyorum ve Emily pantolonunu indirirken oda dönüyor, paniğim başlıyor.

Jameson onun elini tutuyor ve onunla sakince konuşuyor, kasılmayı atlatıyor ve sinirlerim midemi yuvarlıyor, yine kusacağım.

Ne oluyor lan?

"Üzgünüm çocuklar, ben sadece Em'in bunu yaşamasını izleyebileceğimi sanmıyorum."

Jameson kıkırdar. "O iyi."

"Hayır." Başımı sallıyorum, "Bu..... burada onunla birlikte olmalısın, yapamam..... bu bana göre değil.... Emily..... "

"Sorun yok Elliot." Em gülümsüyor. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Kates gözlerimi aradı, "Emin misin?"

Başımı salladım, "Kapının hemen dışında olacağım." Onu öpüyorum, sonra Emily ve Jameson'a sarılıyorum.

Sonra dışarı koşup tekrar kusuyorum.

Koridorda bir ařađı bir yukarı yűrűyorum.

Dűrt saat, dűrt saat gerçek bir cehennem.

Zavallı Emily.

İçeride ne haltlar dűnűyor bilmiyorum ama çok uzun sűrűyor.

Kapı patlayarak açılır ve Jameson gűrűnűr.

"Gel, son itiş." "Ne?"

Gűzlerimi kocaman açtım.

Beni tutup odanın içine sűrűkledi, "řu tarafta dur." Beni Emily'nin arkasına yerleřtirdi ve olduđum yerde donup kaldım.

"Son ıkınma Emily." Ebe diyor ki, "Hadi yapalım şunu."

Emily zorluyor ve itiyor, ben de ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Aman Tanrım.

"İřte bu, bebeđim." Jameson gűlűmsűyor, "İřte bu, geliyor."

Bebek dışarı kayıyor ve gűzlerim açılıyor, doktor onu alıyor ve ters çeviriyor.

"Kűűk bir kız."

"Waaaaaa." Bebek ığlık atıyor.

Gűrűřűm bulanıklařtı ve Kate ađlamaya bařladı. Emily ve Jameson da.

Hemřire bebeđi sarar ve havaya kaldırır, "Onu anne ve babasına verin." Emily gűlűmser.

Hemřire onu Kate'e uzatıyor ve ben ikisine sarılırken gűzyařları içinde yűzűmű buruřturuyorum.

"Teřekkűr ederim, teřekkűr ederim." Fısıldıyorum. Bűtűn oda ađlıyor.

"Elliot." Kate hıçkırır, "Ona bak." Saçlarını okřar, "Geleceđini biliyordum bebeđim. Her zaman inancım vardı." Onu bana uzattı ve ben de műkemmel kűűk bebeđe baktım.

**Kate gibi siyah saçlı ve güzel yüz hatlarına sahip.
Mükemmellik.**

**"Ona ne isim vereceksin?" Jameson sordu. Ve o
anda, sadece biliyorum.**

**"Mükemmel bir ismim var." Ona şaşkınlıkla
bakarken gülümsüyorum.**

**"Ne oldu?" Kate kolunu ikimize dolayarak
fısıldıyor.**

"Hiç gözden kaçırmadığın bir şey."

Kate kaşlarını çatı.

"İnanç."

**Kate gözyaşları içinde yüzünü buruşturur. "Bu
mükemmel bir isim," diye fısıldıyor.**

Minik alnından öpüyorum, "Adı Faith."

YENİDEN BAŞLAMA EPİLOGU

MILES HIGH KULÜBÜ

YENİDEN BAŞLAMA EPİLOGU

Hayden

Ben kendi odama bakarken Christopher'ın Eddie'ye yeni yatak odasını gezdirmesini dinliyorum.

Milyonlarca duygu aynı anda yüzeye çıkıyordu. Aşk, korku... rahatlama.

Heyecan.

Bir çiftlik, kendi çiftliğimiz. Sıradan bir çiftlik değil, dünyadaki en mükemmel yer ve Christopher buradan işe gidebilecek. Sığırları güdebilirim ve Eddie'ye evde eğitim verebilirim, burada hepimizin mutlu olması için pek çok olasılık var.

Mükemmel çözüm.

Koridorda yürürken Christopher'ın Eddie'ye sarıldığını görüyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor, bu günü onun gözlerinden görmek nasıl bir şey olmalı?

"Selam." Eddie'nin yatak odasına girerken gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

"Sen de mi?" Christopher gözlerini devirir. "Neden hepiniz ağlıyorsunuz?"

"Bugün mutlu bir gün." Gülümsüyorum.

"Evet, bir kurt tarafından yenirsem pek de mutlu olmayabilirim." Yatağa uzanırken iç geçiriyor. "Bunu ortadan kaldıracak kişiyi aramalıyız."

"Neyi ortadan kaldırmak?"

"Kurtlar, Hayden." Sanki aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. "Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim ki?"

"Gerçekten ciddi misin?" Şaşkınlıkla nefes nefese kaldım. "Birleşik Krallık'ta hiç kurt yok Christopher, bunu bilmen gerekmiyor mu?"

"Bir şeyin hırladığını duyduk," diye cevap verdi Eddie, görünüşe göre ikna olmuştu. "Dışarıda bir şey var, Hazen."

"Dinleyin pısırikılar." Eddie'nin yatağındaki battaniyeleri geri çekiyorum. "Yarın her şeyi kontrol edeceğim ve siz iki sarı göbekli için güvenli olduğundan emin olacağım."

"Eddie ve ben hiçbir zaman çiftlik çocuğu gibi davranmadık, Hayden. Biz şehirli kaypaklarız, değil mi Eddie?" Eddie'nin omzuna kendi omzuyla vurdu.

Eddie başını sallayarak aptalca gülümser.

Christopher sanki yeni hatırlamış gibi rahat bir tavırla, "Ah, bir de annenle baban için aşağıda bir ev var," diyor. "Ve bir gün misafirhane olarak onaracağımız, gerçekten hiçbir yerde olmayan başka bir uzak padokta yıkık dökük bir ev daha."

Hala duruyorum. "Ne? Ailem için bir ev mi var?"

"Hı-hı," Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi ellerini kalçalarına koyuyor, "Ne zaman isterlerse gelebilirler, hatta isterlerse buraya taşınabilirler."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Buna inanamıyorum, Christopher, bütün bunları benim için mi yaptın?"

Beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan öpüyor, "Mutlu olmanı istiyorum, Suratsız."

"Bu sizin için büyük bir alışma süreci olacak çocuklar." Aralarına baktım.

"Onu hackleyebiliriz. Değil mi Ed?"

Kalbim sıkışıyor. "Onu hacklemeni değil, sevmeni istiyorum."

Christopher kolunu Eddie'ye doluyor ve onu kendine çekiyor. "Hepimiz bir arada olduğumuz sürece her şey yoluna girecek. Ve sen bir çiftlik kızı olmak istiyorsun, bu yüzden bunu seveceğiz."

"Söz veriyor musun?" Umutla soruyorum.

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı Eddie kuru bir sesle. "Artık evleniyorsun, unuttun mu?"

Kıkırdıyorum ve yatağa otururken parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, çocuklar iki yanıma oturuyor. "Buna inanamıyorum." Eddie'ye bakıyorum. "Yapacak çok işimiz var dostum, yeni evimizi düzenlemeliyiz, düğün organize etmeliyiz, market alışverişi yapmalıyız ve ah, bir traktörümüz var mı?"

Christopher kaşlarını çatar. "Sakin ol. Traktörlerle derdin ne senin? Traktör pornosu mu izliyorsun?"

Zihinlerimiz ayrı ayrı teğet geçerken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz.

"Büyük birkaç gün," diyor Christopher sonunda. "Neden, ne yapıyoruz?"

"Peki." Bir an düşünür. "Yarın çiftliğe bakarsınız, sonra da Eddie'yi Londra'ya götürüp ona etrafı gezdiririz."

Eddie'nin gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Christopher, Eddie'nin duymamasını umarak, "Hazır gitmişken biraz da mobilya al," dedi.

"Mobilyaya ihtiyacım yok." Hülyalı bir şekilde iç çektim. "İstediğim her şey bu odada var."

Christopher dudaklarını büküyor. "Balonunu patlatmak istemezdim Suratsız ama yerde oturmaktan çok çabuk sıkılacaksın."

Kıkırdıyorum. "Bu
doğru." Tekrar
sessizliğe
gömülüyoruz.

"Ne düşünüyorsun, Eddie?" Christopher sırtına bir tokat atar. "Yeni evini sevdin mi?"

Eddie başını sallıyor, çok
bunalmış. Aslında ben de öyle.
Bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

"Çok mutluyum." Güzel erkeğime gülümsüyorum.
"Aptalca bir mutluluk gibi."

Christopher'ın gözleri kararıyor ve sonra dudaklarıma düşüyor, bana tüm zamanların en iyi gel-sik beni bakışını atıyor.

"Yatma vakti," diyor ağzından.

Heyecandan tüylerim diken diken oluyor, onsuz çok uzun zaman geçti.

Christopher Eddie'ye, "Uykuya dalarken iPad'ine bir film koysan iyi olur," diyor. "Böylece... bilirsin, çiftlik hayvanlarının sesini duymazsın."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum. Burada sadece bir hayvan var.

"S o r u n olur mu?" Eddie aramıza baktı. "Seni ayakta tutmaz mı?"

Christopher gözlerini bana dikti. "Ben çoktan kalktım." Terbiyeli ol.

Eddie ayağa kalkıp iPad'ini alır ve sayfaları karıştırmaya başlar. "Ah." Kaşlarını çatır. "Benim internetim yok."

"Telefonumdan sıcak nokta." Christopher telefonunu uzatır ve bağlar. Bu gece duyulmamak için her şeyi yapacaktır. "Hangi filmi izlemek istersin?" diye soruyor seçenekleri gözden geçirirken. "Şu hayvanların sesini gerçekten kesecek bir şey olsun. Çok gürültü yapıyorlar."

Kıkırdıyorum ve Eddie'nin alnına bir öpücük konduruyorum. "Sizi yalnız bırakayım, iyi geceler bebeğim."

Eddie bana gülümsüyor. "İyi geceler, Hazen."

Kapıdan arkama bakıp Christopher ve Eddie'nin iPad'de Netflix'te gezinmelerini izliyorum ve kalbim kabarıyor.

O kadar mutluyum ki patlayabilirim.

İçeri girip ana yatak odasına bakıyorum, küçük ve rahat, ebeveyn banyosu yok, Christopher'ın Londra'daki çatı katına hiç benzemiyor.

Tipik bir eski çiftlik evi ve bir dereceye kadar ölçek dışı. Bazı odalar çok büyük, büyük olduğunu düşündüğünüz odalar ise çok daha küçük. Mesela merdivenler ve koridor geniş ve büyük ama ana yatak odası küçük.

Şikayet ettiğimden değil, ev gibi ve bizim için mükemmel boyutta.

Bu arazide bir çadırda yaşayabilir ve çamura batmış bir domuz kadar mutlu olabilirim.

Bavulumun fermuarını açıyorum ve sonra bunalmış bir halde yatağa oturup etrafa bakıyorum.

Bugünün olduğuna inanamıyorum.

Tüm bunları benim için yaptı... ikimiz için, ikimiz de mutlu olalım diye.

Nihai uzlaşma.

Duygularım beni ele geçiriyor ve gözlerimden mutluluk yaşları akıyor.

Christopher içeri girer ve yüzü düşer. "Hey, sorun ne?"

Boğazımdaki yumru çok büyük. "Hiçbir şey yanlış değil, her şey doğru."

"Neden ağlıyorsun?" Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor.

"Çok mutluyum."

Yumuşakça gülümsüyor, gözleri şefkatli bir parıltıyla doluyor ve yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Senden uzak kaldığım her gün biraz daha ölüyorum," diye fısıldıyor.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Ben de." "Beni bir daha bırakma."

"Öpmeyeceğim." Büyük, güzel dudaklarını öpüyorum, rahatlama gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor. "Bir daha asla senden uzak kalmayacağım; buna dayanamıyorum."

"Şşşt," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Artık birlikteyiz. Her şey bitti, bebeğim." Ona sıkıca sarılıyorum, o kadar sıkı ki onu gerçekten ezebilirim.

"Yapmamız gereken ilk şey bu lanet duvarlara ses yalıtımı yaptırmak," diyor. "Sessiz olmak zorundayken seni istediğim gibi nasıl becerebilirim?"

Kıkırdıyorum.

"Şaka bile yapmıyorum," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, ayağa kalkıp beni elimden tutup yukarı çekerken. "Ve en-suite banyoya ihtiyacımız var."

"Ev bu haliyle mükemmel."

"Hayden," diyor sertçe. "Seni seviyorum, ama ciddiğim, eğer burada, Bumfuck Nowhere'de yaşayacaksak, evin büyük bir tadilata ihtiyacı var."

Yanındaki bavuldan iki havlu çıkarıyor. "Ne gibi?"

"Bu yatak odalarının hepsi iki katına çıktı, yeni banyolar ve mutfak." Etrafındaki çiçekli duvar kağıdına bakıyor ve onu işaret ediyor. "Bunların gitmesi lazım. Her şey yeni. Yapabilirsin

Bu çiftliğe ne istersen yapabilirsin, burası senin evin. Çiftçilik kısmı, inekler ve diğer her şey senin. Ama ben bu çöplük gibi evi onarmakta ısrar ediyorum... tabii ki senin ve Eddie'nin de katkılarıyla."

Büyükbaş hayvanlarımızı ve yaşayacağımız hayatı planladığımızı, yenilediğimizi ve inşa ettiğimizi hayal ediyorum ve umutla gülümsüyorum. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Tamamen orada değilsin, değil mi?" Beni kollarının arasına alırken kaşlarını çatıyor.

"Hayır, ama ben buradayım."

Dudaklarına gülümserken beni usulca öpüyor. "Seni seviyorum."

"Seni
seviyorum."

"Bayan
Miles."

"Aman Tanrım." Yüzüğüme bakmak için elimi kaldırdığımda kıkırdıyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor. "İstersen daha çok seveceğin bir şeyle değiştirebiliriz?"

"Bayıldım." Onu daha yakına çekiyorum. "Bu ev ve sen... mükemmelsiniz."

Elleri arkama doğru ilerliyor ve beni iri ereksiyonunun üzerine çekiyor. "Duşa gir, birazdan fayansları kıracağız."

"Ahhhhchoooooooooo."

Bir başlangıçla
uyanıyorum. "Achoo,
achoo, achoo."

Yarı uykulu bir halde doğruldum. "Huh."

"Ahhhhchoooooooooo." Alt kattan biri hapsiriyor.
"Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo."

"Ne oluyor be?" Yataktan kalkıp bornozumu giydim ve aşağıya indim. Birisi çılgın bir hapsırma krizi geçiriyor.

"Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo. Gülmeyi kes," diye fısıldıyor Christopher öfkeyle.

"O zaman aptal gibi hapşırmayı kes," diye karşılık verir Eddie.

"Orospu çocuğu gibi hapşırmak istediğimi mi sanıyorsun? Flaş haber. Hayır, Eduardo."

Köşeyi döndüğümde Christopher'ın hapşırdığını görüyorum, gözleri şişmiş ve kızarmış, burnunu tuvalet kağıdıyla sümkürüyor.

"Neler oluyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

Christopher burnunu sertçe silerken, "Bir tür durum yaşıyorum," diyor. "Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo."

Etrafıma baktım. "Oh, çiçekler." "Ne?"

"Çiçekler seni saman nezlesi yapıyor".

"Saman nezlesi." Eddie kaşlarını çatı. "Ama hiç saman yok ki." "Bütün çiçeklerin polenleri," diyorum onlara. iki vazo çiçek alıp ön verandaya götürdü. "Eddie, onları evden çıkarmama yardım et. Alerjisi var."

"Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo... Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo."

Vazoları dışarı taşımaya devam ederken kıkırdıyorum ve Eddie de bana yardım ediyor.

"Neden bu kadar çok aldın?" Eddie huffs.

"Romantik olmak için, salak. Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo...Ahhhhchoooooooooo, Ahhhhchoooooooooo."

"Biz onları dışarı çıkarırken siz de evden çıkın Eddie, polenlerin dışarı çıkması için tüm pencereleri açın," diyorum onlara. "Christopher, eczaneye git ve biraz antihistaminik al."

"Eczane nerede? Ahhhhchoooooooooo," diye mırıldanıyor.

"Bilmiyorum, ama bir tane bulmalısın."

Anahtarlarını aldı, "Her neredeyse muhtemelen bir yürüyüşdür, artık burada taşrada yaşadığımız için hiçbir yer yakın değil."

"Neden bu kadar dramatiksin?"

"Çünkü burada ölüyorum, Hayden, lanet olası nedeni bu mu?" Aşırı dramatik bir şekilde öksürüyor, "Şu anda anafilaktik şoka giriyorum ve sanırım en yakın hastane yakın değil."

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Onunla git Eddie, böylece ölürse koca bebeği hayata döndürebilirsin."

Eddie ve Christopher arabaya binip garaj yolunda gözden kayboluyorlar ve ben çiçeklerle dolu oturma odasına bakıyorum, onun bu abartılı jestinin fotoğrafını bile çekmedim. Burada en az yüz demet gül olmalı.

Yukarı koşup telefonumu aldım; bunu kayda almalıyım.

Bir buçuk saat sonra bir fincan çayla ön verandanın merdivenlerinde oturuyorum, antihistaminikleri almak için nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama İspanya'ya kadar gitmiş olmaları diye düşünüyorum.

Mülkü gezmek için can atıyorum ama gezerken onların da yanımda olmasını istiyorum.

"Tanrı aşkına, acele edin."

Ya gerçekten anafilaksiye girdiyse?

O yapmadı, o sadece aşırı dramatik.

Ağaçlardaki rüzgârı ve uzaktaki derenin şırıltısını duyabiliyorum ve doğayla iç içe olmayı şu anki kadar takdir ettiğimi hiç sanmıyorum.

Bizim evimiz.

Ailemi aramak için Christopher'ın buraya gelmesini beklemek istedim ama daha fazla bekleyemem. Her ikisinin telefonuna da FaceTime ile grup sohbeti yapıyorum.

"Merhaba." Annemin güzel yüzü gözümün önüne geldi.

Babam cevap vermekte zorlanırken ekran dönüyor. "Sen misin Hayden?" diyor sert sesiyle.

"Merhaba çocuklar." Işınlanıyorum.

"Sağ salim vardın demek, canım?" Annem soruyor.
"Evet, dün gece mesaj atmadığım için üzgünüm.
İndiğimizde çok telaşlıydık."
"Eddie iyi mi?" diye sorar annem.
"O harika. Ben harikayım, her şey çok harika."
Babam kaşlarını çattı. "Bunda harika olan ne?"
"Şey..." Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.
"Christopher bana evlenme teklif etti ve bize Londra'nın hemen dışında kendi sığırlarımı güdebileceğim bir çiftlik satın aldı ve arazide senin için bir ev var," diye aceleyle geveledim.
Annemin yüzü aydınlandı. "Hayatım, bu harika."
Babamın yüzü kasvetli.
"Ve üç yüz elli dönümlük en güzel arazi," diye övünüyorum.
Babam başını sallıyor ve kalbim sıkışıyor, yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum, gerçekten eve dönmemi ve kalıcı olarak yaşamamı istiyordu.
"Mutlu değil misin, baba?"
Omuz silkiyor. "Sen mutluyusan ben de mutluyum."
"Öyleyim." Gözlerim doluyor, bu göz yaşları da neyin nesi? "Onsuz yaşamayı denedim baba ama yapamadım. Biz birbirimize aitiz ve bu onun beni mutlu etme şekli ve istediğim zaman eve gelebilirim. Burada bağlı değilim."
Başını sallıyor. "Senin adına mutluyum. Christopher için daha mutluyum çünkü piyangoyu o kazandı."
"Ben de öyle baba."
"Biliyorum, o iyi bir adam."
"Peki gelebilir misin?" "Ne zaman?"
"Yarın mı?"
Annem kıkırdar. "Bu ay henüz değil, canım. Buzağılayan çok fazla ineğim var Hayden. Biraz beklememiz gerekecek."
"Evinizi yenilemek için işe koyulacağım." Işıldıyorum.
"Çok heyecanlıyım."
"Ben de," diye gülüyor annem.

Arabanın garaj yolundan geldiğini duydum. "Gitmem gerek, sana birkaç fotoğraf gönderip sonra ararım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, hoşça kal sevgilim."

Christopher ve Eddie olsun dışarı . ve
Araba, market poşetleri taşıyorlar.

"Neden bu kadar uzun sürdü, nereye gittiniz?" Onlarla garaj yolunda buluştuğumda sordum.

"En yakın dükkâna," diyor Christopher, soğukkanlı bir şekilde. Kıkırdıyorum, en azından hapşırması durmuş gibi görünüyor. "Şaka yapmıyor," diye fısıldıyor Eddie. "Ama kaybolduk

Dönüş yolunda Christopher telefonunu evde unutmuş, benim de internetim yoktu, dolayısıyla haritamız da yoktu."

"Oh." Christopher'a bakarken kıkırdıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

Eddie bana "Tabletlerden dört tane aldı," dedi.

"Dört mü?" Nefesim kesildi.

"Sadece bir tane alması gerekiyordu."

"Christopher, bu çok sorumsuzca," diye azarladım onu. "Ben hayattayım." Aşırı abartılı bir selam verdi.

"Etrafa bakmadan önce senin dönmeni bekliyordum."

Kıkırdıyor ve elimi tutuyor. "Gel o zaman. Yiyecekleri verandaya bırak, yapacak işlerimiz var."

Sonraki bir saat boyunca Eddie, Christopher ve ben cennet gibi araziye dolaştık. Yeşil padoklar, taş barakalar ve ahırlar. Mükemmel çitler ve dereler. İki misafirhane harap durumda ama onarılması kolay olacak.

"Oh Christopher, bu çok güzel." Elimi kalbimin üzerine koyarak iç çektim. "Böyle bir şeyin bizim olabileceğini asla hayal edemezdin." Kolumu Eddie'nin omuzlarına dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Burada yaşayacağımızı hiç hayal edebilir miydin Eddie?"

"Hayır."

Christopher etrafına bakarken gülümsüyor. "Çok güzel, değil mi?"

"Burada çok mutlu olacağız."

"Kurt meselesini hallettikten sonra. Eve geri dönelim."

Eddie ona usulca, "Ona henüz göstermedin," diye hatırlatır. Christopher soru sorarcasına kaşlarını çatır.

"Bilirsin, şu şey." Eddie bir kaşını kaldırdı. "Sürpriz olayı."

"Oh... Bizim büyük bilet kalemimiz." Christopher gülüyor. "Evet, neredeyse unutuyordum."

"Ne şeyi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Tepenin diğer tarafına doğru yürüdüğümüzde kocaman bir ahır görüyoruz ve Christopher gururla kapıları açıyor, "Ta- da."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım."

Bir traktör, şimdiye kadar gördüğünüz en güzel kırmızı traktör.

Anahtarların kontakta olduğunu görmek için tırmanıyorum ve onu çalıştırıyorum. Kükrüyor ve yüksek sesle gülüyorum.

Christopher ve Eddie birbirlerine gözlerini deviriyorlar ama umurumda değil. Onların yanından geçip ahırdan çıktım ve otlaktan aşağı indim.

"Eve geri dönecek misin?" Christopher arkamdan seslendi.

"Sonra görüşürüz." Arabayı sürerken el sallıyorum. "Seni seviyorum," diye sesleniyorum. "Kurtlara dikkat et," diye sesleniyor Eddie.

El sallarken gülüyorum, bu hayatımın en güzel günü.

Büyük kırmızı bir traktörün varken kurtlar kimin umurunda?

Telefonumdaki haritalara bakıyorum. "Hemen burada olduğunu söylüyor."

"Burası mı? Emin misin?" Christopher kaşlarını çatarak bana baktı. "Burası hangi mobilya dükkanı?"

Eddie hâlâ huşu içinde arabanın camından dışarı bakıyor, bir günlüğüne Londra'dayız ve Eddie'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğünde.

"Evet, işte burada." Araba yolunu ve park yerini işaret ediyorum. "Buradan dönün."

Christopher kaşlarını çattı ve arabayı içeri çekti.

"Burası ikinci el dükkanı." "Biliyorum." Kapıyı açtım ve arabadan indim.

Christopher'ın ona, "Sakın dışarı çıkma, Eddie," dediğini duyuyorum. "Buradan mobilya almayacağız. Kadın çıldırmış."

Şoför tarafına doğru yürüyorum, Christopher camdan bana donuk donuk bakıyor, camı tıklatıyorum ve o da camı indiriyor. "Burada mobilya satın almıyoruz, Hayden. Bunu hemen kafandan çıkar."

"Sonsuza dek kullanacağımız mobilyalar değil. Sadece şu anki mobilyalarımız."

Sanki Mars'tan gelmişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Hiç değil mobilya."

"Evi bir mimarla birlikte planladığımızı ve büyük değişiklikler yapacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Öyleyiz."

"Peki, sonunda ne istediğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yokken şimdi pahalı mobilyalar almanın ne anlamı var?"

"Şimdi iyi mobilyalar alıyoruz ve o zaman pahalı mobilyalar alıyoruz." Arka koltuğa bir bakış atıyor. "Eddie, boktan mobilyalar istemiyoruz, değil mi?"

Eddie omuz silkerek aramıza bakıyor ve akıllıca bir şekilde sessiz kalıyor.

"Bak." Arabasının kapısını açtım. "Mobilyaların gelmesi haftalar sürüyor ve ben mobilyalar gelmeden önce yavru hayvanlarımızı eğitmek istiyorum. Bu mobilyalar bir ya da iki ay idare eder. Arabadan in," diyorum.

"Yavru hayvanlar mı?" Christopher alay ediyor. "Ördek falan beslemiyoruz Hayden, bunu hemen unut. Kardeşimin şeytani ördekleri var ve her gördüğümde cinayetimi planlıyorlar."

Onlar. Hem yavru hayvan alacağımızı da nereden çıkardın? Ben bunların hiçbirini kabul etmedim."

"Çünkü burası bir çiftlik." "Ne olmuş yani?"

"Yani hayvanlar olmadan çiftlik olmaz, değil mi?" Gözlerim gülümseyen Eddie'ye kayıyor. "Eddie, kendine ait bir köpek yavrusu ister misin?" Eddie'nin gözleri açılıyor. "Ciddi misin sen?"

"Aha, ve bize kedi lazım."

"Hayatta olmaz," diye patlıyor Christopher. "Eşyalarımın üzerine kedi işletmeyeceğim. Kesinlikle olmaz."

"Kapa çeneni artık." Elinden tutup onu arabadan çıkarıp dükkâna doğru çekiyorum. Christopher'ın suratı tiksiniş gibi asılıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büküyorum. Binada çok belirgin bir ikinci el mobilya kokusu var.

Sıra sıra kanepeler ve koltuklar var. Yemek masaları ve yatak çerçeveleri. Mutfak lavabosu hariç her şey ve daha fazlası.

Christopher koridorda yürürken kollarını kavuşturmuş. "Burada bizim için bir şey yok, gidelim."

"Eddie, odan için bir koltuk ve oturma alanı için iki koltuk seç," diyorum. "Ben de birkaç kanepede seçeceğim."

Christopher'ın gözleri dehşetle açılır. "Ne demek istiyorsun? Birbirlerine uymaları gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü bu lanet olası medeni insan hukuku, Hayden."

"Bu kadar züppe olmayı keser misin?"

"Ben züppe değilim," diye bağırıyor.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye mırıldanıyor Eddie nefesinin altında.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum Christopher'a. "Sandalyeleri ve yemek takımını buradan seçeriz ve sen de her şeyi bir araya getirmek için odalar için yeni paspaslar seçip satın alabilirsin."

Christopher'ın kaşları biraz ilgilenmiş gibi kalkıyor. "Ne tür halılar?"

"Güzeller."

"Hmm." Etrafta dolaşıyor. "Peki ya sanat eserleri?"

"Evet, sanat eserlerini sen seçebilirsin."

Dudaklarını büküyor. "Elektronik eşyaları da ben alıyorum. Fosil bir televizyonum olmayacak."

"Tamam."

"Ben arabada beklerim o zaman," diyor kayıtsızca. "Neden?"

"Çünkü satın almak üzere olduğunuz vahşete tanık olmaya dayanamıyorum."

"Hayır, yapmayacaksın. Sen burada kal. Bu eşyaları birlikte seçiyoruz; bu ev hepimizden bir parça olmalı. Evin renkli ve eklektik olmasını istiyorum, üçümüzden de eşit parçalar olsun." Etrafına bakıyorum. "Eddie, neden sevdiğin, sana İspanya'yı hatırlatan şeyleri seçmiyorsun?"

Eddie'nin gözleri parlıyor. "İspanya mı?"

"Evet. Sen İspanyol'sun, bunu kutlamalıyız. Londra'da yaşıyor olmamız seni daha az İspanyol yapmaz."

Christopher sonunda ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi Eddie'ye gülümsüyor. Eğer ev tamamen süslü ve Miles gibi olursa, Eddie ve ben kendimizi evimizde hissetmeyiz, bu para olayına alışmamız gerekiyor.

"Tamam," diyor Christopher yeni keşfettiği bir hevesle. "Peki ya bu lamba?" Lambayı havaya kaldırıyor, abajur vitraydan yapılmış, parlak ve mutlu.

Eddie'nin gözleri sevinçle parlıyor.

"Hoşuma gitti." Sırıyorum, pek değil, ama kimin umurunda, onlar seviyor.

"Tamam." Christopher kendisiyle gurur duyarak gülümsüyor, biz de aramaya devam ediyoruz.

"Bu sandalyeye ne dersin?" Eddie diyor ki, mor renkte ve ekose kadifeden yapılmış.

Christopher'ın dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

"Bayıldım," diye yalan söyledim. "Yatak odan için mükemmel olurdu." "Olurdu, değil mi?" Eddie fişkırıyor.

"Git ve köşedeki çekmecelere bak," diyorum ona. "Belki biraz boya alırız ve onları

rengi de güzel."

"Oh, iyi fikir." Eddie çekmecelerin olduğu yöne doğru havalanır, neredeyse koşarak oraya gidecektir, o kadar heyecanlıdır ki.

Christopher yaklaşıyor. "Bu hayatımda gördüğüm en kötü sandalye," diye fısıldıyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum. "Bu onun odası için, senin değil."

"O çekmeceleri mora boyamayı aklımdan bile geçirme, bir erkeğin sınırları vardır." Tekrar eğiliyor. "Bilgin olsun, yatak odamıza seri katil sandalyesi falan girmeyecek, o yüzden aklına aptalca fikirler gelmesin."

"Tamam."

"Yatak odamız çok güzel olacak," diye mırıldanıyor.

"Tamam."

"İçinde bir sürü sikiş olan."

Bakmaya devam ederken sırtıyorum, tabii ki olacak.

"Bunu unutamam."

"Ve duvarlarda savaş sığınağı ses yalıtımı var" diye ekliyor.

Christopher'ın yüksek sesle seks yapabilmemiz için her şeyi ses geçirmez hale getirdiğini hayal ediyorum ve kıkırdamaya başlıyorum. "Kapa çeneni ve bakmaya devam et, seni seks manyağı aptal."

Sonraki iki saat boyunca üç kanep ve dört koltuk seçtik, hiçbir i birbirine uymuyordu ama renkleri birbirine uyuyordu, altı eklektik lamba, bir sehpa ve üç küçük kare köşe masası. On eklektik sandalyesi olan kocaman eski oval bir yemek masası, sandalyeler bir takım değil ama hepsi masayla aynı tür meşeden yapılmış. Hepsinin farklı olmasını seviyorum, bana evimi hatırlatıyor. Christopher'a bunu henüz söylemiyorum ama bu sonsuza kadar kalacak, bu yemek takımına tamamen aşığım. Yirmi kişilik güzel bir yemek takımı, pastel renkler ve her yerinde minik çiçekler var, bir gün koleksiyon parçası olacağından eminim, çok ama çok mükemmel.

Kasiyer aldıklarımızı sayıyor. "Ne zaman teslim edebilirsiniz?" diye sordum.

Kamyona bakıyor. "Şanslısınız, yarınki yükte yerimiz var. Onları bu öğleden sonra yükleyip sabah ilk iş sizin eve bırakabiliriz."

Eddie'nin gözleri parlıyor ve neredeyse olduğu yerde zıplıyor. Gözleri bize kayarken "Bu çok harika," diye kekeliyor. "Öyle değil mi, Christo?"

"Kesinlikle öyle." Kolunu belime doladığında Christopher'ın gözleri belli bir şeyle parıldıyor. "Seni seviyorum," diyor ağzından.

Anladı.

"Ülkedeki en çirkin mobilyanın bu kadar heyecan verici olacağını kim bilebilirdi ki?" diye fısıldıyor.

Kaburgalarına dirsek attım. "Sus."

"Hepsini mi istiyorsunuz?" diye soruyor kasiyer. "Yoksa birazını şimdi mi alayım?"

"Umm." Tüm eşyalarımıza bakıyorum. "Eğer sorun olmazsa lambaları ve masa oyunlarını yanımıza alacağız."

Eddie başını sallar. "Evet, iyi fikir Hazen, böylece kırılmazlar," diye fısıldar.

Kollarımızı yükledik ve arabaya doğru yola çıktık. "Şimdi halı mağazasına gidiyoruz," diye anons ediyor Christopher. "Ve yeni battaniyelere ve mutfak eşyalarına, tencerelere ve yemek pişirme malzemelerine ihtiyacımız var. Ölsem de yemek yapmayı öğreneceğim."

"Tabii önce bizi öldürmezse," diye cevap veriyorum.

Eddie'nin omuzları heyecandan kamburlaşıyor ve onu kucaklıyorum, o kadar heyecanlı ki yerinde zor duruyor.

"O zaman dükkanlar kapanmadan acele etsek iyi olur. Almamız gereken bir sürü şey var," diyorum, eşyalarımızı arabaya yüklüyoruz ve ön camdan aptalca gülümsüyorum.

Oğullarımla bir yuva kuruyorum.

Bugün mutlu bir gün.

"Kamyon geldi," diye sesleniyor Eddie ön verandadaki bekleme yerinden.

"Şimdiden mi?" Christopher'ın nefesi kesildi. "Neden bu kadar erkenciler?"

Bu sabah altıdan beri bu mobilyaların gelişine hazırlanmak için koşturup duruyoruz, dün düşene kadar alışveriş yaptık ve sonra eve dönerken akşam yemeği yedik. Nihayet kapıdan içeri girdiğimizde saat akşam 9'u geçiyordu ve yorgunluktan yatağa düştük.

Her yerde kutular, halılar ve yeni mutfak ıvır zıvırları var.

"Merhaba," Eddie'nin teslimat şoförüne seslendiğini duyuyoruz. "Oraya gitsen iyi olur."

"Bana söylediğin gibi halıları açıyorum," diye homurdanıyor Christopher. "Bir iş seç Hayden, çünkü benden sadece bir tane var. Düşündüğünün aksine ben bir sihirbaz değilim, biliyorsun değil mi?"

"Birileri bugün hırçın." Sırıtiyorum.

"Meşgul. Meşgul kelimesi," diye homurdanıyor dışarı çıkarken. "Halılarınızın henüz serilmediğini fark ettim."

"Merhaba," diye sesleniyor adam kapıyı açarken. "Nereye koymamı istersiniz?" diye seslenir adam. "İçeriye, lütfen."

"Bu en büyük kapı mı?"

Christopher ne demek istediklerini anlamamış gibi duraksıyor. "Evet," diye sesleniyorum.

"Evet," diye seslendi Eddie'yle birlikte.

Ben eşyaları nereye koyacaklarını tarif ederken teslimatçılar mobilyaları içeri taşımaya başladılar. Oturma alanındaki her iki kanep ve bir koltuk, diğer kanep ve iki koltuk resmi oturma odasına ve ardından muhteşem yemek masası yemek odasındaki yerine yerleştirildi.

Her bir parça içeri girdikçe evin kalbinin biraz daha yerine oturduğunu hissediyorum, sanki tam da o sandalyenin hayata dönmesini bekliyormuş gibi. Burası rahat ve eklektik bir yer ve her şey mükemmel bir şekilde bir araya geliyor.

Teslimatçılardan biri "Sizin çiçekçi dükkanınız mı var?" diye soruyor.

Christopher ve ben kaşlarımızı çatıyoruz, ne demek istediğini anlamıyoruz.

"Hayır, bu onun romantikliği." Eddie başparmağıyla Christopher'ı işaret eder. "Polen yüzünden neredeyse kendini öldürüyordu. Hapşırma krizi falan geçirdi."

Nakliyeciler kaşlarını çatıyor ve tek kelime etmeden dışarı çıkar.

Christopher öfkeyle Eddie'ye, "İnsanlara bizim pisliklerimizi anlatmayı kes," diye fısıldar. "Bu bilgi sadece bilinmesi gerekenler için."

"Ama polen yüzünden neredeyse ölüyordun," diye karşılık veriyor Eddie. "Birazdan ölmek üzeresin, bunu fazla paylaş."

Adamlar son mobilya olan mor koltukla birlikte ön kapıdan içeri girmeye çalışıyorlar. "Bunu nereye koymamı istersiniz?"

"Üst katta." Eddie ışınlanıyor. "Benim odamda." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve içimi bir duygu kaplıyor.

Christopher soru sorarcasına kaşlarını çatıyor. "Onu duydun mu, benim odamda."

Christopher beni kucaklıyor ve alnımdan öpüyor. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"En iyisi."

"Hadi, arabaya bin," diye sesleniyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Christopher soruyor. "Gidip komşularla buluşmamız gerekiyor." Bana boş boş bakıyor. "Neden?"

"Çünkü senin yaptığın bu." Gözlerimi deviriyorum. Cidden, bu adam nereli?

"Ama komşularla tanışmak istemiyorum."

"Neden? Komşularla tanışmak istemediğin için seni yargılayacakları için mi?"

"Bazen çok zorba oluyorsun, biliyor musun?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Aslında biliyorum."

Cennette yaşamının beşinci günündeyiz ve Christopher asla ayrılmak istememeye başladı, bu sabah süt almak için mücadele etti.

Ön kapıdan tekrar içeri girdim. "Eddie," diye seslendim. "Hadi, arabayla gezmeye gidiyoruz."

"Tamam." Merdivenlerden hızla iniyor. "Nereye gidiyoruz?"

Christopher kuru bir sesle, "Komşularla tanışmak için," diye yanıtlıyor. "Komşuları sevmem bile."

"Sürekli küfretmeyi kesecek misin?"

Tersliyorum. "Bana küfredecek şeyler vermeyi kes o zaman." "Bin şu lanet arabaya."

"Küfür edemeyeceğimizi söylediğini sanıyordum?"

"Christopher..." Gözlerimi büyütüyorum; yemin ederim sinir bozucu beş yaşında bir çocuk gibi.

"Tamam."

Hepimiz arabaya doluşup uzun ve dolambaçlı araba yolundan aşağı inerken ben camdan dışarıya, yeşil tepelere bakıp şapşal şapşal gülümsüyorum. "Bu araba yolu tüm diyardaki en güzel araba yolu."

"Bunu bize zaten söylemiştiniz."

Eddie arka koltuktan kayıtsızca, "İçimden bir ses her sürüşümüzde bize bunu söyleyeceğini söylüyor," diye cevap veriyor.

Garaj yolunun sonuna geldik ve Christopher dönüp bana baktı. "Komşuların nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Sağa dön," diye yönlendiriyorum onu. "Ya soldalarsa?"

"Biz de bir dakika içinde sola dönüyoruz, sadece sür."

Christopher'ın gözleri dikiz aynasında Eddie'ninkilerle buluşuyor. "Aklına bir şey gelmesin evlat, burası o garip, doğma büyüme arkadaş olduğumuz yerlerden biri olmayacak."

Cumartesi geceleri marshmallow falan kızartarak takılıyoruz."

Sırıtiyorum. "Olabilir."

"Hayden." Bana bakıyor. "Normalde yapmadığım pek çok şey yaptım ama insanlarla sahte çiftlik arkadaşları olmanın sınırını çiziyorum."

"Sadece hızlı bir tanışma, hepsi bu. Kendini fazla kaptırma Christopher. Muhtemelen senden hoşlanmayacaklar bile."

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Şey... sen sensin."

Dehşet içinde ağzı açık kalır. "Peki ben olmanın nesi yanlış?" diye öfkeyle soluyor.

"Hiçbir şey." Tanrım. "Şakaydı, bu kadar alıngan olma." "Bilgin olsun, beni çok sevecekler."

Bir sonraki araba yoluna varıyoruz ve Christopher flaşörünü yakıp geri dönüyor. Araba yolu bizimki kadar uzun değil, ev yola daha yakın, güzel sığırların olduğu padoklardan geçiyoruz ve ben hayranlıkla etrafa bakıyorum.

"Oh, iyi stokları var."

Christopher kuru bir sesle, "Eminim o ineklere otuz bir çekmek istiyorsundur," diye mırıldanıyor.

"Hayır, aslında bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen ineklere değil, boğalara otuzbir çekiyorsun."

"Anlambilim."

"Pek sayılmaz, penisleri yok."

Christopher'ın gözleri dikiz aynasında Eddie'ninkilerle bir kez daha buluşur. "Cidden, burada katlanmak zorunda kaldığım saçmalıkları duyuyor musun?"

Eddie'nin gülümsemesi o kadar büyük ki neredeyse yüzü yarılacak.

Eve varıyoruz ve içeri çekiyoruz, eski ve yıpranmış ve iyi bir boyaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Yanaştığımızı duyan bir kadın ön kapıdan çıktı.

"Merhaba," diye sesleniyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Christopher sinek yutmuş gibi görünüyor, bu onun konfor alanının çok dışında.

"Geçen hafta sonu yan daireye taşındık ve gelip seninle tanışmak istedim."

"Oh..." Gülümsüyor. "İçeri gel, içeri gel. Keith," diye sesleniyor, "yeni komşularımız bizimle tanışmak için burada."

Paravan kapı açılır ve yaşlı, iri yarı bir adam görünür. "Merhaba." Gülümsüyor, nazik bir yüzü ve yıpranmış elleri var.

"Merhaba, ben Christopher Miles." Christopher onun elini sıkar. "Bu Eddie, bu da Hayden, nişanlım."

Nişanlısı.

Bunu duymak asla eskimeyecek.

"Merhaba, ben Keith, bu da eşim Jane."

"Merhaba."

"Çok güzel sığırların var Keith," diye gülümsüyorum.

"Elbette. Orada ödüllü bir boğa var, üç yıl üst üste gösteriyi kazandı."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

Christopher'a bakamıyorum çünkü şu anda gözlerini devirmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum.

"Evet. Değil mi Janey?"

Jane sıcak bir şekilde gülümsüyor, kocasıyla ve inekleriyle gurur duyduğu çok açık.

"Hayden boğalara otuzbir çekiyor," diye sözümüzü kesiyor Christopher.

Aman Tanrım.

Keith ve Jane'in yüzleri düşer.

"Ben hayvancılıkla ilgileniyorum."

"Vay, vay." Keith heyecanlı görünüyor. "Bu çok ilginç bir alan."

"Ailemin büyük bir sığır çiftliği var ve umarım bir gün yan taraftaki çiftliğimizde de sığırlar olur." Umutla gülümsüyorum.

"Önümüzdeki Salı günü sığır müzayedesine gitmelisin. Yılda sadece üç kez oluyor."

"Gelecek Salı açık artırma mı var?" Heyecanla sordum.

"Ülkedeki en iyi safkan atlar satışta olacak."

Gözümün ucuyla bir şeyin ön merdivenlerden bize doğru geldiğini görüyorum ve başımı kaldırdığımda tüm zamanların en sevimli kahverengi köpek yavrusunu görüyorum.

"Oh..." Eddie onu okşamak için eğildiğinde nefesi kesilir. "Bir tane ister misin?"

Eddie'nin gözleri bana kayıyor.

"Kesinlikle hayır," diye araya giriyor Christopher.

"Hızlı gidecekler, babaları şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş köpeği."

"İş köpekleri," diye fısıldıyorum. "Bir iş köpeğine ihtiyacım var." "Evin etrafına gel de sana göstereyim."

Eddie ve ben onu takip edip arka taraftaki ahıra gittik ve her yerde yavru köpekler vardı, kahverengi kelpeler, bir düğme kadar sevimli.

"Aman Tanrım." Yavru köpekler daireler çizerek koşarken ve zıplayıp bizi ısırırken eğildim.

Biri Christopher'ın kotunu dişleriyle kavıyor. "Yapma." Christopher birini ayağıyla itmeye çalışır.

Eddie yere oturmuş, yavru köpekler etrafını sarmış, ben de izlerken gülümsüyorum.

"İyi çalışan köpekler mi dediniz?" Tekrar soruyorum. "Elde edebileceğinin en iyisi."

Keith cevap veriyor. "Onları ne kadara satıyorsun?"

"Hayden..." Christopher sırtıma vuruyor.

"Normalde tanesini beş yüz dolara satıyorum ama komşumuz olduğunuz için size bir fiyatına iki tane vereceğim," diye devam ediyor Keith.

Christopher sırtıma vuruyor, şimdi daha sert. "Hayden, konuşalım... özel olarak."

"Bir dakika Keith." Parmağımı kaldırıp kenara çekiliyorum. "Ne oldu?" Christopher'a soruyorum.

"Buradan bir köpek alamayız," diye fısıldıyor. "Böyle bir şey olmayacak."

Eddie gelip yanımızda duruyor ve bizi dinliyor.

"Çiftlikte ne istersem yapabileceğimi söylemiştin," diye yanıtlıyorum.

"Anahtar kelime çiftlik," diye fısıldıyor. "Burası hayvanat bahçesi değil." "Sana iş köpeklerine ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Bu köpekleri

Bunun farkındayım ama bir çiftlik, hayvanlar olmadan çiftlik değildir."

"Henüz ineklerin yok, köpekleri nerede çalıştıracaksın, mutfakta mı? Flaş haber, Hayden, onlar yemek yapmaz."

"Köpeklere ihtiyacımız var," dedim ona.

Eddie'nin gözleri heyecanla açılır ve Christopher'a umutla bakar.

"Üzerime gelme. Tek söylediğim, bir soyağacına ihtiyacın var ve bence bunu daha fazla araştırmalısın, yan tarafta gördüğün ilk kahverengi köpeği sevimli olduğu için satın almazsın," diye fısıldıyor öfkeyle aramıza bakarken.

"En iyi bekçi köpekleri de" diye ekliyor Keith.

Christopher'ın kulakları dikilir. "Bekçi köpekleri mi? Saldırganlar mı?"

"Hayır, ama topraklarınıza biri girdiği anda size haber verirler, ailelerine karşı çok korumacıdırlar."

Christopher'ın gözleri onun kileri tutuyor ve şimdi ilgisini çektiğini biliyorum. "Peki ya kurtlar, kurtları öldürüyorlar mı?"

Keith başını arkaya atar ve yüksek sesle güler. "Çok komiksin, dostum."

Ya da sadece aptal.

"Orada olduklarını bile bilmeyeceksin; Eddie ve ben onlara göz kulak olacağız, değil mi Eddie?" Dedim.

Eddie olduğu yerde sığıyor. "Evet. Söz veriyorum," diye kekeliyor, heyecandan kelimeleri güçlkle çıkarabiliyor.

Christopher sahte bir gülümseme.

Kıkırdıyorum. "O biraz fazla şehirli Keith. Burası onun ilk çiftliği ve onu eğitmemiz gerekiyor."

"Ben şehirli değilim." Christopher öfkeyle soluk soluğa kalır.

Bir çimdik sembolize etmek için parmaklarımı kaldırıyorum.

"Birazcık."

"Tamam Eddie, iki tane seç, bir erkek ve bir kız."

Gülümsedim. Eddie'nin gözleri heyecanla açıldı. "Ciddi misin sen?" "Aha."

Eddie dizlerinin üzerine çöküyor ve yavrularla oynamaya başlıyor, bir yandan da hangilerini istediğine karar veriyor. "Bu bir kız." Köşedeki küçük olanı gösteriyorum.

Keith, "Hayır, o çok çekingen, iyi bir işçi olamaz," diyor. "Yaramaz olanları alın, en iyisi onlar."

"Çekingenlik bana uyar," diye fısıldıyor Christopher dirseğiyle.

Jane bana gülümseyerek, "Gel, sana başka bir şey göstereceğim," diyor. Beni köşedeki başka bir barakaya götürüyor. "Şunlara bak." Kapıyı açtı ve orada Görebildiğiniz kadarıyla yavru kediler var, yirmi tane olmalı.

"İki kızımız cinsiyet ayrımı yapılamadan hamile kaldı, bunları ücretsiz olarak alabilirsiniz."

Gözlerim açıldı. Yavru kediler. Christopher gerçekten çıldırarak.

Onun sözleri aklıma geliyor: Burası senin çiftliğin, burayı işletmek ve ev gibi hissettirmek için ne istersen yapabilirsin.

"Tamam, iki tane alacağım." Gülümsüyorum. "Bir erkek ve bir kız daha." "Hangilerini istiyorsun, aşkım?"

Onlara bakıyorum, hepsi birbirine benziyor. İki anne kardeş, gri ve siyah, birkaç kaplumbağa kabuğu ve bir kızıl var.

"Eğer erkekse, kızıl olanı alacağım." "Evet, sanırım öyle, bir kontrol edeyim."

"Peki ya kızlar, gitmeye hazırlar mı?"

"Evet, dokuz haftalıklar, gerçekten iyi bir yuvaya gitmelerini istiyoruz. Onları alırsanız minnettar olurum."

"Tamam, şuradaki küçük gri olana ne dersin?" Onu aldım ve ters çevirdim, oh, bu başka bir oğlan. Onu tekrar yere koydum.

Biraz daha koyu gri olanı bana doğru geliyor ve onu alıp ters çeviriyorum. "Bu bir kız."

"Evet, şuradaki çok tatlı, gerçekten yaramaz."

"Onu şimdiden sevdim, bunu da alacağız."

Jane, "Onları senin için bir kutuya koyayım, içeri girip bir tane alacağım," dedi. O içeride kayboluyor ve ben dışarı çıktığımda Christopher ve Eddie'yi dizlerinin üzerinde yavru köpeklerle çevrili buluyorum.

"Bu köpekler ayakkabı mı yiyor?" Christopher soruyor.

Keith kuru bir sesle, "Eğer onları dışarıda bırakırsan, bırakırlar," diye cevap verir. Christopher dudaklarını büker, etkilenmemiştir.

"Çok yiyorlar mı?"

"Onlara ne verirken yerler." Keith kaşlarını çatarak Christopher'a bakıyor. "Daha önce hiç köpeğin olmadı mı?"

Christopher sinirlenmiş gibi gömleğini düzeltiyor. "Ben New York'tan geliyorum, büyürken hayvanlarımız olmadı."

"Buraya neden taşındınız o zaman?"

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum, Christopher da aynı soruyu kendine soruyor olmalı. "Bir köylü kızına aşık oldum ve onu mutlu etmeye çalışıyorum, bu yüzden şimdi nasıl çiftçi olunacağını öğreniyorum."

Keith gülümsüyor ve sonra kıkırdıyor. "Seni büyük bir öğrenme eğrisi bekliyor evlat, özellikle de kadın bir kovboy kızıysa."

Yavru köpekler etrafında dönerken Christopher sessizliğini koruyor ve "Şu kulakları dik olan küçük olanı sevdim," diyor.

"Bu bir kız."

"Hangisini seviyorsun, Eddie?" Ben soruyorum.

"Bu küçük olanı seviyorum." Elini çiğneyen küçük bir köpek yavrusu var.

"Bu bir oğlan mı?" Döndürüyor. "Evet, öyle görünüyor." "O zaman şu ikisini alalım mı?" Ben soruyorum.

Christopher elini yüzüne götürüyor ve şimdiden pişmanlık duyduğunu görebiliyorum. "Sanırım."

Eddie kendinden geçmiştir ve neredeyse iki yavrusunu kucağına alarak arabaya geri dönecektir.

Ben de heyecanımı zor kontrol ediyorum.

"Parayı sana geri bırakmam gerekecek Keith, cüzdanım yanımda değil."

"Sorun değil canım, ne zaman istersen."

Arabaya doğru geri dönüyoruz ve Jane'in elinde kutuyla beklediğini görüyoruz. "Al bakalım canım, iğneye ihtiyaçları olacak, daha ilk iğnelerini oldular."

"Teşekkürler, Jane." Kutuyu ondan aldım.

Christopher'ın gözleri benimkileri tuttu. "Kutunun içinde ne var?" "Yavru kediler."

Gözleri büyüyor. "Çoğul olarak mı?" "İki gibi."

"Kedilerin evlerde ve spor çantalarında ne yaptığını biliyorum, Hayden. Ben bunun için kaydolmadım."

Keith ve Jane gülüyor, ben de öyle.

Christopher sahte bir gülümseme takınıyor ve ben onun tam anlamıyla zihinsel bir çöküşün eşiğinde olduğunu biliyorum. Arabaya biniyoruz ve yavruları Eddie'yle birlikte arka koltuğa koyuyoruz. İki yavru kedi öndeki kutuda, benim kucağımda. "Tanıştığımıza memnun oldum." Keith gülümsüyor.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye mırıldanıyor Christopher nefesinin altında.

Kıkırdıyorum, bu gerçekten çok komik.

Garaj yolundan aşağı inerken araba sessiz ve Christopher'ın tüm gücüyle dilini tuttuğunu biliyorum, bana bakıyor. "Başından beri planın bu muydu?" diye soruyor.

Tamamen.

"Ne demek istiyorsun?" Masum gibi davranıyorum.

"Komşularla tanışmaya gidip eve nasıl iki köpek ve iki kediyle döndüğümüzü bana anlatır mısınız?"

"Çiftliklerin hayvanlara ihtiyacı vardır."

"İnekler, Hayden, ineklere ihtiyaçları var."

"Güven bana, onların da kedi ve köpeklere ihtiyacı var." Gözlerini deviriyor.

"Fare ve sıçan salgını mı istiyorsun, Christopher?"

Bana doğru baktı.

"Evet bu doğru, fare ve sıçanların bitleri vardır ve bitler derinizin altına girip sizi içten dışa doğru yerler."

"Bu bir şaka mı?" diye nefes nefese kalır, dehşete düşmüştür.

"Hayır, ben çok ciddiym. Evinizde bit salgını olduğunda onlardan kurtulamazsınız. Onları öldürmek için evi tam anlamıyla yakmanız gerekir. Kediler kemirgenleri ve haşereleri kontrol altında tutar, temiz ve bakımlı bir çiftliğin merkez üssüdürler."

"Peki neden sadece iki tane aldınız? O pisliklerden dört tane almalıydık."

Eddie arka koltukta kıkırdamaya başlayınca arkamı döndüğümde iki yavru köpeğin zıplayarak Eddie'nin yüzünü yaladığını ve onu şefkatle öldürdüğünü görüyorum. "Sanırım senden hoşlandı, bebeğim." Gülümsüyorum.

Christopher'ın gözleri dikiz aynasına dikiliyor ve sırtıyor, o bile bunun ne kadar eğlenceli olduğunu inkâr edemiyor. "Sakin ol köpek, eve varır varmaz kurt öldürme eğitimine başlayacaksın."

"Onu kim eğitecek?" Ben soruyorum.

Christopher gözlerini genişletir. "Hayden Whitmore."

"Peki tekrar ne diyeceğim?" Christopher sorar.

"Diyelim ki ellerindeki en büyük iplikle beş rulo tavuk teline ihtiyacınız var."

"Ama köpek çitleri içinken neden tavuk teline ihtiyacım olsun ki?"

"Buna sadece tavuk teli deniyor ama sadece tavuklar için değil."

Christopher gözlerini deviriyor. "Bu kablo şirketinin pazarlama sorumlusu kim? Ne yaptıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadığı çok açık." Arabaya doğru yürümeye devam eder ve kapıyı açar. "Buna ne için ihtiyacımız vardı?"

"Yavru köpekler büyüyene kadar dışarıda oynayabilecekleri geçici güvenli alanlar yapmak. Serbestçe dolaşamazlar; çok küçükler ve kaybolurlar."

"Emin misin?" Kaşlarını çatıyor. "Bu bana doğru gelmiyor."

Kaşımı kaldırıyorum. "Sence ne olur?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bırakın serbestçe dolaşsınlar ve bekçi köpeği gibi her şeyin kokusunu alsınlar."

"Onlar küçük yavru köpekler."

"Demek istediğim tam olarak şu, tavuk telleri içinde tutulmak istemiyorlar. Bu hadım edici."

"Bu kadar erken yalnız bırakılamazlar." "Ama biz daha yeni girdik."

"Christopher! Yap şunu," diye bağıyorum sabrımın son damlasını da kaybederken.

Gözlerini deviriyor ve arabaya biniyor. "Şimdi gidiyorum." "Güzel." Kollarımı kavuşturuyorum. "Tam zamanında."

"Ve eve hırdavatçıdan bir sürü şey alıp gelebilirim." Göz kırparak kasıklarını tutuyor. "Hırdavat."

"Tamam."

"Hatta belki birkaç hayvan daha." Sanki beni korkutmaya çalışıyormuş gibi rahatça omuz silkiyor.

"Tamam, eğer yavru tavukları varsa bana da birkaç tane al." "Ne?" Alay ediyor. "Ciddi olamazsın?"

"Şey... tavuk teli alıyorsunuz."

"Tanrı aşkına, Hayden. Bu kadar hayvan yeter." Evin içine bakıyor. "Eddie," diye seslenir. "Acele et."

Eddie evden uçarak çıkar ve ön koltuğa zıplar.

Christopher güvenilir küçük çırağı çiftçi olmadan hiçbir yere gitmez. Uzaklarda kaybolmalarını izlerken gülümsüyorum, onları gönderdiğim ayak işleri hakkında yaptıkları konuşmaları sadece hayal edebiliyorum.

Christopher

Arabayı kalabalık park yerinde durduruyoruz, her yerde römorklar ve kamyonlar var. Sığır müzayedesindeyiz, Elliot'ı da yanımda getirdim.

"Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim, orası kesin." Elliot etrafına bakınırken şöyle diyor.

"O da ne?"

"Nişanına masturbasyon yapması için inek almak."

Arabayı kapatırken sırtıyorum, "Bu ikimiz için de geçerli." Arabadan inip geniş çimenlikten geçerek salona doğru yürüyoruz.

"Bunu neden Hayden olmadan yaptığımızı tekrar söyler misin?"

"Ona sürpriz yapmak istiyorum. Şimdiye kadar her şeyi satın aldı ama...ben..." Omuz silkiyorum.

"Sen ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu çiftlik olayını seviyorum ve onu seveceğini bildiğim bir şeyle şaşırtmak istiyorum. Anlamlı bir şeyle."

"Tamam, mantıklı." Kaşlarını çattı, "Sanırım." Koridorun köşesini dönüyoruz ve olduğumuz yerde duruyoruz.

"Bu da ne böyle?" Fısıldıyorum.

Bir milyon insan var, ortada inekler var ve müzayedeci o kadar hızlı konuşuyor ki onu anlayamıyorum bile.

"Times Meydanı'nda uyuşturucu içmek gibi." Elliot kaşlarını çattı.

"Plan nedir?" Elliot etrafına bakınırken soruyor.

"Beş tane güçlü görünümlü erkek dana alacağız ve sonra

siktir git buradan."

"Hepsi erkek mi?"

Kaşlarını çatıyor.

"Evet," diye omuz silktim, "İhtiyacı olan şey bu." "Bu çok aptalca."

"Bunun neresi aptallık?"

"Bir düşünün, kim daha azgın olacak? Birlikte bir padokta sıkışıp kalmış beş erkek mi yoksa bir sonraki padokta sevişmeyi hayal edebilecekleri dört ateşli, büyük memeli hatuna sahip üç erkek mi?"

Gözlerimi kısıyorum, "Sence inek pornosuna ihtiyacımız var mı?" "Yüzde yüz."

**"Tamam, üç Çocuklar, dört kızlar." I düşünmek için
"Belki dört erkek ve üç kız."**

"Hayır, çeşitliliğe ihtiyaçları var."

"Tamam, dört erkek ve beş kız. Ama seksi kızlar olmalılar."

Elliot etrafına bakınırken başını sallıyor, "Bu çocuk oyuncağı olacak, inekleri bilen biri varsa o da biziz."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İkimiz de zamanında çok inek siktik."

Sırıtiyorum ve sonra kıkırdıyorum, "Bu doğru."

Üç ay sonra.

"Hayır, hayır, beni dinleyin ve konsantre olun. Bu taraftan..." öğretmen Bay Enid, kalemiyle bir kâğıt parçasını işaret ediyor, "...şuradakine doğru gidiyor, geçen gün yaptığımız gibi hatırlıyor musun?"

Eddie sönmüş bir halde yemek masasındaki sandalyesine oturur.

Midem bulanıyor.

İzlemesi çok zor, Eddie okuma ve yazma derslerinde zorlanıyor ve biz ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz.

Sanki biz bunu başarana kadar hayatındaki her şey askıya alınmış gibi. Okuma yazma bilmediği sürece McDonald's'ta bile çalışamaz.

Çiftliği çok seviyor ve Hayden ile çalışmaktan çok mutlu ve bu aile zamanına ihtiyacı var, bunu biliyoruz. Ama aklımızın bir köşesinde onun kaderinde daha fazlası olduğunu da biliyoruz ve onun için amaçlanan şeyi başarmak için bu okuma ve yazma işini fethetmesi gerekiyor.

"Tekrar üzerinden geçelim Eddie, bu sefer konsantre olmanı istiyorum."

"Konsantre oluyor," diye çıkışıyorum.

Öğretmen başını kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemem ama Bay Miles, dersimi bölemezsiniz. Eduardo daha çok çalışmalı."

"Bugünlük bu kadar." Sözünü kestim.

Eddie bana gülümsüyor ve yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum.

"Aslında." Seçeneklerimizi düşünürken duraksıyorum, Hayden bir hafta önce onunla evlenmek istedi ve ben onu vazgeçirdim, bugün işten eve erken geldim ve

Özellikle de derse girerken. Hayden haklı, bu iş yürümüyor. "Artık senin hizmetlerine ihtiyacımız olmayacak. Öğretme tarzın Eddie'de işe yaramıyor."

Eddie gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırır.

"Lütfen size olan tüm borcumuzun hesabını bize gönderin." "Hata yapıyorsunuz," diye yanıtlıyor Bay Enid.

"Katılmıyorum. Her şey için iyi şanslar." Elini sıkıyorum ve Eddie'ye de aynısını yapmasını işaret ediyorum. "Teşekkür ederim," diyor Eddie en nazik haliyle.

Eddie ve ben Bay Enid'in dışarı çıkıp arabasına binmesini izlerken Eddie'ye dönüyorum. "Ne alet ama."

Eddie sırtıyor. "Belki."

Pencerenin önünde durup Londra silüetine bakıyorum, aklım kilometrelerce uzakta, evde Eddie'de.

"Neyin var senin? Dünyayı omuzlarına almış gibi görünüyorsun." Elliot arkamdan sordu.

"Aklımda çok şey var," diye iç geçiriyorum. "Ne gibi?"

"Eddie konusunda doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum, belki de onu okula göndermeliydim. Bu dil engeliyle mücadele ediyor ve bunu onun için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmiyorum."

"Ona özel öğretmen tuttuğunuzu sanıyordum?"

"Yaptım...yaptım, haftada dört kez eve geldi. Ama o... her şey gerçekten zor gibi görünüyor ve onun ne kadar zeki olduğunu biliyorum, neden bu kadar çok mücadele ettiğini anlamıyorum. Mesele şu ki, hiçbir dilde okuyup yazmadı, bu yüzden buna yeni bir dil eklemek başka bir zorluk seviyesi. Belki de onu okula göndermeliyiz?"

"Bunu yapmamanın ardındaki düşünce süreci nedir?" Elliot kaşlarını çatar.

"Hayden, onu kötü çocuklarla sosyal ortamlara sokmadan önce kendi içinde güvende hissetmesini istiyor. Onu zorlarlarsa kendini kaybedeceğini düşünüyor."

"İyi bir noktaya değindin. Ona burada bir iş bulabilir miyiz?"

"Sorun da bu; okuma yazma bilmiyorsa posta odasında bile çalışamaz. Bu gerçekten şu anda hayatında büyük bir engel ve ona yardım etmenin ve motive etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Elliot bir dakika düşünür. "On dört yaşında bir çocuk gibi düşünmelisin."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"On dört yaşındayken sizi ne motive ederdi?"

Bir an düşünüyorum, aklıma yeni bir plan geliyor ve sırtıyorum. "İşte bu kadar." Sırtına sert bir tokat atıyorum. "İşte bu."

Elliot kıkırdar. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Emin ol öyleyim."

Uzun ve dolambaçlı araba yolundan evimize doğru ilerliyorum ve arazide muhteşem bir şey görüyorum, hayretle bakarken arabayı durduruyorum.

Güneş dağın üzerinden yavaşça batıyor, çayırlar altın renkleriyle dans ediyor. Eddie traktörü sürüyor ve Hayden iki yavru köpekle birlikte arkasında oturuyor. Gülüyorlar, konuşuyorlar ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar. Arada bir yavrular havlıyor

Hayden ve Eddie tüm zamanların en komik şakasına kahkahalarla gülerler.

Onlar beni görmüyor ama vücudumdaki her hücre onları görüyor.

Ruhlarından sızan mutluluğu hissedebiliyorum.

Bu çiftlik, bu insanlar, bu hayat.

Üçümüzün ait olduğu yer mükemmel.

Birlikte.

Yaşamak için daha mutlu bir yer isteyemezdim... Eddie'nin evim diyebileceği bir yer.

İspanya olmadığını ve aşmamız gereken daha çok engel olduğunu biliyorum ama üçümüz arasında çok büyük bir sevgi var.

Tepede gözden kaybolana kadar onları izliyorum, beni hala görmediler ve muhtemelen saatlerce eve dönmeyecekler. Burada yaptıkları şey bu, Tanrı bilir nerede kayboluyorlar.

Eve doğru yol alıyorum ve içeri girdiğimde kedilerimiz Sylvester ve Minnie'nin şöminenin önünde uzanmış, kütük gibi uyuduklarını görüyorum.

Rahatlamış bir şekilde onlara bakıyorum. "Siz iki vahşi hayvanın bugün hiç fare yakalayıp yakalamadığını sorabilir miyim?"

Kelimeyi söylerken kaşlarımı çatıyorum.

Fare.

"Fareler, siz ikiniz bugün hiç fare yakaladınız mı?" Uyumaya devam ediyorlar.

Ayakkabılarımı tekmeleyip ceketimi çıkarırken onlara "Bu evde siz ikiniz hariç herkes çarkları döndürmek için çalışıyor," diyorum. "Burada elinizi taşın altına koymaya başlasanız iyi edersiniz yoksa buraya kadar. Daha fazla ateş ve bedava yemek yok."

Kanepedeki minderlerden birini yanlarındaki yere bırakıyorum.

"Çünkü eğer bitlenirsek ve evi yakmak zorunda kalırsak o zaman sizi evin içinde bırakırım." Yalan söylüyorum.

Onların yanında, şöminenin önünde yere uzandım ve başımı minderin üzerine koydum.

Sylvester sanki evde olduğumu yeni fark etmiş gibi başını kaldırıyor ve kalkıp yanıma gelip üzerime oturuyor. "Ben bir sandalye değilim, biliyorsun değil mi?" Ona söyledim.

Çenesini kaşıyorum, mırlıyor ve gözlerini kapatıyor, rahatlamış ve bir kralın hayatını yaşıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor; bu kediler hayatları pahasına da olsa bir fare bile yakalayamazlar.

"Belki de onun yerine yemek pişirmeye başlaman gerekecek."

Hayden

Tak, tak, kapıdan sesler geliyor.

Eddie'nin yeni öğretmeni geldi, merdivenlerden hızla iniyorum ve kapıda kimin olduğunu görünce olduğum yerde duruyorum.

Yirmili yaşlarının sonunda, kıvrımlı ve muhteşem bir İspanyol bombası, uzun siyah kalem etek ve dar kesim kazak bluz giyiyor, uzun siyah saçları açık ve dolgun ve gerçek bir Sofía Vergara havası var.

Yürüyen bir seks bombası.

"Merhaba, benim adım Lucia. Eddie'yi görmeye geldim. Ben onun yeni öğretmeniym."

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Ona ne öğreteceksin?

Eddie ona bakarken gözleri büyür. "Ben... Ben... Ben... Eddie'yim," diye kekeleyerek göğsünü işaret eder.

Ona verdiği tepki karşısında gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

Christopher Miles...seni yılan.

"İçeri gel." Gülümsüyorum.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" Eddie dakikada bir milyon mil hızla ona teklifte bulunur.

"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim, Eduardo." Sakince gülümsüyor, tanıştığı her erkeğin ona bu tepkiyi vereceği çok açık.

Eddie ona aptalca gülümsüyor ve sonra bunu benim de gördüğümünden emin olmak için gözleri bana kayıyor.

Şeytani.

"Bugün sadece birbirimizi tanıyalım Eddie," diyor. "Belki bana çiftliğini gezdirirsin."

Eddie'nin gözleri heyecanla açılıyor. "Su...tabii," diye soluk soluğa kalıyor, gözleri önce bana, sonra ona, sonra tekrar bana kayıyor, o kadar heyecanlı ki nereye bakacağını bilemiyor.

Sonraki iki saat boyunca Eddie'nin Lucia'nın ağzından çıkan her kelimeye takılmasını izledim. Onu traktörle gezdirdi ve çiftliğimiz ve hayvanlarla ilgili her şeyi ona ayrıntılı bir şekilde anlattı. Bu beni gerçekten memnun ediyor çünkü artık onun ne kadar ilgili olduğunu görebiliyorum.

Nazik ve düşünceli biri ve çocuk şimdiden önceki öğretmeniyse olduğundan çok daha ilgili.

"Yarın görüşür müyüz, Eddie?" diye

sorar. Adam aptalca gülümser. "Tamam."

"Baban bunu her gün yapmamızı istiyor."

Eddie'nin gözleri heyecanla açılır. "Kulağa harika geliyor," diye nefes nefese kalır. "Gerçekten, gerçekten harika."

Eminim öyledir... seni küçük şeytan, seni.

Onu uğurlamak için ön kapıdan çıkıyor ve ben de pencereden onları izliyorum. Eddie heyecanla parlıyor ve itiraf etmeliyim ki ben bile onun için heyecanlanıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Christopher'ın arabasının garaj yoluna girdiğini duydum ve onu karşılamak için dışarı çıktım.

"Merhaba," diyor arabasından inerken, beni kollarına alıyor ve usulca öpüyor, dili hafifçe benimkine değiyor.

"Bana bunu bilerek yapmadığını söyle." Ona sırtıyorum.

Bana seksi bir göz kırptı. "Ne gerekiyorsa."

Düğün

Çiftlik catering personeli, çiçekçiler ve barmenlerle dolup taşıyor.

İnsanlar masaları taşıyor; beyaz çadırlar kuruluyor ve her yerde çiçekler var. Yarın ailemin ABD'de Finger Lakes'deki çiftliğinde yapılacak düğünümüz için hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyor.

Burada evlenmek istiyordum, ailem için önemliydi ve benim için de önemliydi. Bu çiftlik benim ruhumun özüdür, ruh eşimle evlenmek ancak burada mümkün olabilirdi.

Christopher çiftliğimizde evlenmeyi çok istiyordu ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu öğrenince vazgeçti.

Eddie ve ben bir haftadır buradayız ve Christopher Çarşamba günü işten sonra geldi.

Pazartesi günü Christopher ve ben Maldivler'e balayına gidiyoruz ve annem, babam ve Eddie İngiltere'deki çiftliğimize dönecekler, şu anda orada birkaç günden fazla yalnız kalamayacağımız kadar çok işimiz var.

İyi haber şu ki, annem ve babamın artık burada tam zamanlı bir bakıcıları var, bu yüzden istedikleri zaman seyahat etmekte özgürler. Eddie annem ve babamla çok yakınlaştı; özellikle babam onu kanatları altına aldı ve artık bizi değil Eddie'yi görmek için uzun süreler çiftliğimize gelip kaldıklarından eminim.

Miles ailesinin tamamı geldi ve şehirde bir otelde kalıyorlar, bu akşam burada sadece iki aile ile birlikte büyük bir düğün öncesi yemeği yiyeceğiz.

Ailelerimiz bir araya geldiğinde hep gergin oluyorum, çok farklılar ve babam çok yıpratıcı ve patavatsız olabiliyor. Herkes tekneyi sallamamak için parmak uçlarında dolaşıyor gibi görünüyor.

Tristan'ın çocukları her zaman harika bir buz kırıcıdır, nerede olurlarsa olsunlar uyum sağlarlar ve daha fazla bebek geldikçe işler daha yoğun ve daha telaşlı hale geliyor. Eddie geniş ailenin yanında hâlâ sessiz; bunu da atlatacak, biliyorum. Sadece ne zaman bir araya gelsek o kadar çok şey oluyor ki sessiz kalıyor ve ortama uyum sağlamaya çalışıyor. Onu bizim tanıdığımız gibi tanıyacakları ve sevecekleri günü iple çekiyorum.

"Tamam, bebeğim." Christopher beni usulca öpüyor, elleri arkamda. "Ben gidiyorum. Birkaç saat içinde döneceğim."

"Tamam." Onu tekrar öpüyorum, dudaklarımız birbirinin üzerinde kalıyor.

Christopher bu akşamki yemeğimizden önce kardeşleriyle bir şeyler içmeye gidecek. Her zamanki gibi çok yakınlar, birlikte vakit geçirmek için ellerine geçen her fırsatı değerlendiriyorlar. Dördü geçen ay bekarlığa veda partisi için Vegas'a gittiler ve orada ne yaptıklarını bilmiyorum ama Christopher eve döndüğünde üç gün boyunca uyudu. Gülmekten ve içmekten sesi o kadar kısılmıştı ki neler olduğunu hayal etmek bile istemiyorum.

"Yarın." Dudaklarıma gülümseyerek beni şimdi ve buraya geri getiriyor.

"Yarın..." Kalbim kabarıyor, saçlarımı iki eliyle kavrarken beni tekrar usulca öpüyor.

"Tanrım, karım olman için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum; birbirimize çok aşığız.

Birlikte inşa ettiğimiz hayat, ikimizin de hayal edebileceğinden çok daha fazlası. Eddie'nin hayatımızın bir parçası olması büyük bir hediye, o çok özel bir insan. Şimdiye kadar tanıdığım en nazik, en düşünceli insan.

Komik ve zeki, esprili ve akıllı. Çok da çalışkan, çiftlikte sahip olduğumuz en iyisi, sabah ilk o kalkıp hayvanlara bakıyor ve her gece onları en son o kontrol ediyor.

Kaosun ve köpeklerimizin, kedilerimizin ve ineklerimizin hayranlığının arasında kendini buldu, o bizim kralımız. Tutkal

hepimizi bir arada tutan.

Kurumsal Miles dünyasının ona göre olup olmayacağından emin değilim. Christopher bunun, çiftliğin onun için her Şey olduğu, inşa edilmesine yardım ettiği evi olduğu topraklama aŐaması olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama sonunda Eddie'nin daha fazlasına ihtiyaç duyacağını ve Miles Media için çalışmaya başlayacağını düşünüyor.

Ben o kadar emin değilim.

Onun backpacker'larda barmenlik yaptığını ve hiç tanışmamış olsaydık hayatının nasıl olacağını düşünüyorum ve hayal bile edemiyorum. Şu anda yaşadığımız hayattan çok uzak görünüyor.

İyi olacaktı ve ne yaparsa yapsın baŐarılı olacaktı, onda  ğretilemeyen derin bir dayanıklılık var. Ama artık öyle olmak zorunda olmadığı için çok mutluyum. Yumuşak ve savunmasız olabilir ve olduğu gibi sevinebilir.

Hayatta istediği yolu seçebilir.

"Sarhoş olma," diye hatırlatıyorum Christopher'a. "Bu akşam yemeğimiz var, unuttun mu?"

"Biliyorum."

"Evet, her zaman bildiğini söylüyorsun ama ne zaman kardeşlerinle bir araya gelsen beyninde bir Şeyler kopuyor."

Sırıtıyor. "       onlar lanet olası alkolikler, işte bu yüzden. Bana akran grubu baskısı yapıyorlar."

Kıkırdıyorum. "Elbette  yle, i lerinde en kötüsü sensin."

"Birkaç saat sonra görüşürüz." Eski püskü kamyonetine binip garaj yolundan çıkıŐını izliyorum, gözden kaybolurken gülümsüyorum. Çok Şey değişti, buraya ilk geliŐini hatırlıyorum da, ona kiraladığım kırmızı araçtan o kadar utanmıŐtı ki. Şimdi eski püskü arabaları tercih ediyor, bunların kendisini daha güçlü hissettirdiğini düşünüyor.

Kimi kandırıyor bilmiyorum, toprak konusunda asla sert olamaz.

Kedilerimiz bile ona patronluk taslıyor, o kocaman yürekli bir yumuŐaklık.

Uzaktan bir ses duyuyorum ve Eddie'nin traktörün üzerinde babamı takip ederek uzak otağa doğru gittiğini görüyorum.

Şimdi nereye gidiyorlar?

"Bugün çitleri tamir edecek vaktimiz yok çocuklar, organize etmemiz gereken bir düşün var."

Eve giriyorum, merdivenlerden çıkıyorum, kapının arkasında asılı duran giysi çantasının fermuarını açıyorum ve hayatımda gördüğüm en güzel gelinliğe sevgiyle bakıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Yarın evleniyorum.

Christopher

Kadeh kaldırmak için hep birlikte içkilerimizi tutuyoruz. "Hayden'a." Jameson gülümsüyor.

"Hayden'a," hepimiz tekrarlıyoruz.

"Buna inanabiliyor musun?" Sırıttıyorum. "Onu benimle evlenmeye nasıl ikna ettim, asla bilemeyeceğim."

"Ben de öyle," diye katılıyor Tristan. "Zavallı sürtük fırsat varken kaçmalı."

Elliot kıkırdar. "Sadece acele et ve yüzüğü tak ki geri adım atamasın."

Hep birlikte geleneksel Blue Label viskimizden bir yudum alıyoruz. "Bugün tuhaf bir gün, değil mi?" Onlara soruyorum.

"Nasıl yani?"

"Aramızda en son evlenen benim."

"Bir dönemin sonu." Jameson neredeyse üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Öyle," diye katılıyor hepimiz dalgın dalgın.

"Ve hiçbirimiz düşündüğümüz gibi bir kızla evlenmedik," diye yanıtlıyor Tristan.

"Yaptım." Elliot hüzünle gülümsüyor. "Hayalimdeki kızla evlendim."

Jameson gözlerini devirir. "Acınacak haldesin, biliyor musun? O resimleri onun yaptığını bile bilmiyordun."

"Ama o yaptı." Elliot kadehini kaldırıp kadeh kaldırırken sırtlıyor. "Ama o yaptı. Onun sanatı kalbimdeydi."

Hepsi tiksintiyle inliyor.

"Dediğim gibi, acınası." Jameson dudağını kıvrıyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Harvey bu gece bana oğlan derse, onu nakavt ederim," diye ekliyor.

Tristan kıkırdar. "Lütfen yap, kışını tekmelediğini görmek için iyi para öderdim."

**"Bunu görmek isterdim," diye cevap veriyorum.
"Seni gözleri kapalı öldürebilir."**

**"Bundan şüphen olmasın," diye onaylıyor Elliot. "O
sert bir orospu çocuğu."**

**"Miles kardeşler için sırada ne var?" Elliot soruyor.
"Bundan sonra ne olacak?"**

**Jameson omuz silkerek, "Çocuklarımızın
büyümesini ve yönetimi devralmasını izliyoruz," diye
yanıtlıyor.**

**"Miles, Yeni Nesil." Hüzünle gülümsüyorum. "Bir
devrin sonu." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum.
"Yapma, bu beni üzüyor. Hikâyelerimizin bitmesini
istemiyorum, sonsuza dek burada kalmak istiyorum."**

Jameson kadehlerimizi tekrar dolduruyor.

"Sarhoş olmaya iznim yok," diyorum. "Uyarıldım."

**"Siktir git." Bardağımı ağzına kadar dolduruyor.
"Henüz evli değilsin." Bir kez daha kadeh kaldırmak
için kadehini kaldırıyor. Hepimiz gülümsüyoruz, onun
kadeh kaldırmaları her zaman efsanevi olmuştur ve
yaşlandıkça bir şekilde onları daha çok takdir
ediyoruz, kadehlerimizi onunkilere kaldırıyoruz.**

**"Yeni nesil Miles'lara, daha büyük, daha hızlı, daha
sert yaşasınlar ve şeytanlar gibi sevişsinler."**

**Tristan içkisini burnuna çekiyor. "Ve kızlarımın
sonsuza dek bakire kalması için, böylece kimseyi
öldürmek zorunda kalmam."**

"O da var." Elliot başını sallar.

**Bir dönemin kapanışına ve bir diğerinin açılışına,
umutların, hayallerin ve fantezilerin gerçekleşmesine
kadeh kaldırırken hepimiz kıkırdıyoruz.**

"Yeni nesil Miles'lara."

Hayden

Bahçede peri ışıklarından bir gölgelik altında oturuyoruz, müzik çalıyor ve hepimiz yarınki büyük gün için dinleniyoruz, akşam yemeği mükemmeldi. Harika yemekler, harika arkadaşlar, bir araya gelen harika aileler.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çocuklar söz verdiklerinden daha tipsizdi, her zamanki gibi komiktiler, yemin ederim bu dörtlü bir araya geldiğinde bir beyin daha büyüyor. İğneleme ve espri onların tek dili.

Tatlı servis edildi ve ben etrafta dolaşıp birkaç tabak topladım.

Tüm çocuklar kendi aralarında konuşup sohbet ederken kahkahalar yükseliyor.

Eddie sessiz ve geride duruyor, onu üzecek bir şey olup olmadığından emin değilim ama kendisi gibi davranmıyor.

O bana tabakları toplamamda yardım ediyor, babam da ediyor ve onları mutfaktaki yemek personeline götürüyoruz.

Harry mutfakta içecek bir şeyler alıyor.

"Merhaba oğlum," diyor babam.

Harry babama donuk donuk bakıyor. "Bana öyle deme."

Eddie'nin sırtı düzeliyor.

"Bir çocuk için çok haklısın," diye homurdanıyor babam.

Hay sikeyim.

"Herkes dışarı." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Lütfen ayıyı dürtme, Harry.

Gece mükemmeldi, mahvetme.

"Buna hakkım yok," diye öfkeyle tükürdü Harry. "Ve ses tonunu hiç beğenmedim, Harvey."

Oh, kahretsin.

"Ses tonun kimde oğlum?" diye alay ediyor babam.

"Bana öyle deme dedim," diye karşılık veriyor. "Sağır mısın sen?"

Tanrım, bu çocuk. Çok inatçı, onunla gerçekten çok uğraşıyorlar.

Eddie babamın önüne geçti, "Onunla böyle konuşma." Harrison'ın göğsünü dürttü. "Özür dile." Onu tekrar dürttü. "Şimdi."

Harry onu dürtüyor. "Hayır. Ben yanlış bir şey yapmadım. Böyle anılmak istemiyorum, o yüzden anılmayacağım."

"Ona saygısızlık ediyorsun ve bana saygısızlık ediyorsun. Özür dile. Şimdi." Eddie Harrison'ı göğsünden iter ve Harrison tökezleyerek geri çekilir.

Kahretsin.

"Kesin şunu çocuklar," diye çıkıştım ve Patrick'e döndüm. "Git babanı ve Christopher'ı getir."

Patrick ne yapacağını bilemez bir halde bana bakıyor. "Şimdi,"

Harry Eddie'yi tekrar iter ve Patrick destek aramak için dışarı koşar.

"İkiniz de kesin şunu," diye homurdanıyor babam.

Eddie, Harrison'ı gömleğinden yakalar. "Şimdi Harvey'den özür dileyeceksin... yoksa cezanı çekeceksin."

"Bu konuda ne yapacaksın, pısırik," diye karşılık **v e r i y o r** Harrison. "Bir bok için savaşamazsın."

Babam başını arkaya atıp kahkahalarla gülüyor, bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

"Kes şunu," diye bağıriyorum. "Baba, bu hiç komik değil."

Çocuklar birbirlerine kafa kilidi takar ve güreşmeye başlarlar.

"Argh, ne yapıyorsun?" Onları ayırmaya çalışırken öfkeyle fısıldıyorum. "Kes şunu."

Eddie, Harrison'ı ön kapıya doğru itti. "Ön **k a p ı d a n** çık, kışını tekmeleyeceğim."

"Getir bakalım, tatlı çocuk," diye tükürüyor Harrison. "Senin kışını tekmeleyeceğim."

Ben arka kapıya koşarken birbirlerini ön kapıya doğru itiyorlar. "Christopher," diye sesleniyorum.

Kahretsin, nerede o?

Claire yüzümü gördü ve hemen ayağa kalktı.
Herkes kargaşanın ne olduğunu görmek için masalarından başını kaldırır.

"Neler oluyor?" Claire fısıldar. "Harrison ve Eddie kavga ediyorlar." "Ne?" Gözleri büyür. "Nerede?"

"Ön taraftan."

İkimiz de koşarak eve girdik ve Eddie ile Harrison'ın karanlıkta yerde yuvarlanıp kavga ettiklerini görmek için ön kapıdan dışarı fırladık.

"Ahh, Harry," diye ağlıyor Claire. "Kes şunu."

Eddie, Harry'nin yüzünü yere yapıştırdı. "Özür dile," diye bağıyor.

Harry toprağı tadarken, "Cehenneme kadar yolun var," diye tükürüyor.

Tristan ve Christopher evin yanından koşarak geliyorlar. "Ne oluyor lan?" Tristan bağıırır, Eddie'yi Harrison'dan çeker ve geriye doğru fırlatır.

"O başlattı," diye bağııyor Harrison.

"Özür dile, seni korkak," diye bağııyor Eddie. "Hemen şimdi özür dile yoksa kıcını yine tekmelerim."

Christopher'ın ve benim gözlerimiz fal taşı gibi açıldı, Eddie'nin bu yönünü daha önce hiç görmemiştik.

"Ne oldu?" Tristan Harrison'a ters ters bakar, "Ne için özür dilemen gerekiyor?"

Harrison omuz silkiyor. "Bana çocuk denmesini istemiyorum. Bu saçmalığı kabul etmiyorum."

Arkamızdan gürültülü bir kahkaha sesi geliyor ve bunun gördüğü en komik şey olduğunu düşünen çakırkeyif Jameson'ı görmek için dönüyoruz. Havayı yumruklarken "Dövüş, dövüş, dövüş," diye bağııyor.

Tristan onu görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Siktir git, salak."

Eddie, "Harvey'den özür dile, hemen şimdi," diyor.

Harry Eddie'ye bakarken gözlerini kısar. "Özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?" Eddie havlar.

Harrison derin bir nefes verir. "Kabalığım için özür dilerim, Harvey."

Eddie sanki işi bitmiş gibi ellerinin ve gömleğinin tozunu alıp içeri girer, Harrison onu takip eder ve Tristan da kavganın gerçekten bittiğine inanmayarak peşlerinden gider.

Claire, Christopher ve ben şok olmuş bir halde duruyorduk, "Eddie'yi hiç böyle görmemiştim." Mırıldandım. "Çok üzgünüm, haddini aştı. Harry'yi çekıştirmek ona düşmez."

"Harry küçük bir iş parçası. Muhtemelen bunu hak etmiştir," diye fısıldıyor Claire. "Üzgün olan benim." Claire eve doğru giderken babam önce gülümsüyor sonra da kıkırdıyor. "Bu harika," diye gülüyor.

"Bu harika değil mi baba?" Nefes nefese kaldım. "Onun bu yönünü hiç görmemiştim."

"Sizce Eddie nasıl bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalabildi?" diye soruyor.

Christopher ve ben ne diyeceğimizi şaşırmış bir halde ona bakıyoruz.

"Kimseden bir bok almıyor ve sonunda bunu yeni hayatına da taşıyor. Onlardan saygı görme zamanı geldi."

Christopher ellerini saçlarında gezdiriyor. "Siktir." İçeri girdiğimizde çok utangaç bir Harrison ve Eddie kanepede oturuyor, Tristan da aralarında.

Jameson ve Elliot oturma odasında şov yaparken birbirlerine sahte yumruklar atıyorlar. Herkes ciddi davranıyor ama bu iki sarhoş aptal aslında oldukça eğlenceli.

Eddie'nin gözleri Christopher'ınkilerle buluşmak için yükseliyor ve Christopher ona göz kırpmıyor, Eddie'nin omuzları biraz rahatlıyor, her şeyin yoluna gireceğini biliyor.

İçten içe gülümsüyorum, sanırım babam haklı olabilir.

Eddie bu gece onların saygısını talep etti; nihayet yeni hayatında hak ettiğini bildiği şeyi isteme bariyerini aştı.

Bunun için kızgın olamam. Nasıl olabilirim ki?

Hadi, bebeğim.

"İşte bu, bebeğim." Babam bana gülümsüyor. "Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun."

Çiçeklerle süslü koridorun sonunda duruyoruz, düğün marşı çalıyor, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde, duvağım sıkıca yerinde.

Dantelli elbisem peri masalım için mükemmel bir final oldu. Hayalimdeki adamla hayalimdeki elbiseyle evlenmek.

Christopher ve Eddie diğer uçta beni bekliyorlar. Siyah takım elbiseleri ve mutlu gülümsemeleriyle.

Koridorda attığımız her adımda kaderim biraz daha yerine oturuyor. Kalbim göğsümden serbestçe düşüyor.

Bu o. Her zaman oydu.

Bugün Christopher Miles ile evleniyorum.

Sonunda koridorun sonuna geldik ve babam iki yanağımı da öptü, ben de Christopher'a döndüm.

Beni öpüyor ve heyecanla ayak parmaklarının üzerine eğiliyor, kocaman, güzel gülümsemesi sergileniyor.

Kalbim dolu.

Ve bize en yakın olan herkes bizi izlerken, ben hayatımın aşkıyla evleniyorum.

Oda sıcak ve buharlı, terden bir parlaklık tenimi kaplıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, yatağın sesi duvara şiddetle çarpıyor.

"Sikimi iyi bir eş gibi alıyorsun," diye homurdanıyor Christopher başımı saçlarımdan geriye doğru çekerken, arkamda duruyor, bacakları açık ve kalın dörtlüleri her pompalamada kasılıyor.

Vücudum onun büyük ereksiyonunun etrafında dalgalanırken sıkılıyorum.

Vay anasını...

Tüm balaylarının balayı.

Artık iyice alıştım. Saatlerdir

sikişiyoruz...günlerdir.

Başımı geriye doğru çekerken elleri saçlarımı sıkıyor, böylece gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Ağzınıza üfleyeceğim, Bayan Miles."

Ona gülümsüyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

Lütfen.

İskele iskelesine el ele çıktık, "İyi günler Bay ve Bayan Miles." Kaptan gülümsüyor. Personel beyaz ve lacivert üniformalarıyla bizi karşılamak için sıraya dizilmişti ve ben bir de-ja-vu hissine kapılmaktan kendimi alamıyorum. Çok uzun zaman önce böyle bir yerde çalışıyormuşuz gibi gelmiyor.

Christophers'ın süper yatına biniyoruz ve bunu her yaptığımızda bize çok çılgınca ve gerçeküstü geliyor.

Sanki iki farklı hayatımız varmış gibi, Eddie ile Londra'daki aile çiftliğimiz ve Eddie ailemle kaldığında zengin ve ünlü bir hayat yaşıyoruz.

Yatlar ve özel uçaklar, siyah kravatlı balolar ve egzotik insanlar ve yerler.

Fransa'nın güneyindeki St Tropez'deyiz, özel jetle geldik ve şimdi yatta bir haftamız var.

Çılgınca... benim için bile.

Yata biniyoruz ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yata giriyoruz; merdivenlerden yatak odamıza çıkıyorum ve büyük cam pencerelerden etrafa bakıyorum, marinanın manzarasına bakıyorum ve Christophers'ın elleri arkamdan yılan gibi dolanıyor, "Sonunda.... buradayız." Yanağıma doğru fısıldıyor. "Hadi işe koyulalım." Ereksiyonu kalçama saplanıyor.

"Meşgul değiliz; yakında burada olacaklar."

"Saatler sürer, her zaman geç kalırlar."

Bir top borusu çalışıyor ve yukarı bakıyoruz; Basil, Bernadette, Bodie ve Kimberly kabare kıyafetleri giymiş, sohbet ederken yüksek sesle gülerек tahta kaldırımından geliyorlar.

"Öldür beni." Christopher fısıldıyor.

Bir kahkaha patlattım, abartılı tatillerimizin en güzel yanı arkadaşlarımızı getirebilmemiz.

Üç yıl sonra.

Pembe battaniyesine sıkıca sarılmış küçük kıza bakıyorum, Christopher ve benim mükemmel bir karışımım.

Evelyn Grace Miles, bir haftalık ve bugün onu eve götüreceğiz.

Saatime baktım. "Neredeler?"

Christopher ve Eddie bizi almaya geliyorlar ama geç kalıyorlar ve ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok.

Hayatımızda çok şey değişti.

Eddie artık yasal olarak bizim oğlumuz; onu on sekiz ay önce evlat edindik ve her yıl tatil için İspanya'ya gidiyoruz. Vakit bulur bulmaz orada bir tatil evi satın almayı umuyoruz.

İspanya'da geçirdiğimiz zamanı ne kadar sevsek de, Eddie her zaman Birleşik Krallık'taki çiftliğimize geri dönmek için en istekli olan kişi. Oraya tamamen kafayı takmış durumda ve ait olduğumuz yerin orası olduğunu söylüyor. Oldukça becerikli küçük bir çiftçi oldu.

Annem ve babam yılın birkaç ayı çiftliğimizin alt katındaki evde yaşıyor. Bir gün evlerden birinde yaşayacak bir bakıcı bulmayı umuyoruz, böylece daha sık dışarı çıkabileceğiz. Şu anda burada oldukça bağlı durumdayız. Tüm arazideki en güzel sığırlardan oluşan bir sürüye ve kendi hayvancılık işime sahibim. Bu işte bana yardımcı olan iki tam zamanlı çalışanım var. Bence Eddie, stajyerlerimizden Melissa'dan hoşlanıyor. Melissa ondan bir yaş büyük ama iyi anlaşıyorlar ve birlikte takılıyorlar. Christopher onları bir şahin gibi izliyor ve Eddie'yi ona dokunmaması yoksa öleceği konusunda uyardı.

Eddie bir profesyonel gibi okuyup yazıyor ve şimdi son sınıf öğrencisi olarak okula gidiyor. Sınıf arkadaşlarının en üst grubunda yer alıyor ve çok sayıda arkadaşı var, ehliyetini yeni aldı.

Christopher hamile olduğum için henüz onunla araba kullanmama izin vermedi, tek bildiğim her araba kullanmaya gittiklerinde Christopher'ın yaklaşık beş yaş yaşlandığı ve eve girerken sanki bir Katolik kilisesine giriyormuş gibi haç sembolü yaptığı.

Kapı pat diye açılır ve Christopher ile Eddie koşarak içeri girerler. "Geciktiğimiz için özür dileriz," diye kekeliyor Eddie,

"Selam, Suratsız." Christopher beni usulca öpüyor; dudakları dudaklarımda oyalanıyor.

Bu mükemmel küçük versiyonumuza sahip olmak Christopher'ın hormonlarını aşırı hızlandırdı, beni daha fazla sevemezdi.

"Geç kaldınız." Evelyn'i Eddie'ye verirken aralarına bakıyorum. "Kardeşini tut." Eddie onu bir profesyonel gibi kucaklıyor ve hastane odasının köşesindeki sandalyeye oturuyor, ona büyük bir sevgiyle gülümsüyor.

Bu ağabeylik işinde doğuştan yetenekli.

"Eddie'nin hatasıydı."

"Değildi," diye karşılık verir Eddie. "Kapıyı açık bıraktınız ve inekler üstteki otağa girdi."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Sonra hepsini geri kovalamak zorunda kaldık ve sonra inek bokuna takıldım ve üstümü değiştirmek zorunda kaldım," diye tersliyor Christopher. "Bizim için hiçbir şey yolunda gitmez, bunu biliyorsun."

"Evelyn'in önünde küfretme," diye karşılık veriyor Eddie. "O duyabilir, biliyorsun değil mi?"

Christopher yumruğunu vuruyor. "Burada ebeveyn benim."

Eddie gözlerini deviriyor.

"Oğullarım bizi eve götürmeye hazır mı?" diye sordum.

Christopher beni kollarına alıyor ve usulca öpüyor. "Emin olabilirsin." Eddie'ye dönüyor. "Bırak onu ben tutayım."

"Ona sarılmak istiyorum," diye yanıtlıyor Eddie.

"Sonra, çocuk sensin." Christopher onu elinden alır. "Hastaneden çıkarken bebeği her zaman babası tutar,

Bunu herkes bilir. Bu baba yasası."

Eddie, "O zaman eve gittiğimizde onu eve taşıyacağım," diye cevap verir.

Gözlerimi deviriyorum. Hayatımı sikeyim. "Siz ikiniz onu sonsuza dek elinizde tutmak için kavga mı edeceksiniz?"

"Evet," diyorlar ikisi de bir ağızdan.

Eddie çantalarını alıyor ve Christopher küçük kızımıza sevgiyle bakarken kolunu onun omuzlarına doluyor. "Hadi ailemizi eve götürelim."

Christopher

Beş yıl sonra.

Yönetim kurulu masasının etrafında oturup hep birlikte Miles Media'nın önümüzdeki beş yıl için plan ve projeksiyonlarını yapıyoruz.

Zor kararlar alınmalı, değişiklikler yerine getirilmeli ve uygulanmalıdır.

Bu, işin keskin ucu; aynı zamanda Jameson'ın parladığı ve en iyi olduğu yer.

"Tamam." Jameson elindeki dosyayı kaydırıyor. "Sıradaki. New York ofisinde yönetim kademesine kadar eğitmek istediğim kişilerle ilgili bazı önerilerde bulundum."

Dosyayı ondan aldım ve açtım.

Eduardo Miles

Dosyayı kapatıp ona geri itiyorum, "Hayır." "Ne demek hayır?" Kaşlarını çatıyor.

"O hazır değil."

Eddie üç yıldır Miles Media ile çalışıyor ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama o doğmakta olan bir yıldız.

Keskin ve akıllı, ikisi arasında bir şey yok.

Jameson'ın gözleri toplantı masasının karşısında benimkileri tutuyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

Tristan ve Elliot tiksintiyle alay ettiler.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Tersledim. "O değil hazır."

"Yani... aşırı korumacı babasının onun kendi hayatını yaşamasına ve tam potansiyeline ulaşmasına izin vermesine hazır değil mi?" Jameson gözlerini

devirir. "Hadi oradan."

Sinirlenerek sandalyeme geri oturdum. "Aşırı korumacı davranmıyorum."

"Evet öylesin," diye yanıtlar Tristan. "Nasıl hissettiğini biliyorum ama onun gitmesine izin vermelisin."

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum. "Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet. Biliyorum. Hatırlamıyorsan Harrison da yöneticilik eğitimi alıyordu. Stajının hemen ardından Anderson Media'ya dönmesi gerekiyordu ama şimdi dönmeyecek. Jameson kalması için onu ayarttı."

"Çünkü iki şirket arasında çalışıyorsun," diye çıkıştım. "Haftada üç gün Anderson Media'da, iki gün de Miles'ta çalışıyorsun. Babası her iki şirkette de çalıştığı için seçim yapmak zorunda değil."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," diye tersliyor Jameson. "Harrison ve Eduardo'ya New York'ta ihtiyaç var. Yönetim için yeterli potansiyele, zekâya ve cesarete sahipler." Tristan ve bana bakıyor. "Bunu ikiniz de biliyorsunuz. Onlara New York'ta ihtiyaç var. Bu onların da şirketi; öne çıkmaları ve bizim ihtiyaç duyduğumuz kişi olmaları gerekiyor."

Ağır ağır nefes veriyorum.

"Eduardo'da öğretilemeyecek bir içsel güç var," diye devam ediyor Jameson. "Ve onu oğlunuz olarak kabul ettiğinizde bir ayrıcalığı miras aldı. Ama bu ayrıcalık beraberinde bir görev de getiriyor. Ve bu görev Miles Media'ya karşı. Hepimiz onun hepimizden daha fazlasını kaldırabileceğini bilirken, onun bunu kaldıramayacağına dair saçma sapan bahanelerinizi dinlemeyeceğim."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hayden cıldıracak, New York'a tek başına taşınamaz, daha çok genç."

"Yirmi iki yaşında," diye karşılık veriyor Jameson, "Yirmi iki yaşında hepimizin ne yaptığını hatırlıyor musun? Ve

Ayrıca tek başına olmayacak, Harrison ve Fletcher var, ikisi de New York'ta yaşayan en iyi iki arkadaşı. Ben buradayım ve Tristan da burada, ona göz kulak olabiliriz."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bundan hoşlanmıyorum," diye iç geçiriyorum.

"Sevmek zorunda değilsin," diye yanıtlıyor Jameson.

"Senin çatı katında yaşayabilir," diyor Elliot.

"Harry ve Fletch'le ortalığı birbirine katmak, hiç de felaketi bekleyen bir şey değil, değil mi?" Sinirlenerek arkama yaslandım. "Üçünü bir arada şehirde hayal etsene. Zaten Hayden'ı ve kardeşlerini bırakmaz; bırakmayacağını biliyorum."

"Neden ona sormuyoruz?" Jameson zile basar, "Eduardo'yu içeri gönderebilir misin lütfen Sammia?"

"Evet, efendim."

Birkaç dakika sonra kapı çalınır. "İçeri gel."

Eddie ortaya çıkar ve gülümser.

"Merhaba." "Otursana." Jameson gülümser.

Eddie oturup aramıza bakıyor ve ben beden dışı bir deneyim yaşarken gülümsüyorum. İspanya'da tanıştığım küçük çocuğu ve şimdi karşımda oturan adamı görüyorum.

Çok şey değişti ama yine de her şey aynı.

Özel tasarım bir takım elbise, paranın satın alabileceği en iyi ayakkabılar ve bir Rolex saat giyiyor ve bunu ona ben aldığım için yapmıyor.

Çünkü onun için aldı.

"Eddie, seninle son derece gurur duyuyoruz," diyor Jameson. "Miles Media'nın geleceğinde parlayan bir ışıksın."

Duygu seline kapılıyorum ve kendimi tutmaya çalışırken burun deliklerim açılıyor.

"Londra ofisimizde bir yıldızdın ama artık zamanı geldi."

Eddie şaşkınlıkla aramıza bakıyor.

Jameson, "Şu andan itibaren New York ofisinde çalışmanı istiyorum," diyor. "Tristan seni satın alma yönetimi konusunda eğitecek."

Gözleri genişliyor ve bana doğru kayıyor.

Dilimi tutmaya çalışırken dudaklarımı büküyorum. "Bunu ister miydin?"

Jameson soruyor.

Eddie başını sallar. "Çok teşekkür ederim efendim. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"O zaman anlaştık."

Eddie, "Önce annemle konuşmam gerek," diye cevap verir. "Önce onunla ve babamla özel olarak konuşmadan hiçbir şeyi kabul edemem."

Aferin oğlum.

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum.

"Tamam." Jameson başını sallar. "Buna saygı duyuyorum ama yarın bir cevaba ihtiyacım var."

"Çok teşekkür ederim Jameson, bu inanılmaz bir fırsat, çok minnettarım." Jameson'ın elini sıkıyor; heyecanı içinden taşıyor, elle tutulur bir güç. Sonra masanın etrafında dolaşıp Tristan'ın ve Elliot'ın elini sıkıyor ve beni kucaklıyor. "Teşekkürler baba."

Hayır.

Kendimi yere atıp öfke nöbeti geçirmek istiyorum. Bunu yapmaması için ona yalvarmak. Henüz bizi bırakamaz, çok erken. Kardeşlerinin ona ihtiyacı var. Hayden en iyi küçük arkadaşı olmadan yaşayamaz.

Hazır değiliz.

Toplantı odasından zıplayarak çıkıyor ve Jameson benim dehşet içindeki yüzüme sırtlıyor.

"Sakin ol, sen işini yaptın Christopher. Hayatının bir sonraki aşamasına, tam potansiyeline ulaşmaya hazır. Sen ve Hayden onun gitmesine izin vermelisiniz. İspanya'nın küçük Eddie'sinin New York'un Eduardo Miles'ı olma zamanı geldi."

Eddie'yle ilk tanıştığım zamanı ve New York'a ne kadar aşık olduğumu düşünüyorum. NY yazılı bir şapkası olduğu için ne kadar heyecanlıydı.

Kalbim sıkışıyor.

Bu onun tüm hayallerinin gerçekleşmesi.

Ve bunun için çok çalıştı, her gün işe ilk o geldi, en son o çıktı. Okuma yazma öğrenmek, üniversiteyi bitirmek, aklınıza ne gelirse, tek bir şikâyetle bulunmadan hepsini başardı.

Tanıdığım en cesur insan.

Hayatımda hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle bu kadar gurur duymamıştım. Hayden ve ben onu sevmek ve ona oğlumuz deme ayrıcalığına sahip olduk.

Ama New York'un Eduardo Miles'ı olmak her zaman onun kaderiydi, bu onun çağrısıydı.

Hesaba katılması gereken bir güç olacak.

Böyle bir fırsatın önünde nasıl durabiliriz ki? Gözlerimdeki yaşlarla yenilgiyi kabul ederken başımı sallıyorum.

"Ona benim için göz kulak ol," diye fısıldıyorum. Jameson elimi sıkıyor.

"Söz veriyorum."

Hayden

Günümüze on yıl kaldı.

Ay ışığı denizden yansıyor, serin bir esinti tenimi gıdıklıyor.

Gece yarısı, cadı saati.

Sahilin kenarında duruyorum, gözlerim kumların üzerinde geziniyor.

On yıl önce bir adama, gece yarısı Barselona'nın tam da bu sahilinde onunla buluşacağıma dair söz vermiştim.

O zaman beni öpmeye çalıştı ve ben reddettim, sonra bana beni kocamdan çalacağını söyledi.

Suyun kenarında silüetini görüyorum ve ona doğru ilerliyorum.

Birlikte seyahat ettiğim bikinimi ve çok sevdiği beyaz elbisemi giyiyorum. Özellikle bu buluşma için sakladım, tam bir görselle anımsamak için.

Zamanda bir adım geriye gidin.

Eddie, iki erkek ve iki kız olmak üzere dört küçük kardeşi ile birlikte İspanya'daki tatil evimize geri döndü.

Sahilde hayallerimdeki adamla buluşuyorum.

Kaçmayan adamla.

Christopher dönüyor ve beni görünce nefes kesici güzellikte bir gülümseme veriyor; siyah saçları dağılmış. Üst düğmeleri açık beyaz keten bir gömlek ve şort giyiyor.

Ama benim gördüğüm onun kalbi.

İçinden parlayan göz kamaştırıcı güzel ışık. "Merhaba."

Ona yaklaşırken gülümsüyorum.

"Merhaba." Işıldıyor, elinde bir çiçek tutuyor, kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra beni usulca öpüyor, dudakları

Yüzümü tutarken benimkinin üzerinde oyalanıyor. "Geldin," diye fısıldıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum; hikâyemiz çok farklı olabilirdi.

"Tabii ki istedim, sen benim hayatımın aşkısın."

Beni tekrar öpüyor. "Yine de seni kocandan çalacağım."

Kıkırdıyorum. "Ondan nefret edersin."

"Tam bir otuzbirci olduğunu duydum."

El ele tutuşup birbirimize bakarken yüksek sesle gülüyorum ve o da gülüyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldıyor. "Ne için?"

"Beni olduğum gibi sevdiğin için."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve silueti bulanıklaşıyor.

"Bana hayal edebileceğim en harika hayatı verdiğiniz için."

Beni öpüyor ve bu çok duygu dolu, güçlü ve sevgi dolu bir öpücük.

Hikâyemiz için mükemmel bir son ama yine de sadece bir başlangıç. Elimi tuttu ve suya girmeye başladı.

"Bu sefer, Suratsız, geçen sefer yapmam gerekeni yapıyorum."

"O da ne?"

"Seni okyanusta beceriyorum."

Ağzım açık kaldı.

"Ve kocanın ne dediği umurumda değil." Eğildi ve bikininin altındakileri çıkarıp karanlığa fırlattı. "Git buradan," diye bağırıyor.

Yüksek sesle güldüm. "Onları atma, nasıl dışarı çıkacağım?"

Beni kaldırıp havaya fırlattı. "Kimin umurunda, sonsuza kadar burada kalacağız."

Son.

**The Miles High serisini okuduğunuz ve sevdiğiniz
için çok teŖekkr ederim.
Hayallerim gerçek oldu.
Bir dahaki sefere kadar.
Tee xx**

